

مسکین (زہگانی قصہ)

نچین ۽ گچین:
ڈاکٹر بیزن سبا

بلوچی اکیڈمی
عدالت روڈ کوئٹہ

www.balochiacademy.org

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بیدے بلوچی اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چاپ کت نہ کنت۔

میسکیں

(زہگانی قصہ)

ڈاکٹر بیزن سبا

2022

ISBN # 978-969-680-156-6

نہاد: =/200 کلدار

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب ذکی پرنٹنگ پریس کراچی ۽ چاپ کنامیننگ ۽ شنگ کتگ۔

- 1..... بُن گپ
- 5..... بلبل ء پپلیستان
- 6..... پیٹی ء مٹک
- 7..... آزمان کپگ ء انت
- 9..... گرک ء شتک
- 10..... بیر
- 11..... بز ء روبا
- 12..... مور مرگ ء شاہین
- 13..... پگل ء گوک
- 14..... مٹک ء مٹ
- 16..... ”کوه گراند ء نادراہی“
- 17..... مم ء روباہ
- 18..... گرک میس ء پوست ء
- 19..... کسپ ء روبا
- 21..... اشتر ء روبا
- 26..... اشتر ء مٹک
- 28..... ہزارین دژ من
- 29..... تپاکی

- 30..... ہونڈے تو ار
- 31..... گانڈوئے شادو
- 33..... مُسٹکانی سَنَتی
- 34..... شیرے تو لگ
- 35..... دوزواہ
- 37..... کلاگ ے سیاہی
- 38..... کنگ ے تگس
- 39..... شادوئے جنگل
- 40..... سٹی ے سگت
- 42..... کرسی
- 43..... کچک، کسپ ے دہقان
- 45..... بوم ے گسی مرگ
- 47..... مار ے مُشک
- 49..... بے باوریں خرگوش
- 52..... ٹوپین حزانگ
- 54..... خرگوش ے لٹک
- 56..... شاہین ے نکینک
- 58..... پگل ے کانگر
- 59..... پٹی ے مُشک
- 60..... لگسک ے گوک
- 61..... بوم ے چرت

- 63..... گروناک
- 64..... بُزءِ عقل
- 65..... ممءِ روباه
- 66..... آسکءِ کانٹ
- 67..... کروسءِ روباه
- 69..... روباهءِ بُز
- 70..... روباهءِ پلنگ
- 71..... مشکءِ پگل
- 72..... پیٹھی ولی نہ بیت
- 74..... سوج
- 75..... سنگتیءِ کد
- 77..... شیرءِ روباه
- 79..... چچیل
- 80..... کلاگءِ بٹ
- 81..... اُشترءِ شادو
- 82..... کروسءِ اشرفی
- 83..... شیر، روباهءِ حر
- 84..... حرءِ میری
- 85..... شادوءِ انصاف
- 86..... کروسءِ شاہین
- 87..... حرءِ شیرءِ پوست گوراکت

- 88..... گرک ۽ پس
- 89..... روچ ۽ گور تیج
- 90..... شیر ۽ ونڈ
- 91..... وتی ۽ ٻمٽ
- 93..... بینگ ملڪ، گودر ۽ سوچا کو
- 94..... ساد بار گیس جاہ ۽ سدیت
- 96..... میس، آسک ۽ گرک
- 97..... ملڪ
- 98..... کپوت ۽ مورینک
- 99..... مار ۽ سسین
- 100..... شیر ۽ پیری
- 101..... پیشی ۽ روباه
- 102..... روباه ۽ لنگ
- 103..... ہاری ۽ نگل
- 104..... روباه ۽ دجک
- 105..... آجونی
- 107..... کماشی
- 108..... روباه ۽ دانائی
- 109..... گرک ۽ بڑ ۽ سیادی
- 110..... چرت ۽ حر
- 111..... مرگ ۽ مورینک

- 112..... پگل ۽ ڪر گوش
- 113..... ڪروس، کچڪ، روباه
- 114..... شاهين ۽ گراگ
- 115..... گرڪ ۽ شڪ
- 116..... بے تام
- 117..... ڪڙوڪ ۽ شاهين
- 118..... حر ۽ گرڪ
- 119..... کچڪ ۽ لالچ
- 120..... پيشي، ڪروس ۽ مشڪ ۽ چڪت
- 122..... مور ۽ کانگي
- 123..... همسري
- 124..... گراگ ۽ ڪمب ۽ آپ
- 125..... ڪنگ ۽ روباه
- 126..... شير ۽ مشڪ
- 127..... تولگ ۽ انگور
- 128..... ڪسيپ ۽ ڪر گوش
- 130..... ڪر گوش ۽ گوش
- 131..... ڪسيپ ۽ بٺ
- 133..... گرڪ ۽ ڪنگ
- 134..... بادشاه
- 135..... ساہگ

- 136.....مَمَّ ءِ شِيرْ ءِ رَوْبَاهِ
- 137.....رَنَگِ جَتِينِ تَوَلْگِ
- 139.....گَرِکِ ءِ شَنَکِ
- 140.....اَشْتَرِ، گَوِکِ ءِ گَرَانْدِ
- 142.....کَرِگُوشِ ءِ سَنَگَتِ
- 144.....فَتَنَهَ بَازِیْنِ کُچِکِ
- 145.....شَادُوءِ ءِ مَاهِیْگِ
- 146.....مَاتِ ءِ گَرِگِ
- 147.....مَکِکِ ءِ نَاحِدَانِیْ
- 148.....سُودَاگَرِ ءِ مُرْگِ طُوْطِیْ
- 152.....کُلَاهِ
- 153.....تَلِکِ
- 155.....بُرْءِ ءِ آسَکِ
- 156.....گَاَنْدُوءِ ءِ مُلَا
- 157.....رِیْزِگُوشِ
- 158.....بَادِشَاهِ ءِ پَآچِنِ
- 161.....حَرَسِ ءِ مِچِکِ
- 162.....دُوسْتِیْ
- 164.....لَاڑْکِیْ
- 165.....حَرِءِ کِچِکِ
- 166.....مَمَّ ءِ چِچِ گُوشْتِ

- 167..... شو انگ ء پٺس
- 168..... مردم ء شير
- 169..... مُشڪ ء وت گلا نئ
- 170..... وادء بارء حر
- 171..... شوم
- 172..... دهقان ء مار
- 173..... كچڪ ء كاه دان
- 174..... گرڪ ء پاڻگئ
- 175..... ميد ء كسانين ماهي
- 176..... بي بي كڙو
- 178..... بلك ء پيشئي
- 181..... سُهر ء هيڪ
- 182..... ريك ء سنگ
- 183..... بادشاه ء هوشيارى
- 184..... دعاهانى برڪت
- 186..... چار موسم
- 187..... سيرين مردم
- 188..... صبر ء بر
- 189..... بادشاه ء بزرگين جنين
- 191..... واجه خضر ء بادشاه
- 194..... ورنهين ڏنگ

196.....	غلام ء بوجیگ
197.....	بادشاہ بالاش ء عالی
200.....	چیل (۴۰) وش بحتی
205.....	سلیمان ء مرگ ء پریشنگ
206.....	ملاء بُز
208.....	تپیر
209.....	عقل ء قسمت
211.....	کچلین تیجگ
213.....	فیل ء تہاری
214.....	استاد ء شاگرد
216.....	زانت کارین اُستا
217.....	دوبرات
218.....	بخت
219.....	ہیک، پٹاٹہ ء کافی
221.....	سوب مندی ء راز
222.....	ریک ء تلار
223.....	جاتوئی توم
224.....	لُردین آپ
225.....	بادشاہ ء جنک ء گرونائی
227.....	شپانک
228.....	مصر ء حزانگ

230	مسترین برات
232	پشیء پادگ
234	گارین اشتر
236	سینڈریلا (CENDERLLA)
240	رہبندل
243	ساہگ
244	حرء ساہگ
245	شیرء شوانگ
246	واجہ
247	دڑوگ
248	دوجنء جُود
249	ایمانداری
251	تپاکی
252	حزائنگ
253	زرزوال

بُن گپ

دنیا ۽ چڱاڻي لبرزانڪ نبشته ۽ دروشم ۽ به بيت يا سرزباني رنگ ۽، بزاا شعر، قصه ۽ پنتاني رنگ ۽، نسل در نسل رُوم گران بوتگ۔ بلوچي لبرزانڪ هم چه چڱاڻي قصه ۽ لئبي شعر اا سر کيل انت۔

كساني ۽ چه مات ۽ پت، پيرُڪ ۽ بلك يا ناکو ۽ زبان ۽ جسي قصه، زحم جنوڪاڻي قصه يا ساهداراني زبان ۽ قصه اشنگ ۽ روايت هر زبان ۽ است انت۔ اے هما داستان (Myth) انت که جن ۽ بلاه ۽ دنيا ۽ کارستاني (Legend) جوڙ بونگ ۽ بابت ۽ احوال انت۔ (Fables) هما قصه انت که ساهداراني کرداراا پيشدار انت ۽ گپ جن انت، وهديکه ليجنڊ (Legend) هما قصه انت که بامرداني کرد ۽ پيش دار انت۔ بلوچ هماغ ۽ نندوک انت که آيک نيمگے هندوستان ۽ قديميس تهذيب ۽ سير ۽ آبادين تاريخي ربيدگ انت۔ دومي نيمگ ۽ روچ برکت ۽ تاريخ ۽ لوپين زبان ۽ ربيدگ ۽ واهند، فارس ۽ سلطنت ۽ فارسي زبان انت۔

بلوچي زبان ۽ زهگاني لبرزانڪ ۽ وتي دود ۽ رهند انت، اگاا کتے هورت گندي به کناا ۽ کوهن ۽ قديميس فارسي، عربي ۽ يوناني قصه ۽ چڱاڻي لبرزانڪ ۽ به چاراا گڙاچه ماسک دُورنه انت، هاملاروبا، شير، مُرگ ۽ دگه ساهداراني کردار انت۔

اے کتاب ۽ سرجم کنگ ۽ من فارسي ۽ مزنا نامل شاعر، فلاسفر ۽ حكايت بيان کنوک مولانا جلال الدين رومي ۽ کتاب، (THE BOOK OF RUMI، 105 STORIES FABLES) لهتيس قصه زرتگ انت۔ اے کتاب مريم

مانی (MARYAM MAFI) ء ماں انگریزی ء رجانک ء کتگ ء 2018 شنگ کتگ، دگہ قصہ چہ (AESOP'S FABLES) ء درچنگ انت کہ چہ (BARWES, NOBLE CLASSICS-NEW YORK) ء (GEORGE STADE) ء شوزکاری ء شنگ بوتگ۔ دگہ لہتیں کوہنیں بلوچی قصہ انت ء، لہتیں ہندوستان ء افریقی ء دگہ یورپی زبانانی زہگانی پنت قصہ انت۔

زہگانی ردانکی ء شاعری لبزانک ء نیمگ ء کم دگوشی ء سبب ء آوکیں وہد ء بازیں جنجال دیم ء آتک کن انت اگہ وش تریں دؤرے بنیت ء بلوچی زبان ء شہد ء شیر کنی ء ماروکیں سرکار ء راجی کماشے حاکم ء اختیار دار بہ بیت گڑا الم ء اے راجی زبان ء ارزشت ء طلب گیسن بیت ء گیشتر زہگانی لبزانک ء ردانک ء شاعری ء گزر بیت۔ پیشکامے نبشتہ کار ء شاعر باندیں پہ زہگاں نبشتہ بہ کن انت۔ پریشی ء پٹ و پول ء کار گیشتر دیمروئی دیگ لوٹیت۔ شالا زبان پدما سرکاری اسکول ء وانگجاہاں پہ وانینگ ء گچین بہ بیت۔ واجہ نصیر شاہین گیر کیت آئی ء، لہتیں صوت ء پر بنداں ابید مئے شاعر اں پہ چکاں کمو نبشتہ کتگ کہ باز فکری ء ارمانی گئے؟؟

ردانک ء پڑ ء قصہ، نبشتانک، تاریخ ء نوکیں سائنس ء پڑ ء باز نبشتہ کنگ بوت کنت، بلے زہگانی زبان ء سرپد بوتگ ء آسانیں وڑے ء آوانی، بجگین مجگ ء یک جوانین کلمے ء رسینگ ء کار ہم ارزان نہ انت۔ اُمیت انت کہ اے وڑیں کتاب پہ چٹکانی وانگ ء پچی ء آوانی ذہنی ردوم ء رہشونی ء شرین گاجیج لیگ بنت۔

چٹکانی لبزانک ء تنائین ڈگار ء سیر ء سر سبز کنگ ء مئے کلا نہیں لبزانک ء شاعر وتی وس ء جُہدے بندات بہ کن انت۔ پرچا کہ زہگ مئے باندات انت ء آہانی جسمانی ردوم ء ہمراہی ء عقلی رہشونی ء زانت ء دیمروئی ء حاتراشریں لبزانک پکار انت۔ صد ء ہزار سال گوزگ ء پد ہم زہگانی، بجگین مجگ ء واستا ساہد ارانی

قصہ، گپ و ترانہء کردار کدی ہم کو ہن نہ بوتگ انتہ آوانی حُب کدی ہم ہلاس
بوت نہ کنت۔

اکیڈمیء ادارہ اے بابتہ بہ جیڑ انتہ۔ اے درگتہ بلوچی اکیڈمیء
گالچہء جہدستا کرزانت کہ زہگانی لبزانکہ باروا کتابانی چھاپ کنگہ اے ابید بازیں
زہگی صوتہء قصہہاں (Animation Video)ہ رنگہ اے یوٹیوبہء دگہ
سوشل میڈیا چینلاں تالان کنگہ انتہ کہ اے زہگانی زبانہ اے ہیل داریہ ہم
مک گرت کن انتہ کہ مروچی دگہ زبانانی میڈیا آشوبہ اے ایر جیگ بوہان انتہ۔
ابندگہ ادارہ، اکیڈمی، شاہ دربر جاہ بلوچیہ وانینوکہ اندکار ہم اے کارہ ارزشت
ہ پھکیں دلے بہ مار انتہہ دیمہ بیانہ۔

بلوچی سبز بات

ڈاکٹر بیزن سبا

بی ایم سی ایچ (شال)

جنوری 2022

دلوتانی قصہ

(Fables)

بُلبُل ۽ پیلپستان

یک روچے پیلپستان ۽ مُرگ (Swallow) ۽ بلبُل ۽ راسوج دات
 کہ تووتی زندگی ۽ رادڑ چک ۽ جنگلان پر چا عذاب کتگ۔ منی وڑا بیا بنی آدمانی گس
 ولو گانی تها کدو ۽ بند ۽ پہ آسراتی زند ۽ گو ازیں۔ تو اے ڈنگری کُنٹگ ۽ دُر چکانی
 شامبان، سارتی، ہوُر، گورِ تیچ ۽ لو اراں سک عذاب بے۔ بلبُل ۽ پسو دات
 ”واجہ! کو نہیں یاتاں مہ پرین۔ یک وهدے من ہم ہے مردمانی میانجی ۽ زند
 گو ازیںنگ، بلے ایشانی ناشری ۽ توبہ کُت ۽ تاں روچ مروچی من ایشانی نیمگ ۽
 چک نہ تریننگ۔“

پنت: ”سال روانت، گال اوشت انت۔“

پِٹھی ۽ مُشک

یک ماد گیس پِٹھی ۽ ۽ را حال رس ات کہ یک لوگے ۽ تہا بازین مُشکاں جاگہ کنگ۔ آئی ۽ گوشت کہ نون تماشا انت ۽ منی جاگہ ہمیش انت کہ مُشکاں گراں، وراں ۽ سیر لاپ بان۔ گڑا آئی ۽ ہمے لوگ ۽ پہ وت ۽ جاہے گپت۔ اے وڑا آئی ۽ کار شر بوت انت ۽ یک پہ یک ۽ مُشکاں۔ گران ۽ وراں بوت۔ وہدیکہ مُشکانی کساس کم بوہان بوت گڑا مُشکاں وت ماں وت ۽ شور کت کہ پِٹھی ۽ و مارا چٹ کنگ۔ اے وڑا چہ مایکے ہم پشت نہ کپیت۔ ایثاں اے توجیل کت کہ دُراہیں مُشک یک ہونڈے ۽ تہاشت انت ۽ در نہ کپت انت۔ پِٹھی سک نگیگ بوت کہ مُشکاں ہوش کنگ ۽ نون آئی ۽ دیم ۽ در نیا انت۔ پِٹھی ۽ وتی دل ۽ یک جیلہ ۽ سازات ۽ وتار الوگ ۽ دیوالے ۽ دیم ۽ گوں پدی پاداں درنج ات کہ بزاں مُرتگ۔ یک مُشکے ۽ چہ وتی ہونڈے سرکش ات، چارات ۽ گوشت ”واہ بی بی! تئی ہیل ۽ ہنراں نون ماشر سر پد بان۔ تو وتار استر چنڈ چنڈ بہ کن ۽ بہ کش بلے ماتئی سراہچ باور نہ کنیں۔ تئی کرے آہگ ہما قیامت انت۔“

پنت: ”اگلہ مندیں مردم کدی ہم آئی ۽ کرانہ روت کہ پرائی ہر وہد کندے جتگ۔“

آزمان کپگ ء انت

یک روچے جنگل ء ترندیں ہیرو پے ء کشگ بناکت۔ درچکانی ترمب ء
 ژامب ء توار بوت۔ یک کر گوٹھے کہ آئی ء ہونڈیک زنڈیں امبی درچکے ء بُن ء
 ات، تُرس ء تچان ء وتی ہونڈے پترت۔ آطوفانیں گوات ء ترس ء درہگ ء ات۔
 ناگتہ یک امبی دانگے سست ء گون سکلیں توارے ء کر گوٹھک ء ہونڈے کر اکپت۔
 نون کر گوٹھک ء تُرس گیشتر بوت ء چہ ہونڈے دریکان ء در کپت ء کوکار کنان
 بوت کہ بہ تچ ات کہ آزمان کپگ ء انت۔ اے حال آئی ء جنگل ء دگہ جناوران ء
 دات۔ درستان ساری یک ٹولگے ء آئی ء رادیت ء جُست کُت ”توپرچا چوش
 ہیدو ہمپان ءے، مچگ ءے“۔ کر گوٹھک ء پتہ دات کہ گوں یک ترسناکیں
 توارے ء آزمان کپگ انت، بہ تچ ات کہ شماچیر ترات ء میریے اے حال روباہ،
 آسک، زرافہ، فیل ء دگہ ساہد ارانی گوش ء کپت، دراہ کر گوٹھک ء رند ء تچان
 بوت انت۔ تاں کہ جنگل ء بادشاہ شیر ء آوانی کوکار ء مچگ ء توار اشکت گڑاچہ
 وتی ہونڈے در کپت ء جُست ءے کُت، ”چے بوتگ کہ شما جنگل سر ازرتگ۔۔۔
 ؟ دُر اہیں ساہد اران دپ یک کُت ء گوٹھت کہ آزمان کپگ ء انت۔

”آزمان کپگ ء انت؟“ شیر ء گوں اجھی گوٹھت ”کئے گوٹھگ؟“
 کر گوٹھک دیم ء اتک ء در اینت ءے ”من اشکتگ کہ یک سکین توارے بوتگ؟“
 شیر ء اے گپ باور نہ بوت۔ آئی ء کر گوٹھک ء را گوٹھت کہ من ء ہما جاگہ ء بہ
 بر کہ آزمان کپتگ۔

ڪر گوشتڪ پيسر بوت ۽ دراهين جناور آئي ۽ رندء۔۔۔ داں هما امب ۽
 دڙچڪ ۽ ڪرا سر بوت انت۔ آوان ديسٽ ڪه يڪ ٺوهين امب زمين ۽ ڪپنگ گڙا
 دڙست سر پد بوت انت ڪه قصه چي انت؟

پنت: ”ڪدي هم يڪ واقعه ۽ آسرء ساري آئي ۽ شري ۽ چارء تپاس به ڪن۔“

گُرک ۽ شِنِک

یک روچے یک پسی شِنِک ۽ کور ۽ لمب ۽ کاہ چران ۽ چہ وتی شوانگ ۽ رگ ۽ سست ۽ دُور شُت۔ ناگتہ یک گُرک ۽ چم آئی ۽ راکپت انت۔ گُرک ۽ دورکت کہ شِنِک ۽ گُٹ گیر بہ کناں ۽ بہ وراں۔ شِنِک ۽ پریات کُت کہ کتو صبر کن۔ انوں منی لاپ چہ کاہ ۽ پُر انت، کلہے تاخیر کن کہ کاہ ہضم بہ بنت گُرا منی گوشت گیشتر تامدار بیت۔ گُرک ۽ گوشت ”شر! اے وشرین گپے۔“ آنت۔ کموکے دیر ۽ پد شِنِک ۽ گوشت ”واجہ! اگہ تو من ۽ کموکے موہ بہ دے کہ من دُرک ۽ دور بہ کناں، منی لاپ ۽ کاہ زوت تر ہضم بنت۔ گُرک راضی بُوَت۔ ہے دمان ۽ شِنِک ۽ رادگہ حیا لے آتک۔ آئی ۽ گُرک ۽ راکوشت کہ اگاں تو منی گور ۽ ژانگاں بہ کُش ۽ زور ۽ توار گج ۽ گُرا من گیشتر ترندی ۽ دور جناں ۽ ورگ زوت ہضم بنت۔ گُرک راضی بُوَت ۽ گوں تاگت ۽ ژانگاناں توار پُر کُت۔ شوانگ ۽ کہ ژانگانی توار اشکت، آئی ۽ وتی کُچک دیم دات کہ بہ رو ہے گاریں شِنِک ۽ بیار۔ کُچک وگان ۽ آتک تاں گُرک جَسْت ۽ شِنِک ۽ ساہ رکت۔

پنت: برے برے ناتوان ۽ عقلمندی طاقتور ۽ پرورش دنت۔

بیر

یک دہقانے روباءِ سرسک زہرات۔ اے ہر شپے آتک ء دہقان ء
 مرگے بُرت انت۔ یک شپے دہقان ء تلکے چیر کُت ء روبا گپت۔ آئی ء روباءِ لٹک ء
 گوں پیشو کے بست ء ایشی ء رابُن دات ء روبایلا کُت۔ روباءِ تگ زرت انت ء تچکا
 دہقان ء غلا ء ڈگار ء تہا دؤر کُت۔ روباءِ لٹک ء آس ء ڈگار بُن گپت ء تیو گین
 فصل سُنک و پُربوت۔ دہقان ء سال ء سر جمیں کٹ بر باد بوت۔
 پیشکا گوش انت کہ ”بیر یک دود پی زحمے“۔

Revenge is a two-edged sword.

بُزءِ روبا

یک روپے روباہ سک تگ ات۔ آئی ء دیست یک تلگین چاتے، وتی تَن
 ء پروشگ ء ہمے چات ء دورے کت۔ وهدے سیر ء آپے وارت گڑا در آہگ ء
 باری ء وتی سرے سنگ ء جت، در آتکے نہ کُت۔ پریشان بوت کہ نوں چے بہ
 کنت۔ ناگتہ یک تَن ء مینارین بُزے ء سرہمے چات ء کپت۔ بُز ء وهدے دیست
 کہ روباہ تہا انت گڑا جسے کُت، ”اڑے روباہ باریں آپے وش انت؟“ روباہ ء ہمے
 روچ لوٹ ات گوشی ”ہو! انچوش انت کہ پورا تیوگیں نکاں بہ گرد چوشیں وش
 تا میں آپ نیست۔“

بُز ء ہیچ خیال نہ کت ء چات ء دور کت آپ ء ورگ ء دزگٹ بوت۔ روبا
 ء چارات موقع ہمیش انت۔ آئی ست ات ء بُز ء بد ء وتی پاد ایر کنان ء دُرک کت
 ء ڈن ء در آتک۔ نوں بُز ء چارات کہ آئی ء وتی دیم ناہین کت۔ وسے کت بلے
 در آتکے نہ کت۔ روبا ء وتی راہ گپت ء شت۔

پہمیشا گوش انت کہ:

“Look Before you leap”

مور مُرگ ۽ شاہین

یک روپے مور مُرگ وتی ڈولداریں بانزل ۽ دُمب ۽ پرگ پراہ شانت
 انت۔ روچ ۽ رُژن ۽ آئی ۽ ڈولدارین پُٹ گوں رنگ ۽ جلوہ ۽ ترپان بوت
 انت۔ آئی ۽ وتی دیم ۽ نشتنگین شاہین ۽ را پہ پہر ۽ گروناکی گوشت: ”من ۽ بہ
 چار کہ چچک ڈولدار ۽ برُشنا کوں۔ تو وتی مُودانی بے براہی ۽ بہ چار کہ چہ حا کاں
 بار انت۔ شاہین ۽ بچکندے جت ۽ دراینت ہو! تو انچو گوشے گڑا بیا“۔۔۔
 شاہین ۽ بانزل چندینت انت ۽ دیم ۽ پہ آزمان ۽ بال کناں کُت۔ وهدیکہ مور
 مُرگ ۽ بانزل پَرپٹینت انت بلے پہ ہجی، پرچا کہ آبال کُت نہ کنت، وهدیکہ
 شاہین آزمان ۽ بُرز ۽ بلندی ۽ ہم بال کنت۔

پنت: پمیشا گوش انت ”کہ چہ چیزانی برہناکی ۽ آہانی کار آمدی گہتر انت“۔

پگل ۽ گوک

یک ڈگارے ۽ دو کانگيرين گوک مڙگ ۽ پاد آتک انت۔ ڈگار ۽ لمب ۽
 یک نمبگين حاڪے ۽ چير ۽ پگلاں وتي، منگين کتگ ات۔ وهدے جنگ ۽ ترندی
 اتک گڙا یک پيرين بگلے چه تُرس ۽ لرزگ ۽ بوت۔ آدگه ورنهين پگلاں جُست
 کُت که توپر چاچو لرزگ ۽ ۽۔ گڙا پيرين بگل ۽ ۽ په لپرزگی گوشت ”منی براتاں شتا
 سرپدنه بے۔ اے مڙگ ۽ پدیک کانگيرے بگا بیت ۽ تجیت ۽ تچان ۽ آئی ۽ گوکی
 پاد مئے سراکپان بنت ۽ ماحا کا اير بُکين ۽ مریں۔ دمانے نه گوشت که چه هے
 گوکاں یکے بگا ترات ۽ جُست۔ گوک نچک ۽ ديم په هے نمبگين حاڪ ۽ آتک ۽ پاد
 لپاشان ۽ شت که چریشی بازين بگلے مُرت۔

گوٺش أنت که ”دوبلاه که مڙیت گڙا کسانين پاد لپاشانی دپ ۽ کاینت“۔

مُشک ۽ مَٹ

یک روپے مُشک ۽ لانا ک بستی که آعاروس کنت۔ یک عقلمندین مردے ۽ سوچ دات که تئی مَٹ اے دنیا ۽ نیست، تئی مَٹ آزمان ۽ دیم ۽ روچ انت۔ پرے گپ ۽ مُشک ۽ وتی حد ۽ قد بے حال کت ۽ تچک ۽ روچ ۽ کراشت که توگوں من سوره کن۔ روچ ۽ چارات که اے چونیں گندگے که منی کرا آتگ ۽ گوشتگ ۽ انت که گوں من سوره کن۔ روچ ۽ جواب دات که واجهیں مُشک من کجا ۽ تو کجا۔ من تئی مَٹ بوت نه کنناں۔ چه من دگه یک زورا که است تو هما، سگی ۽ برو که گوں تو عاروس به کنت۔ مُشک ۽ دزائینت که آکنے انت؟ روچ ۽ پسه دات که جمبر انت۔ وهدیکه جمبر بندیت منی طاقت هلاس بیت۔

واجه مُشک جمبر ۽ کراشت۔ جمبر ۽ چارات که ایشی ۽ راکسے ۽ گندگ کتگ۔ جمبر ۽ پسوگردینت که منی حد تئی دیم ۽ بیچ نه انت من ۽ چه یک دگه زور مندیں است تو همانی ۽ کرا به رو که هما تئی مَٹ انت۔ مُشک ۽ گوشت که آچی انت۔۔۔ جمبر ۽ پسو دات که گور تیچ ۽ گوات انت تو همانی ۽ کرا به رو۔ وهدیکه اے کشیت من ۽ بجل بجل کنت ۽ دُور چگل دنت۔

مُشک ۽ حیال کُت اے راست گوشت۔ آتچک ۽ نا کو گور تیچ ۽ گورا شت۔ گور تیچ ۽ چارات که اے سرا برو بر نه انت۔ گور تیچ ۽ گوشت که من تئی مَٹ بوت نه کنناں۔ اچ من یک زورا کیں چیزے است انت که آکوه انت، تو کوه ۽ کرا به رو۔ مُشک تچان په کوه ۽ شت۔ آخر کوه ۽ ایشی ۽ را گوشت که اچ من یک تیاریں چیزے است تو په همانی ۽ به رو پر چا که اے منی سرا وتی لو تگان جنت ۽ مک

بیت۔ مُشک ۽ گوشت کہ جی انت؟ گوشتی دُرچک۔۔۔ مُشک پہ دُرچک ۽ مُشت
کہ گوں مس عاروس بہ کن۔ گڑادرچک ۽ کندگے جت ۽ گوشت ”اڑے مُشک
من تئی کجامٹ بوت کنیں۔ یک چیزے است کہ منی ہنڈالاں بُریت۔ مُشک ۽
گوشت کہ آپچی انت، دُرچک ۽ پتو دات کہ مُشک۔
نوں مُشک ۽ سرپر بوت کہ آخر سروتی مٹ ۽ کپیت۔۔۔

”کوہ گر انڈے نادر اہی“

یک جنگلے ۽ کوہ گر انڈے (سیدے) است ات کہ آسک نادر اہ بوت۔
 آئی ۽ جنگل ۽ کنڈے ۽ پھوت، سنکین جوڑ کت ۽ وتی ورگ ۽ وردن ۽ سامان یکجا کتنگ
 انت تاں کہ آئی ۽ نادر اہی در اہ بہ بیت ۽ گژن ۽ مہ مریت۔ جنگل ۽ ڈراہیں جناور
 آئی ۽ نادر اہی ۽ حال ۽ سہی بوت انت ۽ آئی حال پُرسی ۽ چارگ ۽ اتک انت۔
 حال پُرسی ۽ آو کیں در اہیں جناور چہ گژن ۽ کنڈہ لاپ ات انت ۽ آواں سید ۽ مچ
 کتگین وردن ورن کت انت تاں کہ چٹ ہلاس بوت انت۔ یکے چہ نادر اہی ۽
 دومی بے وردنی ۽ سید ۽ رازوت کشت۔

پہیشا گوش انت کہ:

Good will is worth nothing unless it is accompanied
 by Good acts:

”حشکین نیکیں واہگ کار نہ دنت۔ تناوہدے کہ کارے ۽ پہک دلی ہمراہ مہ
 بیت“۔

مَمَّ ءِ رَوْبَاه

مَمَّ یك روچے دركیت ءِ یك درچكے ءِ بُنڈ ءِ گوں وتی سُنٹ ءِ تہارگ
 ءِ بیت۔ ہمیش کہ وتی نیشان تیز کنگ ءِ بیت، چہ دیم ءِ دُرچکاں یك روابہ ہے درکیت۔
 روابہ ہر وہد ءِ ہے پٹ ءِ لوٹ ءِ انت کہ چتور دگرے ءِ توازہ ءِ مسکراہ ءِ بہ کنت۔ گڑا
 اے دیم ءِ آدم ءِ لٹک ءِ سُرینان ءِ پہ تزن ءِ مسکراہ مَمَّ ءِ چارگ ءِ بوت۔ بلے مَمَّ ءِ آئی
 ءِ راکمار نہ کُت ءِ وتی نیشانی تیز کنگ ءِ دلگوش دات۔ گڑ سراوہدیکہ روابہ ءِ دیست کہ
 مَمَّ آئی ءِ دلگوش ءِ نہ انت گڑا جُست ءِ کُت، ”اڑے مَمَّ، تو باریں وتی نیشاں پرچاچو
 کارچ ءِ تیز کنگ ءِ؟ گندگ ءِ ہچ چوشیں جنگ ءِ جدلے ءِ احوال نیست۔

مَمَّ ءِ چک ترینت ءِ پستودات:

”ہو! تئی راست انت: مصیبت ءِ آہگ ءِ چہ پیش آئی ءِ واستا ساڑی بہ بُو۔
 حدامہ کنت کہ جنگ ءِ جدلے بہ بیت بلے منی سلاہ پیش ءِ چہ تیار بہ بنت۔ پداوہد نہ
 بیت کہ سلاہاں تیز بہ کناں۔“

گُرک میٹش ۽ پوسٽ ۽

یک گُرکے است ات کہ آہر روج ہمے ودار ۽ ات کہ شوانگ رگ ۽
 کاریت، آبزے شنکے گیپت ۽ بہ وارت، بلے شوانگ سک شیوار ات پمیشکا گُرک
 مدام بے سوب بوت۔

یک بیگہ ۽ آئی ۽ دیست کہ یک میٹش پوسٽے کپتگ۔ آئی ۽ گشاد گشاد ۽
 ہما میٹش ۽ پوسٽ گور ۽ کُت تاں کہ کس آئی ۽ درُست کرت مہ کنت۔ سہب ۽
 رگ ۽ تہا پترت ۽ وت ۽ را سرجم ۽ یکے میٹش ۽ وڑا پد رے کُت۔ ہمیشی ۽ رگ ۽
 میٹشان آدر بیت نہ کُت ۽ بیگاہ ۽ یک گرانڈ کے گیپت ۽ وارتے۔

دومی روج ۽ پدارگ ہمراہ ات۔ شپ ۽ شوانگ ۽ را مہمان گور بوت ۽
 آئی ۽ کارچ زرت ۽ میٹانی واڑ ۽ شت۔ وہدے آئی ۽ دست شہارت کہ یک
 کسانیں گرانڈ کے بہ گیپت ۽ حلا رہ کنت گڑا آئی ۽ اولی دست پہ گُرک ۽ کپت ۽
 دمان ۽ گُرک ۽ گردن ۽ حوناں پیرا بست۔

پنت: ”بدی یک روچے وتی گُٹ ۽ لوپ بیت۔“

کسیپ ۽ روبہ

یک روپے روبہ ۽ دیست کہ کسیپ ۽ بگل جو لے بڏ ۽ بستگ۔ بگل جول ۽
تہادان انت ۽ کسیپ وتی ڈگار ۽ دان شانک دیگ ۽ انت۔

روبہ ۽ گوشت، ”اللہ تئی کاراں شر کنات۔“

روبہ ۽ گوشت ۽ گار بوت۔ چیزے مدت گوشت۔ یک روپے پداروبہ چه
ہمدا چه گو زیت ۽ چاریت کہ کسیپ ۽ ڈگار رُستگ ۽ دان انت ۽ رُنگ ۽ وہدے
بوتگ۔ روبہ ۽ گوشت، ”اللہ تئی کاراں شر بہ کنت“ ۽ پداشت ۽ گار بوت۔

ہماروچ ۽ کہ کسیپ ۽ ڈگار رُت ۽ مشت ۽ دان ایردات ۽ پگ جتا کت
انت گڑاروبہ ۽ پدارائی کت۔ آئی ۽ را، لہتیس پات ۽ درپ ہم گون انت۔ گوں
سر بوتگ ۽ گوشت ۽ ”منی بہر ۽ گیشین۔“

”تئی چونین بہرے؟“ کسیپ ۽ پہ اہلی گوشت۔

”ترایات نہ انت کہ ہر رندا من چداں گوستگاں گوشتگ کہ اللہ تئی
کاراں شر بہ کنت۔“ روبہ ۽ پہ پھر گوشت۔

کسیپ ۽ درائنت ”ہو! بلے پرے جبر ۽ تو منی کشار ۽ شریدارچوں بے؟
روبہ ۽ گر بست ۽ اڑائے بناکت۔ کسیپ حیران بوت کہ آنوں چون بہ
کنت۔ روبہ ۽ گوشت کہ من ہر پیم ۽ وتی بہر ۽ آج تو گراں۔ بیا اے وڑکنیں کہ
من تو چداں چه آکوہ ۽ کرارویں ۽ تچان ۽ پہ ڈگار ۽ کائیں۔ ہر کس پیسرا سر بوت
دان ہمانیگ انت۔

کسیپ بزرگ سک پریشان بوت بلے آئی ء توحیلے سازات۔ وتی برات ء
 کراشت ء آئی ء رادڑستیں حالے دات انت۔ کسیپ ء وتی برات ء گوشت کہ تو
 بیڈگار ء پلارانی چیراوت ء اندیم کن، تاں کہ روبامہ زانت پرچا کہ مئے رنگ ء
 دروشم یک انت۔ پدا آروباہ ء گوں ما، کوہ ء پُشت ء شُت۔ وهدیکہ تچک بندات
 بوت گڑا کسیپ ہمودا یک کبڑے ء تہا چیر بوت۔ روبا تچان ء ڈگار ء آتک دیست
 ئے کہ کسیپ پیسرا سر بوتگ گڑا سک حجات بوت۔ کسیپ ء برات ء آئی ء
 راہکل کت ء روباہ پہ چم جہلی چہ اودا جست۔

پنت: ہر کس کہ پہ لالچ دگرے مال ء چم سک کنت، چم جہل بیت۔

اشتر ۽ روبا

يڪ روبا هڪ ۽ يڪ باغ ۽ ڪش ۽ ڪراوتي هونڊ کنگ ات۔ آئي ۽ ٻه باغ ۽
يڪ راهه جوڙ کنگ ات که هر روج شت دل ۽ ميل ۽ نيوگ، لوش ۽ کوٽگ، امب
۽ زيتون وارتے۔ باغ ۽ مالڪ سک پریشان ات که آئي ۽ باغ ۽ نيوگا کئے چوش
تاوان ديگ ۽ انت۔ آخر يڪ روچه آگوں روبا ۽ گندگ ۽ چست بوت ۽ لٽے
زرتے روبا ۽ رندا کپت۔ تگے روبا ۽ تگ ۽ مرد۔۔۔ روبا ۽ وتي تگ زرتاں تاں که
هماپل ۽ ٺنگ ۽ ڏن ۽ به تچيت بلے باغ ۽ مالڪ ۽ آٺنگ ۽ دپ گوں حاڪاں بستگ
ات۔ نوں روبا ۽ مرگ ات۔ پيشڪا آئي ۽ چه مرد ۽ دراجين لٽ ۽ رگ مشکل
ات۔ روبا ۽ دگه هنرے کٽ ۽ بوستگ ۽ وتارا چي کٽ ۽ دٺورے دات بزاں که
دل پٽ بوتگ ۽ مرگ۔ مرد ۽ گوں لٽ ۽ روبا اے ڪش ۽ آڪش ۽ ليٽينت ۽ چار
ات بلے روبا ۽ ساھ نياورت۔ آئي ۽ روبا چست کٽ ۽ پل ۽ آديم دٺور دات۔ باغ ۽
ڏن ۽ کڳ ۽ گوں روبا ۽ ساھ گپت ۽ گوں گنو کي تگے بست، پشت ۽ چڪلے هم نہ
ترينت۔

روج گوزان بوت انت۔ روبا ۽ باغ ۽ روگ بند بوت۔ آئي ۽ راگزن ۽
بے وار کٽ۔ پرائي ۽ ورگ ۽ وردن ۽ دگه راه ۽ در نيست ات۔ آئي ۽ دل ۽ دگه
هنرے آتک۔ آئي ۽ دل ۽ حيال کٽ که نزيڪ ۽ جنگل ۽ يڪ پجارو کيس شيرے
است۔ هماني ۽ ڪر ا به روبا گندے ورگي، سرتک ۽ سر آروکے په شد ۽ پروشگ ۽ دز
به کپيت۔ روبا شير ۽ غار ۽ دپ ۽ شت ۽ سلا مے دات۔ ”ميرين سردار! ملاروبا
شمه سلام ۽ آتگ۔ شمه کو هنين سنگت۔ چه حال انت واجه!

شیر ء نہر دگہ جت ء چہ وتی ہونڈ ء دراتک، ”بیاروباہ بارین حال کن۔
چونیاراہ ردکتگ؟

واجہ! روباہ ء پہ بڑگی گوشت، ”جست ء مہ کن۔ منی حال سک نگیگ
انت۔ چنچپو روج انت کہ ہچی لاپ ء نہ شنگ۔ حرام بہ بات پہ ورگ ء ہیج نیست۔
مردم مشکل ء وہداں وتی کوہنیں دوست ء پجاروکانی کرار کُوت انت؟“
شیر ء پتووات! ”ملاے وہدی منی گوراپہ ورگ ء ہیج نیست۔ زی پیری
بازات کہ من ٹوہین مئے شکارکتگ ات۔ اگہ باندا تاں پونشی صبر کت کنے گڑاہ
گندے چیزو کے بہ بیت۔“

”نا! واجہیں شیر منی سک شدریکاں۔ صبر بوت نہ کنت بلے من یک بے
عقلیں اشترے زاناں کہ نزدیک ء یک جنترے ء سرا بستگ ء شپ ء روج دان
دڑشیت ء کاراں مُرت۔ من آئی پہ حیل ء ہنر آئورت کنناں اگاں تو آئی ء بہ گر ء
بہ کُشے گڑادوین سیر لاپ باں۔

شیر روباہ سوج ء سرارضی بوت کہ آودار کنت تاں کہ تو بہ رو اشتر ء
بیار۔ روباہ رہادگ بوت ء نزدیک ء میتگ ء اشتر ء رد دیگ ء آرگ ء واستا، تاں کہ
اشتر ء پہ دروگ ء ہنر بیاریت۔

روباہ اشتر ء میتگ ء رہادگ بوت۔ آوہدے اشتر ء کر اسر بوت تاں اشتر
وتی ہمک روچی کار ء دزگٹ ات۔ آٹوہین ہش (جنتر) ئے چپ ء چاگرد ء تران
ات۔ ساد آئی ء گردن ء بندوک ات۔ وہدیکہ آئی ء تروتاب ء زوران ہش ء
حرکت کت، چہ دان ء جو ء آرت درکپان ات۔ روباہ ء اشتر سلام دات ء پہ بڑگی
دیم ء چارگ ء بوت۔

اُشتر ءِ جست کُت ” بیا بارین مَلا روباہ چونی ءِ مئے نیمگ ءِ تئی سر کپتگ، من چہ دیر جنگل ءِ تئی چارگ ءِ آتنگوں تو منی دیریگیں دوست ءِ پجارو کے ءِ تئی اے جاوے گندگ ءِ من ءِ سک ارمان بوگ ءِ انت کہ تو سک تکلیف ءِ جنالے۔ اینکاسیں بلائیں ہشتے پہ زور ترینے ءِ تئی مالک ءِ تراپہ کار کُشتگ۔ دوست ءِ پجارو ءِ فرض ہمیش انت کہ وتی مردم ءِ گہتری ءِ پہ کارے بہ کنت۔ منی سوچ ہمیش انت کہ من جنگل ءِ یک شرین چراگ جاہے دیستگ کہ آودا ایو کا بہ ور ءِ بہ وپس دگہ چوشیں کار ءِ تکلیفے نیست۔ تو سک بزرگ ءِ، تراکاراں کُشت کہ تیوگیں روچ کارکنے۔ منی سلاہ ہمیش انت کہ گوں من بیا، من تراہا چراگ جاہ ءِ برین۔ اودا تو بادشاہی کنے، ادا تو غلام ءِ۔“

اُشتر فکرے ءِ کپت، بلے پدا در اینت ءِ، ”مَلا روباہ! من روچ در آہگ ءِ بگر تاں روچ ءِ برکت ءِ کارکناں۔ پدا شپ ءِ منی مالک من ءِ کاہ ءِ بوچ کنت ءِ یک بنجاہے ءِ بندیت کہ منی جند ءِ حفاظت ءِ کنت دگہ ہیج۔“

روباہ ءِ پپہ دات ”ترانیک بخت کاراں کُشت۔ منی ہمراہ بہ بو، تراہا جاگہ ءِ بریں کہ تاں زندگے عیش کنے۔ وتارا پجار کاراں تئی جان ءِ ہڈ در آتنگ انت۔۔۔۔“

روباہ ءِ گیاں اُشتر رد کپت ءِ رضا مند بوت۔ روباہ ءِ اُشتر ءِ ہش ساد گڑ ات انت ءِ روباہ ساری ءِ اُشتر رندا دیم پہ جنگل ءِ چراگ جاہ ءِ رہادگ بوت انت۔ کمو کے دیم ءِ شت انت گڑاروباہ در اینت کہ تو انچو سر پدے ءِ کہ من چہ دیریں پندے ءِ آتنگ آں۔ اگاں تو دل ءِ نیارے گڑا من ءِ سوار کن ءِ من ترارہ ءِ سوچ دیان باں تاں کہ ماں گلین سر زمین سر بہ بان۔ اُشتر راضی بوت ءِ روباہ اُشتر ءِ کوہانڈگ ءِ نشت ءِ جماز کنان بوت۔ نوں آ اُشتر ءِ گوں ءِ دروگیں وش گپی ءِ بوت

کہ گل ۽ زمين سڪ وڌ انت۔ تو آوهد ۽ سير لاپ بڻ ۽ من هم گون شما کجهاہ ۽ همراه بان۔

روان روان تاں کہ اُشتر ۽ روباه شير ۽ هونڊ ۽ نزيڪ ۽ گوراں سر بوت انت۔ اُشتر يڪ دُور چارين ساهدارے۔ آئي ۽ ديست کہ ادا باغ ۽ باغيچہ نيست بلکنہ شير ۽ هند انت ۽ روباه ۽ آئي ۽ راشر بڏينگ ۽ آئورنگ کہ شير آئي ۽ گردن ۽ بہ جنت۔

ناگتہ اُشتر ۽ وتي ديم ترينت ۽ ترا نمپلي کنان بوت۔ روباه گُرات کہ اے اُشتر ۽ راچے بوت، روباه ۽ بچھي گوشت: ”تراچے بوت۔ نون مئے چراگ جاہ دُور نہ انت۔“

اُشتر ۽ پھ اشپاڻي گوشت: جُست ۽ مہ کن۔ مني گنوڪي کہ من وتي الميس چيزے بے حال کتگ کہ آئي ۽ ابيد من چچ جاہ شُت نہ کنين۔ آسڪ لازمي انت۔ روباه گيشتر تکانسر بوت ۽ گوشتے؟ آچي ۽ کہ پر آئي ۽ تو اينڪس راه واتر بوتے؟ اُشتر ۽ گوشت: مني پت ۽ من ۽ يڪ کتاب بے داتگ کہ آئي ۽ شپ ۽ اگاں من سر ۽ چير ۽ مہ کنان گُرا مني واب ۽ جن کاہان۔ تو صبر کن من هما کتاب ۽ زوراں گُرا ادا کايان۔ اے پيم ۽ اُشتر ۽ وتي گام تيزگت انت ۽ زوت چہ شير ۽ هند ۽ در کپت۔ روباه حشک ۽ حيران بوت کہ اُشتر ۽ راچے بوت، بلے انگتہ اُشتر ۽ پشت ۽ سوار ات۔ روباه ۽ حيال گت کہ نون اُشتر ۽ سر پد کنگ بیکار انت۔ گُرا گوشتے: تو راست گوشتے، بروں تي پت ۽ کتاب ۽ زوراں ۽ واتر کاہاں بلے تو من ۽ بہ گوش تي پت ۽ کتاب ۽ چے نبشته انت؟ اُشتر ۽ پتو دات، ”مني پت ۽ کتاب ۽ پنج پنت نبشته انت۔“

اولی ہمیش ات کہ اے کتاب ء ہر جاہ بہ بر گوں۔ آدگراں ترارندا
گوٹشان۔ وھدیکہ آاُشتر ء کار ء جاہ ء سر بوت انت گڑاُشتر ء گوشت: پت ء کتاب ء
دومی پنت ایش انت کہ

”کدی ہم یہ ایماندارین کار ء کم شرپ مہ بو“

سیسی پنت ہمیش انت کہ ”کدی ہم دروغ بندیں مردم ء دوستی ء مہ کن آ
یہ تونیک نہ بیت“۔ وھدیکہ پت ء پنچمی پنت ہمیش ات کہ ”کدی ہم شیرانی کرامہ
رو“۔

اے گپ ء پچی ء گوں اُشتر ء جان چندکُت ء روباہ دُور چگل دات ء وتی ہمش ء کرا
شُت۔۔۔

اُشتر ۽ مُشک

یک روچے یک ساربانے چہ دُورین سندے ۽ سفر کنان ۽ جہل دیگر ۽ وهداں
یک مسافر جاہے ۽ بہ دم ۽ بالا کنگ ۽ داشتے۔ آئی وتی اُشتر ۽ بار ایر گیتک ۽ اُشتر
مہار ۽ بست ۽ وت دیتر ۽ کوٹی ۽ شپ ۽ آرام کنگ ۽ شت۔ اُشتر ۽ مہار شتر بندوک نہ
ات ۽ پچ بوت، گڑا اُشتر ہم یک نیمگے ۽ رها دگ بوت۔

دمانے ۽ پد یک مُشکے ۽ دیست کہ اُشترے رها دگ انت ۽ آئی ۽ مہار زمین ۽
گران انت۔ مُشک ۽ مہار دپ ۽ کت ۽ اُشتر ۽ دیم ۽ روان بوت۔ مُشک گل ۽ بال ات
کہ ایک ٹوہیں ساہدارے ۽ کارگشا د ۽ کماش بوتگ۔ اُشتر ۽ ہم دل ۽ حیاں کت کہ
مُشک پریشی ۽ گل ۽ بال انت گڑا بلے کہ کماش انت۔ مُشک ۽ دل ۽ تہاہے مزن
گندی ۽ جہہ جت کہ آسکین ٹوہیں ساہدارے کہ اُشتر ۽ کماشی ۽ کنگ انت۔ آبلاہیں
بامردے کہ ۱۔ سنکسیں ٹوہیں ساہدارے آئی ۽ پد ۽ رنداں۔ گران ۽ پیدا ک انت۔

اُشتر ہم دل ۽ زانگ ۽ ات کہ مُشک ۽ دل ۽ تہا غور ۽ مزن مری پیدا ک انت
کہ آئی ۽ مٹ دگہ کس نیست ۽ نہ بیت۔ باریں چاریں! تاں کہ آئی ۽ مزن مردی
برجا بیت، پد دمانے ۽ وش انت گڑا بلے کہ وش انت بڑگ!

روان روان تاں کہ یک چمگی آپے آتک۔ مُشک ۽ وهدیکہ آپ دیست گڑا آئی
۽ چم در کپت انت ۽ سک پریشان بوت۔ مہارے یلا کت ۽ حا کانی یک بڑگے ۽ سرا
سر کپت ۽ بہ چاریت کہ اے آپ ۽ گورم ۽ دومی نیمگ گندگ بیت کہ نا۔ بلے دومی
نیمگ گندگ نہ بوت۔ اُشتر ۽ زانت کہ مُشک ۽ ایر ایر ریتنگ کہ اے آپ ۽

گوازینگ پرانیء مرگ انت گڑا جُست ءے کُت، ”ہاں ٹے مُشک! چے بوت کہ تو
اوشاتے، تو نیم راہی ہمراہے مہ بو۔ مردم ء راہ ء نیم ء مہ دُروہ۔ روان کن!“

”سنگت! منی دل ء آپ جہل انت ء من مہ بُدان!

پیشکا اوشاتون! مُشک ء پتہ دات۔ اُستر ء قدم دیم جت ء پاد آپ ء تہا ایر کُت،

”اڑے مُشک! حداء بچار۔ اے آپ کجا جہل انت؟ اے منی کونڈ ء سر انت!“

”ہو ہو! من ء کو شارینے۔ تی و استا اے آپ تلگ انت۔ پہ تو بہ گندے

مُورے بلے پہ من مزارے۔ من ء کمک بہ کن۔ چد ء پد من ء توبہ انت کہ دل ء

مزن گندی بہ کننا کہ من بلا ہے آن۔ اُستر ء راہ مُشک ء بزرگ بوت۔“

”بیاء روت منی کو ہانڈگ ء سر کپ! اے چوشیں آپے نہ ایت تی وڑیں ہزار

آکُند ء بُرت کنان۔“

پدا آدو نین آپ ء گوزگ ء پد دیم پہ منزل ء راہاگ بوت انت۔

ہزارین دُژ من

یک گورمے ۽ تہا بازیں پگل است ات، ہے گورم ۽ لمب ۽ یک ٹوہیں دڑچکے ۽ چیر ۽ یک سیاہ مارے ۽ ہونڈ ات۔ مارنوں پیر ۽ عاجز ات ۽ پیشی ۽ ورنائی ۽ وڑا شکارے کت نہ کت۔ گڑ ایک روچے آئی ۽ ایک حیا لے آتک کہ چتور بہ کنت کہ وتی لاپ ۽ سیر بہ کنت۔ پرے کار ۽ استا آیک روچے در آتک ۽ گورم ۽ لمب ۽ اوشتات۔ وت ۽ را بڑگ ۽ لاچارے کت۔ یک بگلے چہ گورم ۽ سٹ کناں در آتک ۽ آئی ۽ کرا اوشتات۔ پگل ۽ جُست کت، ”او سیاہ مار تو مروچاں سک عاجز ۽ لرزگ بوتگے، ہچ شکار نہ کنے، مار ۽ پتودات ”ہو! من نوں سک پیر ۽ عاجز بوتگاں منی گناہ باز انت۔ من شے قوم ۽ مردم باز جنگ ۽ وار تگ انت ۽ نوں من پیراں سری ۽ ہے فکر کتگ کہ من ہما مردم کہ سیاہ دل ۽ تاوان داتگ انت، نوں آہانی جنگ ۽ کتگ ۽ بدل ۽ آوانی خدمت ۽ بہ کناں، تاں کہ منی گناہ معاف بہ بنت ۽ آخرت ۽ عذاب ۽ بہ رکھان“۔ مارے اے گپ پگل ۽ رادوست بوت ۽ پگلانی کماش بزاں سردار ۽ سربوت کہ مارے فیصلہ کتگ کہ آوانی خدمت ۽ کنت۔ گڑ اپگلانی سردار پرے جبر ۽ سدک کنگ ۽ مارے کرا آتک گڑ مارے ہے در اینت۔ نوں در اہیں پگل یک بہ یک آیان بوت انت۔ گڑ مارے در اہیں پگل وتی بڈ ۽ سوار کت انت ۽ گردان بوت۔ کے وہد گوزگ ۽ پد مارے راکٹرن ۽ گپت، آئی ۽ وتی رواج سُست کت انت، گڑ اپگلانی سردار ۽ در اینت، مار تو وتی رواج سُست کتگ انت پرچا؟ مار ۽ پتودات کہ آپیر ۽ عاجز انت، زوت دم بارت ۽ کتنگ بیت پمیشکا بازشت نہ کنت۔ پگلانی کماش ۽ آئی ۽ راموہ دات کہ گڈ سری پگل ۽ بہ وارت، ہے ڈول کناں ۽ ہر رواج مارے یک یک بگلے وار ان کت ۽ گڈ سرا پگلانی سردار ہم پلک ات۔۔۔

تپاکی

کوہ ۽ تہا سیو مُرگانی یک رے است ات کہ یک شکاری ۽ ایشانی۔ گرگ ۽ چست ۽ ایر ۽ ات۔ یک روچے مُرگانی رم آئی ۽ رت تنگین موچکین ۽ آتک۔ ایشان شری ۽ سرالاپ ۽ پُر ۽ دان چت ۽ وارت بلے بال کنگ ۽ وہاں ایشان چست بوئنگ ۽ جہد کت گڑا در اینان زوت زانت کہ آوانی پاد دام ۽ تہا گٹ اتک انت۔ نوں دراہ پریشان بوت انت کہ اگاں شکاری سر بوت گڑا پر آہان زند حرام انت۔ مُرگانی کماش زانت کارے ات ۽ آئی ۽ گوشت کہ شادراہ یکپارگی گوں دام ۽ چست بہ بت تاں کہ دام ۽ ہم گوں وت ۽ چست بہ کن ات۔ دراہیں سیواں یکپارگی گوں دام ۽ بال کت، شکاری ۽ اے ندرارگ دیست تاں آہانی رندا کپت بلے تناوہدے مُرگاں باز برز ۽ بال کتگ ات۔ مُرگ گوں دام ۽ بال کنان ۽ آخر یک برزیں کوہے ۽ سرا نشت انت کہ ہمودا یک مُشکے ۽ ہونڈ ات، مُشک ہما دمان ۽ در کپت ۽ مُرگانی رے دیست کہ دام آہانی نیمگاں گوں ماں آرتگ ات۔ گڑا مُشک ۽ گوشت کہ من شے مک ۽ کنان، درستان پیسر شے کماش ۽ در کنان بلے کماش ۽ گوشت کہ ناں پیسر امنی ہمبلاں آجوبہ کن۔ اے پیم ۽ مُشک ۽ گوں وتی بسکین دناناں دام ۽ را چنڈ چنڈ کت ۽ دُراہیں مُرگ آجوکت انت۔

گوش انت کہ تپاکی ۽ تہا برکت ۽ سوب مندی انت۔۔۔

ہونڈے تواری

یک جنگلے ۽ شیر بادشاہ ات۔ جنگل ۽ ڈراہین جناور ایشی ۽ ٹرس ۽ گارات انت۔
یک روپے شیر جنگل ۽ سواد ۽ درکپت گڑا آئی ۽ یک جاگے ۽ یک نوکیں ہونڈے
دیسٹ۔ شیر ۽ دل ۽ خیال کت کہ اے ہونڈے لازم یک جناورے ۽ واب جاہ انت۔
پیشکامروچی من ایشی ۽ تہاننداں بارین کئے انت کہ ایشی ۽ واجہ انت ۽ منی شپ ۽
شام ہم بیت۔

جہل بیگاہ ۽ ملاروباہ دیم پہ وتی ہے غار نمونگ ۽ ہونڈے نیمگ ۽ پیدا ک ات کہ
ناگتہ آئی ۽ چم شیر ۽ پداں کپت انت کہ آئی ۽ غار ۽ تہاروگ ۽ ات انت۔ ملاروباہ
اجگہ بوت، اوشات۔ آئی ۽ خیال کت کہ اگاں شیر آئی ۽ ہونڈے تہانت گڑا آئی ۽
جان شتگ، اگہ نہ انت گڑا خیر! بلے اے گپ ۽ معلومات چون۔ گرگ بوت کنت؟
ملاروباہ فکرے ۽ کپت۔ ملاروباہ ۽ توارکٹ، ”او منی ہونڈے توہر و ہدے منی توارے پتسو
داتگ بلے مروچی بچ نہ گوش ۽۔“ شیر ۽ و ہدے اے اشکت گڑا حیران بوت کہ
چے بہ کنت گڑا آئی ۽ بچ نہ گوشت۔ ملاروباہ پریشان بوت کہ ہونڈے تہا بچ پتسو نہ
آہگ ۽ انت، آئی پدا توارکٹ۔ ”اے ہونڈا گہ مروچی تو منی جواب نہ دات گڑا من
واترواں ۽ کدی ہم نیا آل۔“ نوں شیر پریشان بوت کہ دست ۽ شکار روگ ۽ انت،
بلکنہ منی ٹرس ۽ ہونڈے جواب دیگ ۽ نہ انت گڑا من وت آئی ۽ پتسو ۽ دیان ۽ روباہ تہا
لوٹائیناں۔ اے پیم ۽ آئی ۽ ترندیں نہر دگے جت۔ شیر ۽ توارے اشکنگ گوں ملاروباہ ۽
ترانج زرت انت ۽ چہ چو داتچان ۽ شت۔

”برے برے کموکے عقلمندی ۽ جان رگیت۔۔۔“

گانڈو ۽ شادو

ڪور ۽ لمب ۽ امباني باغ ۽ ات، ھي باغ ۽ ڪو شادو ۽ است ات۔
 شادو ھر روج امباني سر اسر ڪپت، شير ڪنڀن امب وارت ۽ ڇيز ۽ دور دات۔ درياءَ تها
 ڪو نرين ۽ ماد گيس گانڊوات انت۔ ايشاں ھم ھر روج ھي امب چت ۽ وارت انت
 ڪو شادو ۽ پر آھاني و استاد دور دات انت۔ ڪو روڇي گانڊو ۽ زال ۽ وٽي مرد ۽ را گوشت
 ڪو اے شادو ۽ ٽنڪس شير ڪنڀن نيوگ وارت گڙ ايشي ۽ دل ھم سڪ وش شير ڪن بيت۔
 من ۽ ايشي ۽ دل ورگي انت تو ھر چنت ڪن، ايشي ۽ دل ۽ پڄن بيار۔ نرين گانڊو پر ايشان
 بوت ڪو آڇي پيم شادو ۽ دل ۽ به ڪشيت ۽ وٽي بي بي ۽ فرمائش ۽ پيلو به ڪنت۔۔۔ گانڊو
 ۽ وٽي زال ۽ راپتو دات ڪو من چي پيم ۽ شادو ۽ دل ۽ به ڪشاں۔ آڊر چڪ ۽ سر انت
 ۽ من ڊر چڪ ۽ سر اشت نه ڪناں۔ گڙ آئي ۽ زال ۽ آئي ۽ سر اڀڻ ڪنان ۽ گوشت ڪو
 تر اڊر چڪ ۽ سر روگ ۽ چي پڪار انت تو وٽي مڱ ۽ ڪر ابند۔ شادو وٽي دست ۽
 ڪشيت پڊا آئي ۽ وٽي مرد ۽ گوشتان سڪ سڪ ڪت۔ اے پيم ۽ دومي روج ۽ گانڊو
 اوڙناگ ڪنان ۽ درياءَ لمب ۽ امباني باغ ۽ ڪر اسر بوت۔ آئي ديسٽ ڪو شادو امب ۽
 سر انشتگ ۽ سنڊاں دوران انت آئي ۽ شادو ۽ را گوشت، به ورجوان تھنا۔ ھمسگھاني
 ھم حيالداري ۽ به ڪن گون۔ گڙ شادو ۽ سڙ ۽ چار دانگ سست ۽ گانڊو ۽ نيمگ ۽ چڱل
 دات۔ گانڊو ۽ دماں ڊپ ڇچ جت ۽ زرت انت انت۔ بلهه به تامي گوشت ۽۔
 شادو! ترا سوڄي ديان، اے امب ٻچ وش نه انت۔ درياءَ دومي لمب ۽ امباني بلا ھيں
 باغ۔ ھمودا امب سڪ شير ڪنڀن وش تامين ۽ بلا ھيں انت۔ شادو فڪر ۽ ڪپت، گوشت
 ۽، بلهه من ۽ درياءَ لمب ۽ ڪن بارت۔ من اوڙناگ نه زاناں۔ گانڊو ھي گپ ۽

ودارءات آئی ءدرا ئینت، ”اڑے شادو۔ من چئی ءاستاوں۔ اگاں ترا اوژناگ نہ
ایت، بیامنی پشت ءسوار بو۔ من ترا چہ آپ ءگوازیناں۔“

شادو ءدماں ءجُپ جت ءگانڈو ءبڈ ءنشت۔ گانڈو دریا ءگوازینان روان
بوت۔ کمو کے دیم ءآئی ءوتی شیطانی بناکت ءآپ ءتہا بک ورگ ءلگت۔ شادو
گُرات، ”اے تو چے کنگ ءے، من آپ ءبڈاں مران“ گانڈو ءکندگے جت۔ او
شادو! تو چے گوشتگ کہ ترا امبانی باغ ءبرگ ءاوں۔ گپ ایش انت کہ منی زال ء
تئی دل ءورگ ءفرمائش کتگ، نون شادو ءجان ءپُٹ پاد آتک انت بلے پہ ہوشیاری
پسوے دات، اڑے گانڈو! تو من ءساری بہ گوشتیں، منی دل ہما دژ چک ءسرا
ایرانت، اگہ ترا دل لوٹی بہ رواں کاران ءے۔

شادو ءعقلندی کت۔ گانڈو ءبیراہ کت تاں کہ شادو ءجُپ جت ءوتی دژ چک
ءسر کپت۔ وتی ساہے ر کینت۔۔۔

مُشکافی سنگتی

یک کوہِ شہری مُشکے سنگت ات انت۔ یک روچے کوہی مُشک ء وتی سنگت ء را دعوت دات ء وتی گیس ء بُرت۔ آئی ء گیس غریبی ات بلے میتگ ء نیوگ، سبزی ورگ ء وردن است ات انت۔ دویناں پہ آرام ء دل کییمی ورگ وارت، بلے شہری مُشک ء گوشت کہ تئی گیس ء ہچ نیست بیامنی ہمراہ بو۔ من ترا تہر تہرین ورگ وارینان۔ گڑا آدوین ہمراہ بوت انت۔ وہدیکہ آشہری مُشک ء لوگ ء سربوت انت گڑا بورچی خانہ ء وڑوڑین ورگ، کیک، بسکوٹ، پنیر ء ہر رنگ ء ورگ ء وردن ایرات انت۔ آورگ ء واستانشتاں تاں لوگ ء بی بی ء پادبر مش بوت گڑا شہری مُشک ء وتی سنگت ء را گوشت زوت کن، بہ تچان کہ بی بی مارا کشیت۔۔۔

آتچان ء نزیک ء کنڈے سرپت انت۔ دمانے ء پد وہدیکہ بی بی وارتشت گڑا آ پدا آتک انت۔ آہان دومی لُنکہ دپ ء کُتگ نہ کُتگ ات کہ لوگ ء پیشی ء میاؤ ء توار بوت آپدا تچان تچان ہونڈ ء پترت انت۔ تُرس ء لرز دوینانی ساہ پُروحالی بوہان ات گڑا کوہی مُشک ء شہری مُشک ء را گوشت کہ اے ورگ وردن سیر ء آبادی ء ہچ فاندگ نیست تناوہدے کہ تئی زندگی ء تہا ایمن ء آرام نیست۔۔۔

شیر ۽ تولگ

یک جنگل ۽ شیر بادشاہ ات، یک روچے شیر آپ ۽ ورگ ۽ جنگل ۽ گورم ۽ سربوت، بلے آئی ۽ چہ پیسریک جنگلی لدیگے پیسر ۽ آپ ۽ ورگ ۽ پھ اوشتانگ ات۔ شیر ۽ نہر دگے جت کہ توچہ من ۽ پیسر آپ وارت نہ کنے، پرچاکہ من جنگل ۽ بادشاہ آل۔ سور ۽ جا کہ بناکت کہ من ۽ کسے ۽ پرواہ نیست کہ بادشاہ انت کہ نہ انت من پیسرا آتکگاں پیشکا من پیسرا آپ واران تو وتی بادشاہ وتی کیسگ ۽ بہ کن۔ اے ڈول دوین جنگ ۽ پاد آتک انت۔ نزیک ۽ درچکے ۽ سرا دوگتو و مرگ نشتگ ۽ اے ندرگ ۽ چارگ ۽ ات انت۔ آہاں گوں وت ۽ پھ و شگی کنان ۽ گوشت کہ مروچی مے تماشا بیت۔ دوبلاہ دیم پھ دیم جنگ ۽ سرگپتگ گڑ لازم یکے مریت، ما پھ دل ۽ سیر گوشت ورین، مے عید بیت۔ ہے دمان ۽ شیر ۽ عقلمندی ۽ کت، آئی ۽ جنگ داشت ۽ لدیگ (سور) ۽ را گوشت کہ من جنگل ۽ بادشاہاں پھ آپ ۽ ورگ ۽ سرا جنگ کنگ ۽ اوں۔ من گوشان کہ تو آپ بوار پرے گپ ۽ پرواہ نیست تو آپ پیسرا بوار۔ اے درچک ۽ سراگتو ہے ودار ۽ نشتگ انت کہ یکے بہ مریت کہ آئی ۽ گوشان لاپ بہ جن انت۔ پیشکا مادوست باں نا کہ گتواں لاپ ۽ وراک۔ اے ڈول ۽ لدیگ ۽ شیر دوست بوت انت۔ گتواں بے مراد ۽ بال کت۔

برے برے عقل ۽ کار مرزی چہ ٹوہین تاوانے ۽ رکینیت۔۔۔

دوزواہ

یک جنگلے ء شاہینے است ات۔ شاہین ایوک ء تہنات۔ آئی ء راستگت نیست ات، ہمراہ ء دوزواہ نیست ات۔ یک روچے آئی ء چم پہ یک ماد گین شاہینے ء کپت انت گڑا آہما شاہین ء کراشت کہ آگون آئی ء عاروس کنگ لوٹیت، پرچاکہ آیوک انت۔ ماد گین شاہین ء آئی ء راگوشت کہ آئی ء راہچ دوست نیست گڑا شاہین پتہ دات۔ ہو! آئی ء کس دوست نہ انت گڑا ماد گین شاہین ء گوشت کہ آپیسراپہ وت ء بہتیں سنگت جوڑ بہ کنت پدا آئی ء کراہیت، گڑا آگون آئی ء شور کنت۔ شاہین بال کنان ء جنگل ء شت آئی ء ملاقات گوں شیر، کسپ ء کلاگ ء بوت گڑا دستاں آئی ء سنگتی قبول کت۔ پداوہدے آآتک گڑا آئی ء دیست تاں ماد گین شاہین آئی ء ودار ء انت۔ آئی ء وتی دوستانی حال دات گڑا شاہین آئی ء گوں عاروس ء رازی بوت۔ زوت آہانی عاروس بوت ء پدا ماد گین شاہین ء سے دانگ ہیک آورت ء ہیکان چہ چنکی در آتک انت۔

یک روچے دو شکاری جنگل ء آتک گڑا آہان ہے دڑچک ء چیر ء داشت کہ شاہین ء چنکلیانی کدوات، آہاں دڑچک ء چیر ء آسے روکت، آس ء گرمی ء چنکیاں پریات کت۔ آوان ء گرمی ء تورینت، گڑا ماد گین شاہین ء وتی مرد ء راگوشت کہ برو وتی سنگتاں حال بدے۔ شاہین بال کنان ء وتی سنگتانی کراشت گڑا کلاگ ء بال کت ء سریک ء کورم ء چہ وتی بانزل آپین انت ء آس ء سر اشانت انت، آس تست بلے شکاریانی چم کدو ء چنکیان کپ انت گڑا یکے درچک ء سراسرکپ ء لگت تاں ماد گین شاہین ء وتی مرد راہ دات کہ برو وتی سنگتاں حال بہ دے زوت کسپ آتک۔

شکاریاں وہدے کسپ دیست گڑاڈرچک ء ایر کپت انت ء کسپ ء راگپت ء بستے۔
بلے کسپ زور ء پرات ء آوان ء گرکناں ء گورم ء شت گڑا شکاریاں آیلکت۔
ہمے وہداں شاہین وتی سنگت شیر توارکت وہدے شیر آتک گڑا شکاری چوداچہ
جست ء شت انت۔ نوں بزگیں شاہین ء را دوستانی قدرت ء قیمت ء مارگ بوت ء
آئی زانت کہ عاروس ء پیسر پرچا مادگیں شاہین ء آئی ء را دوست جوڑکنگ ء لوٹ
کتگ ات۔

کلاگ ۽ سیاہی

جنگل ۽ یک کلاگے است ات۔ کلاگ سیاہ ات بلے آوتی سیاہی ۽ سراسک
دلر نجات۔ آئی ۽ ارمان ات کہ آپر چاسیہ انت، وھدیکہ آئی ۽ ہمساہگ ۽ گورم ۽ تہا
بٹ اسپیت اسپیت ۽ ڈولدار انت۔ کلاگ ۽ دل ۽ ہمے خیال کت کہ بگندے کہ
دراہین روج آپ ۽ تہا انت گڑ اسپیت ۽ صاف انت۔ اے خیال ۽ پچی ۽ کلاگ ۽
روچے باز براں گورم ۽ آپ ۽ تہا بال کنان ۽ وت ۽ رادور دات۔ جنگل ۽ ایندگہ
مدگ ۽ جناور کلاگ ۽ اے حرکت ۽ چہ سک ہبکہ بوت انت کہ ایٹی ۽ راچے ناڈراہی
۽ کپتگ کہ گنوکی حرکت کنگ ۽ انت۔ گڑ بازیں روچاں آپ ۽ دور دیگ ۽ چہ کلاگ
نادراہ بوت بلے آئی ۽ سیاہی نہ شت۔ کلاگ ۽ آپ ۽ دور کنگ ۽ توبہ کت۔
پہمیشا گوش انت کہ ہرچی کہ تی کر انت پریشی شگر بہ گر۔۔۔

کنگ ۽ تگس

یک جنگل ۽ یک آپ ۽ گورمے ات کہ آئی لمب ۽ ٹوہین در چک ۽ سرا یک کنگ
 ۽ جاگہ کنگ ات۔ آروچ ۽ گورم ۽ چہ ماہی گپت وارت ۽ شپ ۽ دز چک ۽ سرا
 آرا مے کت۔ وہد گوزان بوت تاں کہ کنگ پیر بوت ۽ ماہیگ ۽ گرگ ۽ ناتوان ۽
 کمزور بوت۔ یک روچے آگورم ۽ آپ ۽ لمب ۽ پ ۽ دلرنجی نشنگ ات۔ ماہیگ ۽ گرگ
 ۽ قابل نہ ات گڑا آپ ۽ تگس (کیکڑا) ۽ آئی ۽ رادیت۔ تگس ۽ جُست کت کہ توپر چا
 چوش دلرنج ۽ پریشان ۽۔ کنگ ۽ پستودات کہ من اشنگ کہ میتگ ۽ مردمان ہم
 سلاہ کنگ کہ اے گورم ۽ گوں سنگ ۽ حا کاں بار دینت۔ من ۽ ہم فکر انت کہ اے
 بزگیں ماہیگانی چے بیت؟ اے دراہ مرانت من ہم ۽ استاسک دلرنج بوتگاں۔

تگس ۽ اے گپ زوت برت آپ ۽ ماہیگان ۽ حال دات، گڑا گورم ۽ دراہیں
 ماہیگ پریشان بوت انت۔ تگس و اتر و ہدے کنگ ۽ کرا آتک گڑا کنگ ۽ ہم سلاہ
 دات کہ اگاں تو گوش ۽ گڑا من اے دراہیں ماہیگان یک پہ یک دپ ۽ کناں ۽ دو می
 گورم ۽ سرکنیں۔ تگس ۽ ماہیگ رضا مند بوت انت گڑا کنگ ۽ ماہیگ دپ ۽ کت ۽
 براں کت انت۔

گڈ سرا تگس ۽ باری آتک گڑا و ہدے آئی تگس زرت ۽ دیم برت گڑا ہج گورم
 نیست ات، یک حشک ۽ بیابانیں کوہے ات۔ کوہانی سرا ماہیگانی ہڈ کپتگ ات انت۔
 گڑا تگس ۽ وتی دنتان کنگ ۽ گردن ۽ سک دات انت، تناو ہدے کہ آئی ۽ نیس بند
 بوت ۽ گٹ گیر بوت ۽ زمین ۽ یلا بوت۔ پدا تگس و اتر گورم ۽ آتک ۽ ماہیگان ۽ آئی ۽
 بدیتی ۽ حالے دات کہ چوں آئی ۽ بیر گپت انت۔

شادو ۽ جنگل

یک بزین جنگل ۽ دڙچک ۽ سراجنگلانی یک جنگل ۽ کدوات۔ اے سک محنتی ۽ شپ ۽ روچ کار کنوک ات انت۔ آوانی کدو سک مہرات۔ یک روچے ترندیں ہوڙے گو ارگ ۽ بنا بوت گڙاڙاہیں جنگل وئی کدو ۽ تہانشت انت۔ ہوڙ ۽ آوانی سراج ترپے ہم نہ کپت۔ ہمے ہوڙ ۽ تہا یک شادو ہے دڙک جناں، ہوڙ ۽ میسان دڙچک ۽ سر کپت تاں کہ لک کپان ۽ آوانی کدو ۽ کرا آتک۔ چہ سارتی ۽ لرزان ات، گڙا جنگلانی تہا مادگین ۽ گوشت، او شادو ترا چوشین دست ۽ پاڊپر بلے وئی واستا کڈ کے جوڙ نہ کتک۔ ترا کمو کے شرم نہ ایت مروچی بچار، اے ہوڙ ۽ تو تر بوتگ ۽۔ سارتی ۽ لرزان ۽، شادو ۽ رازہر آتک، آئی مادگین مرگ ۽ نیمگ ۽ چاران ۽ گوشت، ”وئی سلاہ ۽ سوج ۽ وئی کرا ابدار من ۽ تی سلاہ ۽ پکار نہ انت“۔ بلے جنگل انکتہ پرنہ بوت آ پدا شادو ۽ لعنت ۽ ملامت ۽ لگت۔ نوں شادو ۽ شیطان خراب بوت، آئی ۽ زہر ۽ جنگلانی کدو یک دستے ۽ گپت ۽ تپ ات تاں کہ کدو چہ بون ۽ لڈ ات ۽ زمین ۽ کپت۔ نوں جنگل ہم بے جاہ بوت انت، بلے مرگ ات انت، شادو گوں جنگ کنگ نہ بوت۔

پیشکا گوش انت کہ اگہ کتے جُست نہ کنت گڙا سلاہ دیگ ۽ جُہدہ کن۔۔۔

سکلی ۽ سنگت

یک جنگل ۽ چار سنگت ات انت۔ آیک ڈولداریں گورمے ۽ کش ۽ هر بیگاہ
 نشت انت ۽ مجلس ۽ دلگوش بوت انت۔ ایشانی تہا یک آسکے، یک کسپ ۽، یک
 کلاگے ۽ یک مُشکے ات، اے دراه گوں یکے دومی سک وش ات انت۔ یک بیگاہ سے
 سنگت آتک بلے چارمی سنگت آسک گارات۔ گڑا ایشان ۽ وسواس ۽ پریشانی ۽
 گپت۔ آوان کلاگ ۽ گوشت کہ بال کنان ۽ زوت جنگل ۽ بہ چاریت کہ بارین آسک
 کجانت۔ گڑا کلاگ بال کنان جنگل ۽ پٹ ۽ لوٹ ۽ لگت تاں آئی دیست کہ آسک
 یک دُرچکے ۽ بُن ۽ یک دامے ۽ تہا گٹ اتگ۔ آزوت آتک ۽ وتی سنگتان ۽ حال
 دات۔ مُشک ۽ گوشت کہ زوت من ۽ وتی بڈ ۽ سوار کن ۽ بہ بر گڑا من دام ۽ بُران ۽
 وراں۔ دیر نہ بوت کہ آئی ۽ آسک چہ دام ۽ آجوتک، بلے کمودیر ۽ پد آدگہ سنگت
 سر بوت انت۔ بزاں کسپ ہم سر بوت گوں۔ ہے دمان ۽ شکاری ہم آتک، کلاگ ۽
 بال کت، آسک ۽ تگ زرت، مُشک چیر بوت ۽ ہونڈے ۽ پترت، بلے کسپ وتی
 سُست رواجی ۽ ہیج جاہ شت نہ کت۔ گڑا شکاری ۽ کسپ گپت ۽ وتی پچ ۽ بگل جول ۽ مان
 کت ۽ رها دگ بوت۔ نوں پدا سین سنگتان فیصلہ کت کہ کسپ ہرچ پیم ۽ چہ شکاری ۽
 آجوتگی انت، بلے چون؟

سین سنگتان اے شور کت کہ آسک راہ ۽ سراکاه ورگ ۽ ہنر ۽ اوشنتیت و ہدیکہ
 شکاری آسک ۽ گندیت گڑا وتی بگل جول ۽ راہ ۽ دیر کنت ۽ آسک ۽ گرگ ۽ رند ۽
 کپیت۔ و ہدیکہ دومی نیمگ ۽ مُشک بگل جول ۽ مُنگ کنت ۽ کسپ ۽ در کنت۔ اے

ڈول ۽ آوانی اے ہنر کامیاب بوت۔ شکاری ۽ بگل جول ایر کت ۽ آسک ۽ رندا کپت
 ، تاں مشک ۽ بگل جول ٹنگ کت ۽ کسیپ در آتک ۽ پدا چارین دوست یکجاہ بوت
 انت۔

پیشکا گوش انت کہ دوست ہما انت کہ مشکل ۽ و ہداں ہمراہ بہ بیت۔

کرمی

یک برے بازرین بگلے سٹ جناں ۽ رها دگ ات انت کہ آوانی تہا دونا گت ۽ یک کنڈ گے ۽ تہا کپت انت۔ کنڈ جہل ات۔ دراہیں پگل آتک انت کہ کنڈ ۽ بچاراں بلے درستان و ہدے کنڈ دیست گڑا آوان ۽ ایمان ۽ یلاکت کہ کنڈ سک ۽ جہل انت ۽ پریشان در آہگ مرگ ۽ کنڈ گ انت۔ لہنتین ۽ ہمے سلاہ دات کہ گیشین سُر ۽ پُر مہ کنے کہ نوں دگہ در آہگ ۽ اُمیت نیست۔ آوانی ہمرہانی دلپرو شین گیاں، اے دل آزگ کت انت۔ بلے جان دوستین چیزے، ایشان وتی سٹ ۽ دوریل نہ کت انت۔ پہ ڈن ۽ در آہگ ۽ وس کت بلے ہچ۔۔۔ آسریکے ۽ ہمے فیصلہ کت کہ آدگہ سٹ ۽ کپ نہ کنت، نوں ہرچی بیت قسمت۔ بلے یک بگلے ۽ وتی جُہد ۽ جفا بند نہ کت آدگہ دراہین پگلاں آ مکن کت کہ وت ۽ مہ کش، نوں پہ توڈن ۽ در آہگ حرام انت بلے آئی ۽ یکے ۽ گوش نہ داشت۔ ترندی ۽ گوں سٹ کناں کہ گوپگ ۽ ڈن ۽ کپت۔ ڈن ۽ پگل حیران بوت انت، آوانی دپ پچ بوت کہ اے چون در آتک و ہدیکہ آیان کوکار جت کہ ہچ نہ بیت گڑا آہاں جُست کت، ”اڑے شوم تو چون در آتکے، مئے گپ تونہ اشکتاں؟“ گڑا پگل ۽ پتہ دات، ”واجہاں من حدائی کرے آل، من شمارا دیست گڑا ہمے سرپد بوتاتاں کہ شامنی دلبدی ۽ کنگ ۽ ات کہ بچہ ہمت کن۔ ہیا کن، دل ۽ دؤر مہ دئے تو در کائے۔“

پیشکا گوش انت کہ دگرانی گپ ۽ گوشدارگ ۽ بدل ۽ وتی دیگان بہ کن۔۔۔

کچک، کسپ ۽ دہقان

یک رندے ساہدار ۽ جاندارانی ملک ۽ ڈکال کپت۔ ہر ساہدارے گژن ۽ چنگ ات، لاگر ۽ ناتوان ات۔ بلے کسپ ۽ دیست کہ کچک پزور انت ۽ لاپ ۽ پُر انت۔ آئی ۽ دلجم کُت ۽ کچک ۽ گندوک ۽ شُت تاں کہ بزانت آئی ۽ پزوری ۽ راز جی انت ۽ چے ورگ ۽ انت کہ ہر کس گژن ۽ کشت ۽ اے تمر ۽ پزور انت۔

وہدے آکچک ۽ لوگ ۽ شُت ۽ ہے جست ۽ کُت کہ بارین بُ گو شیت کہ چے ورگ ۽ انت ۽ وتی راز ۽ بہ دنت، بلے کچک ۽ آئی ۽ راپسودات کہ آہج چوشین چیزے ورگ ۽ نہ انت۔ آئی ۽ پہ وتی گرا نین وہد ۽ استا چنڈ ۽ چانڈے مچ کتگ۔ بلے کسپ ۽ باور نہ بوت ۽ آکچک ۽ پد رنداں بوت کہ اے راز ۽ لازم در گیجیت۔۔۔

دومی روچ ۽ مہلا آئی ۽ کچک ۽ سر بست ۽ وت ۽ راجیر دات تاں کہ بزانت کچک کجاروت۔ آئی ۽ دیست کہ کچک ۽ وار ۽ موہ کُت ۽ دیے چیر دات ۽ روان بوت۔ کسپ آئی ۽ پد ۽ رنداں گران بوت تاں کہ یک ٹوہین بانغے ۽ سر بوت۔ کچک باغ ۽ پُترت، باغ ۽ تہا پنڈل (YAM) ۽ کشارات۔ کچک پہ وت ۽ گو جان ۽ لچوک ۽ ماں کناں بوت تاں کسپ ۽ شاکار گے جت۔ کچک گڑات، بلے وہدے آئی ۽ کسپ دیست گڑا آئی ۽ مکاری ۽ سراجیران بوت، نون دگہ راہ نیست ات۔ آئی ۽ کسپ وتی دُری ۽ شریدار کُت۔ نون دوہیں ہر روچ دیگر ۽ وہد ۽ آتک انت، بلے کچک ۽ چارات کہ کسپ سک لالچی ۽۔ ہر روچ وتی کچ ۽ چہ زیات شکر قندی زوریت ۽ پد ابرگ ۽ بڈ کنگ ۽ وہداں پر آواں بار گران انت۔ آئی ۽ کسپ ۽ را مکن کُت کہ وتی اے عادت ۽ میل بہ کنت، بلے آئی ۽ را سک لالچ بوتگ

ات۔ ہے حرس ء لالچ ء یک روچے آئی ء راسک دیر بوت، کچک مہلاشت بلے
 دہقان آتک۔ آئی ء وہدے دیست کہ کسپ آئی ء باغ ء دُزی ء انت، آئی ء
 کسپ گپت ء شرجت۔ پدا آئی ء رابادشاہ ء دربار ء بُرت اش۔ وہدے کچک سہی
 بوت گڑا آئی ء رااے مارگ بوت کہ دُزی سکین حراہیں کارے۔ ہماروچ ء آئی ء
 چہ دُزی ء توبہ کُت۔۔۔

(افریتی)

بوم ۽ گسی مرگ

یک رندے شاہین ۽ چک ۽ یک بومی مچکے پنجگان گپت۔ وهدے آوتی مات ۽ پت ۽ کراشت گڑا آواں جُست کُت کہ وهدے تو بوم ۽ چورک چست کُت گڑا آئی ۽ مات ۽ پت کجات انت۔ شاہین ۽ چک ۽ پتودات کہ آوت ہمودانزیک ۽ ات انت بلے آواں ہی نہ گوشت۔ گڑا شاہین ۽ مات ۽ گوشت پنج زوت کن ایشانی چک ۽ واتر مات ۽ پت ۽ کرا بہ بر۔ شاہین ۽ چک ۽ گوشت پرچا؟ گڑا شاہین ۽ مات ۽ پت ہر دوکان آئی ۽ اسر پدکت کہ کدی ہم آمدرد ۽ کار ۽ کار مہ دار کہ بے ترک ۽ توار انت۔ آ لازم وتی دل ۽ یک بدین جبرے ۽ چست ۽ ایر ۽ بیت سربرا ہی نہ گوشت، بلے تہا زانگ نہ بیت۔ شاہین ۽ چک ۽ پت بے توار ی واتر ہما جا گہ ۽ بوم ۽ چک بُرت ۽ ایرے کُت، نر ۽ مادگیں بوم ہما وڑا نندوک ات انت، آواں ہی نہ گوشت۔

شاہین بال کنناں، پت ۽ لوٹ کنناں ات کہ پت وتی گژن ۽ ہلا ہوشی ۽ ہلاس کنگ ۽ شکارے بہ گندیت۔ ناگتہ آئی ۽ چم یک گلگے گسی مرگ ۽ کپت کہ نلینک ۽ کروس گوں چور وکان آکوٹے ۽ سرا پت ۽ ونڈ ۽ دزگٹ ات انت۔ شاہین ۽ ہنتر بست ۽ یک چور وکے کندکٹ ۽ پنجگان زرت۔ نلینک ۽ زور ۽ دراپین مرگ توار کت انت، دراہ شاہین ۽ رندا کپت انت۔ مرگانی توار ۽ کُٹ اسگاں آزمان سر ازرت، بلے شاہین شت۔ شاہین وتی مات ۽ پت ۽ کرا گوں چورک ۽ شت۔ گڑا آواں جُست کُت کہ وهدے تو کُٹ ۽ چورک زرت گڑا چے بوت؟ شاہین ۽ پتودات دگہ ہیچ، نلینک منی رندا کپت آدگراں زور زور ۽ جاک ۽ سلوات بناکت، چیزے اینگر ۽ آنگر چست ۽

چیر بوت انت۔ گڑا آئی ء مات ء پت ء آموکل دات کہ وتی شکار ء دلجمی ء بہ ور۔ ہما
مردم کہ زیات جاک ء سلوات کنت، پورت ء پارت کنت آئی چی مہ ترس، ہمائی ء
بہ ترس کہ ٹپ ء وارت بلے بے ترک ء توارینت پرچا آتر ابے گوانکی ء انچش جنت
کہ تئی سر تواری کنت۔۔۔

(افریقہ)

مار ۽ مُشک

یک رند ۽ مُشک ۽ یک چکے آورت۔ مُشک ۽ چک لئیب کنان ۽ ڏن ۽ در آتک
تاں آئی ۽ دیست که مار ۽ چک لیٹ وراڻ ۽ پیدا ک انت۔ لئیب لئیب ۽ تها دوین
سنگت بوت انت۔

برگاہ ۽ وهدے آواں لئیب هلاس کت ۽ وتی وتی هونڊ ۽ سُت انت گڑا مُشک ۽
مات زهر گپت ۽ آئی ۽ راهکل دیگ ۽ بوت که جان ۽ پُٹ تیوگا ترانت ۽ من ترامہ کن
کتگ که آپ ۽ چسین جاگهاں مرو، توپر چاشنگ ۽؟ مُشک ۽ چک ۽ پستودات که آ
آپ ۽ تها نہ شنگ۔ اے مار ۽ چک ۽ دپ ۽ لیتار انت که آواں یکجاہ لئیب کتگ ۽
سنگت ۽ آئی ۽ جان چٹیتگ۔

مُشک ۽ مات ۽ آئی ۽ را بهار دیان ۽ گوشت که نباہ کنے کدی گوں مار ۽ چک ۽
گوازی به کنے، ایشی ۽ نزیک ۽ ہم مه روئے۔ مئے پیرینانی دور ۽ بگرتاں روج ۽ مروچی
مار مئے دژ من انت۔ آمارا وتی و شترین شکار ۽ ورگ سرپد بنت ۽ توگنو کی کتگ ۽ مار ۽
چک وتی سنگت کتگ۔ مروچی ۽ چه ایشی ۽ نزیک مه رو۔ اے تراگپیت، ڏنگ جنت ۽
پلکیت۔

وهدے مار ۽ چک هونڊ ۽ سُت گڑا مار ۽ دیست که آئی ۽ دپ ۽ کسان کسان پُٹ
انت، توچه وار تگ؟ مار ۽ مات ۽ جُست کت۔

هچي ماس؟

گڑا تئی دپ ۽ مُشک ۽ پُٹ انت؟

ہو! اے منی سنگت مُشک ۽ چک ۽ پُٹ انت۔ ماہر دوکان یکجاہ گوازی کتگ۔
منی دوست انت۔

”ہو! اڈے گنوک ہما چیز کہ مئے دلپسندین وراک انت آتئی سنگت بوت۔ بل
سنگتی ۽۔ باند اتئی کر اکسیت، شری ۽ وتارا ایشی ۽ پتاہ۔ پدا ڈنگے بہ جنے گڑا بیارے من
۽ تووران ۽۔

دومی روچ ۽ مار ۽ چک و ہدی آتک کہ کدین مُشک بیت، بلے مشک آئی ۽
نزیک ۽ نہ شت ۽ گو شگ ۽ لگت کہ من ۽ کدی سنگت بوت نہ کنیں۔ وتی مات ۽
سوج ۽ بچار ۽ منی مات ۽ پنت ہم ہمیش انت پر چاکہ تئی واہگ منی کُشگ انت۔
اے ڈول ۽ مار ۽ چک پہ نامرادی واتر بوت۔

(افریقہ)

بے باوریں خرگوش

یک رندے خرگوش ء دل ء خیال کُت کہ آئی ء باز وہد گوں ایوکی ء
 گوٰزیننگ۔ نون باند انت کہ سانگ ء عاروسے بہ کنت۔ پرے کار ء حاترا آئی ء
 رادیمتری میتگے ء روگی ات۔ گڑاوتی ایوکی ء ہلاس کنگ ء آئی ء شادو ء را گوشت
 منی ہمراہ بہ بُو۔ شادورازی بوت ء دوہین رہادگ بوت انت۔ راہ ء نیم ء خرگوش
 اوشات ء آئی ء یک کوہی کاہے ء نیمگ ء شادو ء را دلگوش دات ء گوشت کہ
 اے کاہ ء روتگ پہ لاپ ء درد ء شر انت ایسی ء نشان بہ کن اگاں ورگ ء پد منی
 لاپ ء درد کت گڑا زوت بیا ایسی بُن گوج کن ء روتگانے بیار۔ شادو ء گوشت کہ
 شر انت، آروان بوت انت۔

شپ ء خرگوش ء زمانی ء لوگ ء سر بوت انت۔ خرگوش ء سانگ بنداں آوان
 ء شرین جاگھے پہ وپسگ ء آرام ء دات ء شپ ء و شین ورگ آورت انت۔ ورگانی
 گندگ ء گوں خرگوش ء نیت حراب بوت۔ آئی ء یک لکھے دپ ء کت ء وتی دست
 لاپ ء سک کت۔ ”ابو منی لاپ ء درد، شادی زوت بروہما کاہ ء روتگاں بیار۔“ خیر
 شادو لاچار ات گوں گژن ء لاپ تچان ء شت ہما جنگلی کاہ ء شوہازگ ء۔ دومی نیمگ ء
 خرگوش ء دل ء میل ء ورگ وارت انت۔ وہدے شادو گوں کاہ ء روتگ ء اہت گڑا
 نان ء ورگ ہلاس ات انت ء خرگوش لاپ سیر ء وپنگ ات۔ شادو ء گوشت کہ منی
 بہر؟ گڑا خرگوش پتودات کہ تئی روگ ء پد منی لاپ ء درد شت من سیر لاپ نان
 وارت ء پد الوگ ء واہند ء پشت کپتنگین ورگ برتگ انت۔ شادو ء را خرگوش ء

چالاکى ۽ سرباز افسوس بوت، بلے آئی ۽ ہیچ نہ گوشت۔ شپ ۽ نیم ۽ خر گوش ۽ شادو ۽ سلاہ دات کہ بیائے لوگ ۽ مردمانی پاچن ۽ دُڑان ۽ کشان ورن ۽، ایشان ہمے وڑ کُت۔

شپ ۽ نیم ۽ وہدے شادو و اب کپت گڑا خر گوش ۽ پس ۽ خون شادو ۽ جان ۽ سرا مُشت انت۔ تاں کہ واہند بہ زانت کہ پس ہمائی ۽ کُشتنگ۔ اے ڈول ۽ سُهَب ۽ شادو ۽ موت آتک ۽ آہاں خر گوش مل کُت ۽ شادو کُشتنگ بوت۔ لہنتیں و ہد ۽ پد تولگ ۽ را حال رس ات کہ آئی ۽ سنگت شادو ۽ را خر گوش ۽ کوشارینگ گڑا آئی وتی دل ۽ جم کُت کہ اے بیر ۽ چہ خر گوش ۽ الم۔ گران۔ یک روچے تولگ ۽ خر گوش ۽ را گوشت کہ کارے است تو منی ہمراہ بہ بو۔ خر گوش تولگ ۽ ہمراہ بوت، رواں رواں راہ ۽ آئی ۽ ہما کاہ دیست گڑا تولگ ۽ گوشت کہ اے کاہ ۽ یات بہ داراگہ منی لاپ ۽ درد کُت گڑا بیا ہمے کاہ ۽ روتگ ۽ کش ۽ پچمن بیار۔ خر گوش ہوشیارات، آئی ۽ ہدا چہ چیر و کائی ۽ کاہ ۽ روتگ زرت۔

وہدے آتولگ ۽ مردمانی لوگ ۽ سربوتاں گڑا نان ۽ ورگ ۽ بند و بست بوت۔ دوہینان نان ورگی کُت گڑا تولگ ۽ گوشت کہ تراہما کاہ یات انت، برو زوت کنے بیارے کہ منی لاپ ۽ دردے زرتگ۔ خر گوش ہما دمان ۽ کاہ چہ وتی لانک ۽ کش ات۔ ادا تولگ ۽ پندل بے سوب بوت۔

شپ نیم بوت گڑا تولگ ۽ خر گوش ۽ را گوشت کہ اے لوگ واجہ ۽ پسے کشان ۽ وراں، خر گوش رضامند بوت۔ وہدے آہاں پس کُشت ۽ وارت گڑا تولگ ۽ پس ۽ خون وتی پنجگ ۽ کت انت کہ اگہ خر گوش و اب کپیت گڑا آہمے خونان کاریت ۽ آئی ۽ سرا چنڈیت، بلے ہر چوں آئی ۽ جُہد کُت کہ خر گوش و اب بہ کپیت، آ آگاہ

ات تاں کہ روج ء ٹک دات۔ سہب بوت، مردماں چارات کہ پس گار انت، پٹ ء
لوٹ کنان آہاں دیست تاں تولگ ء دست حونین انت۔ آہاں تولگ کشت ء
خرگوش ء ہیچ نہ بوت۔

زند ء تہا، لہتیں مردم ہنچوش ہوشیار ء بے باور انت کہ کدی ہم آوانی سرا
بھیسہ کنگی نہ انت ء ناں کہ آوانی وڑ ء پیم زورگی انت۔۔۔

ٹوہین حزانگ

مہرک ء و ابے دیست کہ جنگل ء یک ٹوہین حزانگے است۔ آئی ء یک روچے
لانک بست ء جنگل ء نیمگ ء ر ہادگ بوت۔ رواں رواں آئی ء شیر ء دیست، گڑا
آئی ء چہ شیر ء گوشت کہ جنگل ء یک جاہے ء حزانگے است گڑا تو ہم مئے ہمراہ بہ بو۔
شیر آئی ء ہمراہ داری ء رضا مند بوت۔ دیم ء روان، میرک ء دیست کہ شاہین بال
انت گڑا آئی ء شاہین ء راتوار کت کہ مارا حزانگے ء حال گون انت تو مئے ہمراہ بے۔
پرچا کہ تئی چم تیز انت ء دُوریں چیز ء گندے ء راہ ء درگیجے۔ اے ڈول ء شاہین ہم
آوانی ہمراہی ء راضی بوت۔ اے سین روان بوت انت۔ دیم ء روان، آہانی راہ ء
تلار ء کوہ آتک انت۔ تلار شتر انک ات ء شیر شترت، گڑا میرک ء آئی ء رادست ء
گپت ء کپگ ء رکینت۔ شاہین بُرز ء بال کنان بوت ء راہ ء پیشدارگ ء کار ء کنان
بوت تاں آسبز ء آبادیں کھچرے ء سر بوت انت۔ ہمودا میش ء گرانڈ چرگ ء ات
انت۔ میرک چہ میش ء جُست گپت کہ آ یک حزانگے ء پٹ ء پول ء ر ہادگ
انت، توئے میش مئے ہمراہ بے پرچا کہ تئی پڑم گرم انت ء زمستان ء سارتی ء تئی
بدن ء پڑمانی گرمی مارا چہ سارتی ء رکینیت، گڑا میش راضی بوت ء آ ر ہادگ بوت
انت ء سارتی ء میش ء گرین بدن ء آوان ء بھاپ دات۔۔۔

اے چارین سنگت ر ہادگ بوت انت تاں آیک ریک ء صحراہے ء سر بوت
انت۔ آہان اُشترے دیست گڑا چہ اُشتر ء جُست گپت کہ آہانی ہمراہ داری ء کنت کہ
ناں؟ پرچا کہ آحزانگ ء درگیجگ ء ر ہادگ انت ء اے ریگستان ء گوزگ گران
انت۔ اُشتر ء شیر، میش ء میرک سوار کت انت ء ریک ء تہار ہادگ بوت۔

اُشتر چماز کناں بوت، شاہین بُرزء بال ات تاں کہ آیک دریائے لمب ء
 سر بوت انت۔ دریاء گوازینگ گران ات گڑامیرک یک ٹوہین کسپے (Turtl)
 دیست۔ میرک ء آئی ء راگوشت کہ مارا یک ٹوہین حزانگے ء حال رستگ کہ دریاء
 دومی لمب ء انت تو مارا بگو ازیں گڑا ترا ہم بہرے دیاں گوں کسپپ راضی بوت۔
 آئی ء شیر، میش، اُشتر ء میرک وتی کوپگ ء سوار کُت انت ء آپ ء گوازینت۔
 کورء آدست ء آواں یک بوم ءے دیست۔ آہاں بوم ء راوتی قصہ گوشت، گڑا بوم
 ء بچکندے جت ء گوشت کہ شمارا مبارک بہ بیت، شما حزانگ گپتنگ، آحزانگ
 دوستی ء مہر ء حزانگ انت کہ مروچی شنادراہ ہر سکی ء واری ء یکجاہ بوتگ ات، کوہ ء
 تلار، ریگستان ء جنگل، زمستان ء کورء آپ گوازینگ انت کہ ہچ یک کسے ء ایوکی ء
 کار نہ انت۔ درستان یکے دومی چارات ء زانت کہ اصلین حزانگ ہمیش انت۔
 (گُردی)

خرگوش ۽ لٹک

گوشتگين زمانگ ۽ دير يکين قصه انت که خرگوش ۽ دراجين دُ مبه ات، بله پُڻي ۽ را دُ مبه پر نيست۔ پُڻي ۽ چم ۽ دل تیک انت که آئي ۽ دراجين دُ مبه به بيت۔ خرگوش به پرواه ات۔ يک روچه وتي عادت ۽ رد ۽ واب ات که پُڻي ۽ گون کارچه ۽ ايشي ۽ لٹک بُرات۔ لٹک ۽ بُرگ ۽ گون خرگوش پاد آتک۔ آئي ۽ بچ نه گوشت بله به گپه جت که پجن اے دُ مبه سک دراج بوتگ، پيشکا تو اے لٹک ۽ وت ۽ رابندے به بند، بله بدل ۽ من ۽ وتي کارچه ۽ به دے۔

پُڻي ۽ خرگوش ۽ لٹک زرت ۽ کارچه دات۔ نون خرگوش په جنگل ۽ درک جناں بوت ۽ جاک ۽ ات، مني لٹک بُرگ بوت، بله بدل ۽ کارچه رس ات۔ ديم روان تاں که آئي ۽ يک پيرين مردکے ديست که ٹوکري جو ژکنگ ۽ ات، بله پيش ۽ دگه چيزاں گون وتي دناناں بُران ات، پيشکا آئي ۽ گون خرگوش ۽ زبندی کت که اے تيزيں کارچه ۽ آئي ۽ رابه دنت ۽ بدل ۽ يک ٹوکري ۽ به زوريت تاں که آپيشاني ٹالاں گون کارچه ۽ پشت ۽ بُرات به کنت۔ خرگوش ۽ آئي ۽ را وتي کارچه دات ۽ مردک پيشاني بُرگ ۽ دلگوش بوت، بله کارچه پرشت۔ خرگوش ۽ جاک بناکت۔ اوواجه اوواجه! تو مني کارچه پروشت، بله خير پرواه نيست تو من ۽ يک ٹوکري ۽ بدل ۽ به دے۔ پير مرد ۽ گورا خرگوش ۽ ٹوکري زرت ۽ کوکار کنان ۽ جنگل سرا زرت که مني لٹک سستگ، من ۽ کارچه رستگ، مني کارچه پرشتگ من ۽ ٹوکري ۽ رسيستگ۔

دیم روان یک بلکے خرگوش ء دپ ء کپت۔ بلک ء گوشت،
 ”خرگوش اے ٹوکری ء من ء بہ دے؟“

بلک ء ٹوکری ء تہا تڑپ (Lettuce) مان کت انت، بلے
 ٹوکری چہ بُن ء ٹنگ بوت۔ خرگوش ء پدا جاک پناکت کہ بلک تو شر نہ
 کت، تو منی ٹوکری ٹنگ کت۔

خرگوش ء گوں بلک ء گوشت کہ من گوں تو بچ اڑ نہ کنان، تو
 ٹوکری ء بہ زور بلے بدل ء من ء کمو تڑپ ء سلاد بہ دے گون۔

بلک ء آئی را لہتیں تڑپ دات ء خرگوش گل کنان ء جنگل ء
 رہادگ بوت۔ ”منی لٹک سست۔ من ء کارچے رست، منی کارچ پُرشٹ،
 من ء ٹوکری ء رست۔ منی ٹوکری ٹنگ بوت من ء تڑپ رست انت۔

خرگوش ء تڑپ بوچت انت، ایشانی تام گپت۔ ایشی ء وش تامی
 ء چہ روچ ء مروچی خرگوش ء بچ سمانہ کت کہ آئی ء لٹک نیست۔ نوں
 خرگوش ہمے کاہ ء پشت ء انت کہ کدین بیت وتی لاپ ء سیر بہ کنت۔۔۔

(برازیلیں)

شاہین ء نکینک

شاہین آزمان ء دیم ء بال ات۔ یک روچے آئی ء دل ء جزم کُت کہ یک نکیئکے ء گوں آروس بہ کنت۔ پرے کارے حاترا آئی ء جہل ء ایر دات ء پٹ ء لوٹ ہناکُت، تاں کہ آئی ء نکینک دیست۔ وہدیکہ آئی ء وتی دل ء واہگ درشان کُت، نکینک پہ آروس ء راضی بوت، بلے آئی ہے شرط ایر کت کہ شاہین، لہتیں وہد ء ودار بہ کنت تاں کہ آئی ء بانزل بہ رُ د انت ء بال کُت بہ کنت۔ شاہین ء آئی ء گپ باور کُت ء پہ زاماتی ء ہارے دات ء۔ ایشی ء دیگ ء پد ہے صلا ہے دات کہ ایشی ء حیال داری ء شری ء بہ کن۔ نکینک پرے نیکی ء سک گل ء بال ات، آئی ء ہار گٹ ء کُت ء پہ گروناکی تران ء گردان بوت۔

دومی روچی ء کروس ء دیست کہ نکینک ء راہارے گور ء انت ء گردیت۔ آجکہ بوت ء گوں ترندی ء جُست ء کُت، اے چے تو وتی گُٹ ء کتگ؟ اے تئی ہار انت؟ چوتی گروناکی ء پیش مہ دار، اے ڈول ء مہ گرد، تو دگہ کسے ء گوں آروس کُت نہ کنے، تو اگہ بے، گڑا منی جنین بے۔ چگل دے اے ہار ء۔ اے گپ ء ہواری ء گوں نکینک ء ہار کش ات ء حاکانی تھا چگل دات۔

لہتیں وہد ء گوزگ ء پد شاہین واتر آتک۔ آئی ء را، لہتیں ڈولد ارین پُٹ ء مُود گوں ات انت۔ وہدیکہ آئی ء شاہین ء رادیست گڑا پہ گنوکی پہ دیسے تچان بوت۔ گڑا شاہین ء آتور کُت کہ بیواتی جلوہ دارین

پُٹانی پوشاکاں بزور بلے نکینک پہ پشلی آتک نہ کُت۔ شاہین ء دیست کہ آئی
 ء گٹ ء ہار ہم بیگواہ انت، آپرے جبر ء دل تیر کہ بوت۔ نکینک ء دروگے
 بست کہ من ء سیاہ مارے ء تاجینتگ ء ہار کپتگ ء گار انت، بلے شاہین ء
 باور نہ بوت۔ آئی ء نکینک ء رابد دُعادات کہ تازندگے ء تئی پدر تیج دائم ء
 ہار ء غمان زمین ء پیشکانڈیت۔ تاں روج ء مروچی نکینک ء بچار کہ زمین ء
 پیشکانڈیت۔۔۔

(فلپائی)

پگلی کا نیگر

یک گورمے است ات کہ آئی تہا بازیں پگلی مان ات۔ اے گورمے لمبے
 حاک نرنگ ات۔ یک روچے یک کا نیگرے آپ ورگ اتک۔ یک پگلی چکے آئی
 پادے چیرے اتک نر میں حاک تہا تک ات۔

وہدے ڈراہیں پگلی چکے وتی ماتے کر اشت انت۔ آئی جسے گپت کہ شمسے
 کستریں برات کج انت۔ گڑا آہاں پتہ دات کہ گورمے لمبے یک حے آپ ورگ
 بوتگ آئی گونڈو کیں پگلی گوں وتی پادے لگت داتگ آحاک مین تہا گار بوتگ۔
 ماتیں پگلی وتارا گوات دات جسے کت۔ ”چینکہ مزن؟۔۔“

آہاں پتہ دات ”ناانگتہ سک مزن۔۔“

آئی پداوتارا گوات دات گشت ”باریں اینکہ؟۔۔“

چکاں پتہ دات۔۔ ”ناانگتہ۔۔۔“

آئی پداوتارا گوات دیان کت تاں کہ ترک ات۔

پنت: Dont attempt for impossible

پیشی ۽ مُشک

پیشی ۽ مُشک ڇه بَن ازل ۽ دُڙ من اَنٽ۔ یک روڇه مُشکاں دیوان کت که یک انڇیں پیے بکناں که ڇه وتی دُڙ من ۽ رکت اِت بکناں۔ اے دگه چیزے بوت نه کنت۔ ایو کا چش به بیت که ما بز انیں که پیشی پیدا ک اِنٽ۔ باز شَنور ۽ سَلاه بوت بلے شریں پنت ۽ کس ۽ اِت نه کت۔

هے دیوان ۽ تها یک کسا نکلیں مُشکے هم نشنگ اِت۔ آئی ۽ گوشت ”اگاں بے ادبی ۽ مه بیت گُرامنی یک سو جے است“۔

در ستیں مُشکاں گوشت ”به گوش باریں تو ڇه گوشتے؟“

کسا نکلیں مُشک ۽ گوشت ”منی حیال ۽ اگاں پیشی ۽ گُڙ ۽ (ٹلو) بندگ به بیت گُڙاشپ به بیت که روڇ ما سہی بیں که پیشی پیدا ک اِنٽ۔ کسا نکلیں مُشک ۽ سوج درستان دوست بوت۔ دراه حیران بوت اَنٽ که چشیں شریں سوج، هے وشی ۽ تها یک پیریں مُشک ۽ گوشت ”بچک ۽ سوج سر ۽ چمان اَنٽ بلے منی یک جستے گوں شما ایش اِنٽ که پیشی ۽ گُڙ ۽ ٹلو ۽ بندگ ۽ کے روت؟“

پنت: گپ ۽ جنگ وش اِنٽ بلے کار ۽ کنگ سک گران اِنٽ۔

ملسک ۽ گوک

یک روچے کسانیں یک ملسکے بال کنان ۽ یک گوکے ۽ کانٹ ۽ سرانشت۔
 کسانیں ملسک ۽ نندگ ۽ گوک سہی نہ بوت۔ کجا بلاہیں گوک ۽ کجا تشکس ملسک۔
 کمو و ہد ۽ پد و ہدیکہ ملسک ۽ لوٹ ات کہ بال بکناں ۽ دیم ۽ برواں۔ آئی ۽ گوں
 گوک ۽ آئی ۽ کانٹ ۽ سر ۽ نندگ ۽ منٹ گرگ لوٹ ات کہ آئی ۽ نندگ ۽ اگاں
 گوک ۽ تکلیفے بوتگ یاردی ۽ کنگ گڑا ملسک ۽ پہل بہ کنت۔
 ملسک ۽ گوشت ”واجہ تئی باز منٹ واراں بگندے تووش بے کہ من بال
 کنگ ۽ روگ ۽ آل“۔

گوک ۽ پتہ دات ۽ گوشت ”منی واستا ہچ پرک نہ کنت، من اے ہم سر پد نہ
 بوتگاں کہ توکدی اتلگ ۽ نشنگ ۽“۔

پنت: وت دل ۽ میر چا کری شر نہ انت۔ ہمینچو کہ مردم ۽ کد کسان بیت وہ
 سری آوتارا منزن لیکیت بلے دومی ۽ چم ۽ آمستر نہ بیت۔

بوم ۽ چرت

یک مزین دڙچڪي ۽ بُنڌ ۽ توکايڪ پيرين بوم ۽ هونڌاٽ۔ بوم وتي
 ننگ ۽ جاه ۽ دڙچڪاني بُنڌ ۽ توکاکنڌ ۽ ٽنگاني تهاڪنت يابُرزيں کوباني ديم ۽ هونڌاني
 تها ننديت۔ بوم ۽ وراک مُشڪ، چرت، مدگ ۽ پگل انت۔ اے روج ۽ وپسيت ۽
 شب ۽ آگاه انت۔

یک نیمروچي بوم وتي هونڌ ۽ تهاوش واب ات که ناگتہ یک چرتي ۽ چرچر
 بندات کت۔ آئي ۽ گوں چرت ۽ گوشت که ”ترازاگ نيست که من اے وهد ۽
 وپساں۔ دُور برو۔۔ چداں چه۔۔۔ مئے سر ۽ ۽ هوش ۽ مه بر۔“
 بوم ۽ ترنديں گپاں، چرت گيشتر نه وش بوت ۽ ترندي ۽ گوں جوابے دات۔
 اے جاگه ايوکا تي نه انت۔ ادا منا هم حق است تو وتي هونڌ ۽ نشنگ ۽ من ڏن ۽
 روج ۽ سراوتي دل ۽ وش کنگ ۽ سوت جنگ ۽ اول۔ پدا چرت ۽ وتي توار بُر زکت۔
 چرچر کنگ ۽ لگ ات۔

بوم پير ات۔۔ دانا ات۔ آئي ۽ زانت که اے گوں ترنديں جبر ۽ گيشتر
 ضد کنت ۽ بس نه کنت گڙا آئي ۽ ۽ نه زمين گالوار ۽ گوشت ”شريس مني واجه پرواه
 نيست، تو زهر مه گر۔۔ سوچ مني واب ۽۔۔۔ تي توار سک شير کن انت ۽ اچ مني
 واب ۽ هزار درچه وش ترانت بله کمو بُر ۽ بيا که مني کرا لهتيس شير کن ۽ تامد اريس
 ورگ است، اگاں تو ايشاں به ور ۽ گڙا تي توار گيشتر بر تر ۽ وش تربيت۔

پیریں بومء و ش جبریء چرت گنوک کتء آ سرکپاں تاں کہ بومء ہونڈء
دپء سر بوتء بوم ہے روچاں لوٹگء آت۔ بومء عقلمندیء نیمروچء آئیء
دژمن آئیء و ش تا میں وراک جوڑ بوتء و ت اتک آئیء دیمء نشت۔ بومء بے
جستء پُرسء کبند کتء چُرت گپتء نکء بُنء جتء آرامء سراو اب کپت
ء چرتء رادڑوگیں گلاہگاں کشت۔

پہمیشا گوش انت دروگیں گلاہگاں ردمہ کپء دژمنء دپء توسپء گوش مہ دار۔

گروناک

یک جنگلے ءیک بُرز ءمز نیں دڑ چکے است ات کہ آئی ءشاہ ءلمب دُور دُور ء
 تالان ات انت۔ ہمے در چک ء چیر ء، لہتیں کاہک رُستگ ات۔ وہدے گوات ء
 کش ات گڑا ایشانی سر جہل بوت انت۔ یک روپے مز نیں در چک ء پہ گروناکی
 گوشت ”شمارا بہ چارے انچکیں گواتے کشیت شامتی سراں داشت نہ کنے۔ مدام
 شمسے سر جہل انت۔ بلے من ء بہ چارے ہر وڑیں طوفانے کیت منی سر مک انت
 پر چا کہ منی تہا تاگت است۔“

”مئے واستا پریشان مہ بے۔“ کلاں جواب دات۔ ”گوات مارانہ پروشیت
 پر چا کہ ماوتارا آئی ء دیما جہل کنیں بلے تراوتی مزنی ء زرو مندی ء سرا غور انت۔ آ
 روچ دُور نہ انت کہ تنی اے گروناکی جہل ء بیت۔“

ہمے گپ ء جبر بونگ ء اتاں کہ جہلادی نیمگ ء چہ یک طوفانیں ہیروپے ء
 سرکت۔ برزیں دڑ چک ء وتی سر مک کت ء طوفان ء گون ء دوپہ دوئی کت ء گڈ سرا
 ایشی ء شاہ پرشت انت ء بُند چہ بُن ء در اتک ء زمین ء کاہکانی سرا کپت انت۔

گروناک ء سر روپے جہل بیت۔

بُزءِ عقل

یک جنگلے ۽ دو بُزاست اَت۔ ایشان ۽ چہ کورے ۽ گوزگی اَت بلے کورے آپ سک پُرے تیزی ۽ تچک ۽ اَت، پیشکامان دیگ ۽ گوزگ نہ بوت۔ ایشانی تہا یک بُزے کورے اے دست ۽ اَت ۽ دومی آدمی دست ۽ اَت۔ گڑا ایشاں لوٹ اَت کہ بہ گوزاں۔ اناگتہ ایشاں دیست کہ کورے اے دست ۽ آدست ۽ درچکے ۽ بُنڈ کپتنگ گڑا دوہیں ایشی ۽ گندگ ۽ وش بوت اَنت کہ ہمیشی ۽ سرا گوزان باں ۽ کورے دومی دیم ۽ رواں بلے ایشان ۽ بے عقلی ۽ جاہلی ۽ بے تاہیر کتنگ اَت ۽ لہنجک ہم صبر ایش نہ کت کہ یکے بہ گوزیت گڑا دومی گوست کنت۔ اے پیم دوہیں وہدے بُنڈ ۽ سرا گوزاں درمیان ۽ سر بوتال گڑا گوں وتی کانٹاں یکے دومی ۽ مڑگ ۽ لگت اَت اَنت پرچا کہ یکے ۽ گوشت من گوزاں دومی ۽ گوشت ناں من گوزاں۔۔۔ ۽ ہے مڑ ۽ جنگ ۽ تہا دوہیں تریپگ ۽ کورے آپ ۽ تہا کپت ۽ مُرت اَنت۔

بُزءِ عقل مان نیست۔

ممءِ روباه

یک ممءِ روباہ ہے ہمساہگِ اِت اَنت۔ یک روچے ممءِ دیست کہ روباہ
 پیدا کِ اِنت۔ ممءِ وتی دنناں گوں یک درچکے ءِ بُنڈءِ سوہان کنگ ءِ اَت۔ روباہ ءِ را
 لُحی ءِ زُرَت ءِ جِست ءِ کت کہ ”تو چیا وتی دنناں، تیز کنگ ءِ ءِ۔۔ منی دل ءِ
 چُشیں ہترے نیست کہ تو پریشان بہ بے۔“

روباہ ءِ مسکرا ءِ پتو ءِ ممءِ دِز اِنینت۔

تو ہرچی ءِ مسکرا مہ کن۔۔ جنگ ءِ پیسرو تی ساماناں ساڑی بہ کن۔۔ جنگ ءِ نہ
 وشی کدی حال نہ دنت کہ من پیدا کوں بلے تووتا پیسرا ءِ تیار بہ کن۔
 ممءِ جواب ءِ روباہ پشل بوت ءِ وتی لُک ءِ سُرینان ءِ چمودا جِست۔

اگاں ایمنی لوٹ ءِ جنگ ءِ واستا تیاری بہ کن۔

آسک ۽ کانٹ

یک روپے آسکے ساپ ۽ سار تیں آپ ۽ گوڑم ۽ لمب ۽ آپ ورگ ۽ اتک۔
 آئی ۽ وهدے جہل ۽ چار ات گڑا وتی جند ۽ عکسے آپ ۽ تہا دیست۔ وتی ڈولدار،
 کسان ۽ مزنین سر ۽ شاہانی (کانٹ) گندگ ۽ دل ۽ سک ۽ وش بوت ۽ وت دل ۽
 توسپ ۽ لگ ات کہ آئی ۽ سر ۽ کانٹ باز جلوہ ناک انت۔ ہے دمان ۽ وهدے آئی ۽
 وتی بارگ ۽ بے جلوہ ہیں دست ۽ پاد دیست انت گڑادل ۽ تہا گوشت ۽ کھمینچو کہ
 منی سر ۽ شاہ جلوہ دار انت بلے منی دست ۽ پاد سک بے جلوہ ۽ عیب دار انت۔ ہے
 دمان ۽ یک پینگے زاہر بوت ۽ آسک ۽ رندا کپت، آسک ۽ تچان بوت ۽ بزیں درچکانی تہا
 پترت بلے کہ دیماشت کہ آئی ۽ سر ۽ شاہ جنگل ۽ بزیں درچکانی تہا اڑ ات انت
 ۽ آئی ۽ دیماشت نہ کت بلے آئی ۽ پاداں آئی ۽ رادیمابر ت۔ نوں آئی ۽ دل ۽ زانت
 کہ سر ۽ ڈولداریں شاہانی بچ فاندگ نیست، اصلیں فاندگ پادانی ات کہ آئی ۽ راچہ
 مصیبت ۽ کش ات ۽۔ سر ۽ ڈولداریں شاہ ۽ کانٹاں آگیشتر اڑینت۔

آڈولدار ی بے فاندگ انت کہ کارمہ دنت۔

کروس ء روباه

یک بیگا ہے ء کروس ء یک درچکے ء سرء درنگ کتگ ات ء وتی واب ء بگبجی ء کنگ ات کہ آئی ء چم جہل ء دو تروپو کیں چٹاں کپت انت۔ آہزار بوت ء چمے شرمی ء شانک دات انت تاں روباه انت۔ گوں وتی دڑا جیں لٹک ء چمے آئی ء سک داتگ ات انت، ”اڑے کروس تو حالے ء سہی ءے؟“ روباه ء یک وش ء شیر کنیں گالوارے ء دڑا نینت۔

”جی حال انت؟“ روباه ء گپ ء گالاں کروس کے نزاتک ء ہزار بوت پرچاکہ آئی ء زانت کہ روباپر آئی ء شرمیں سنگتے بوت نہ کنت۔ آئی ء بُنی دڑ من انت۔ گپ ایش انت۔۔۔۔۔ روباه ء لٹک سرینت ء گوشت ”میگ ء شمسے خاندان ء فیصلہ کتگ کہ نوں مایکے دو می ء دوست بنیں ء کس کس ء تاوان نہ دنت ء ما ء شمدراہ نوں یکجاہ زندگی گوازینیں۔۔۔۔۔ اے حال ء اشلنگ ء منا برداشت نہ بوت ء من تچان ء اتکوں کہ ترادرستاں پیسر حال بدیاں۔ گڑانوں تو بیا کہ ماء تو یکے دو می ء بگل ء کنیں ء دائم ء واستاسنگت بنیں۔ نوں تو اچ من مہ ترس۔

”باز وشیں حالے تراگون انت،“ کروس ء آئی ء گپانی گوشدارگ ء پد گوشت۔ بلے آئی ء روباه ء بدل ء دگہ نیمگے چارات ء وتارانز آتورت۔ جان ء پٹ پیزورینت انت ء گوشان ء پہ توری ء گوشدارگ ء داشت۔ روباه آئی ء اے وڑ کنگ ء کے پریشان بوت ء جست ء لگ ات۔۔۔۔۔ ”توچے کنگ ءے؟“

”منی گوشاں توارے پیداک انت۔ لہتیں کچ وگان ء پیداک انت۔“

کروس ء جواب دات۔

”کچک؟؟؟“ اے ایشنگنگ ء گوں روباه ء وتی لٹک سُرینان ء چموداچہ روان بوت۔ گڑا کروس ء جست کت ”ملا روباه کجاشت ء، بوشت کچک پیدا ک انت آہے حال ء ترا سرکنگ لوٹاں۔“

ملا روباه ء جواب دات۔۔ ”کچک اے حال ء بگندے سہی مہ بنت۔ شریں گڑا من رواں کہ من ء بلائیں کارے است انت۔۔“ اے گوشگ ء گوں روباه جالت ء چموداگار بوت۔

Trickster is easily tricked.

روباہ ء بُز

یک روپے روباہ چات ء تہا کپت۔ آئی ء وس کت بلے دراتک نہ کت۔
 آسک تکا نسر بوت کہ چوں بہ کنت کہ چہ چات ء در بہ کپت۔
 باز دیر گوزگ ء پد یک بُزے چہ ا پلینگان ء اتک۔ بُز تگ ات۔ آئی ء
 و ہدے دیست کہ روباہ چات ء تہا انت گڑا جست ء کت ”چوں مُلاباریں چات ء
 آپ وش انت؟“

مُلا روباہ ہمے ساعت ء ودار ء ات۔ آئی ء گوں وش لبز می در ائنت۔
 ”جست ء مہ کن آپ سک سارت ء شیر کن انت۔ منی دل گوشہ چہ در میا۔“
 اے اشکنان ء بُز نہ چارات ء چات ء تہا دور کت۔ مُلا روباہ ہمے دمان ء بُز
 سر بر ء سر کپت ء ڈن ء دراتک۔ نوں بُز ء را ہوش اتک کہ آئی ء بلائیں ردے
 وارت۔ دُور کنگ آسان ات بلے در کپگ ء راہ نیست ات ء روباہ ہمے واستا آرد
 دات کہ ہمائی ء سرا سر کپان ء ڈن ء بہ روت ء روباہ وتی مقصد ء سوب مند بوت ء
 جنگل ء رہادگ بوت۔ بلے روگ ء ساری احمقیں بُز ء را پنت ء دات کہ ہر کجا
 دُور کنے، ہمو داچہ دراہگ ء راہ بہ چار گوں۔

look before you leap.

روباہ ء پُلنگ

یک روپے روباہ ء پُلنگ دچار کپت انت۔ دوئیں ہمے گپ ء سر امڑات انت کہ کئے گیشتر ڈولد ارانت۔ پُلنگ ء گوشت آئی ء جان ء پوست ٹک ء ٹگارانت ء سک ڈولد ارانت ء روباہ بے براہ ء بڑناک انت۔

ایشی ء بدل ء روباہ ء وتی توسیپ کنان ء گوشت کہ آئی ء لٹک دراج انت ء مود تچک ء زید ارانت ء لٹک ء سرگ اسپیت انت۔ روباہ ء اے گپاں چہ پُلنگ سک زہر گپت ء کمینگ ء روباہ ء بہ گپت ء چند چنڈ بہ کنت گڑا روباہ ء زانت کہ ایشی ء مقابلہ مشکل انت ء اے پہ جنگ ء ساجو انت۔ گڑا آئی ء گوشت ”واجہ تئی پوست سک جلوہ دنت بے اگہ تئی سر ء توک ء ہم انچپیں زانت ء ہزاری بہ بوتیں گڑا تئی جلوہ دوہمینچک گیسن بوتگ ات۔ ایوکا جان ء تاگت کارنہ دنت وہدیکہ سر ء مجگ زانت کارمہ بیت ء پمیشامن گوشاں کہ اصل جلوانا کی دماغ ء عقلمندی انت۔“

A Fine Coat is not always an indication of an attractive mind.

مشک ء پگل

یک روچے مُشک آپ ء کَنڈے ء لمب ء دراتک ء دُرک جنان ات۔ آئی ء کَنڈے آپ چارات ء دل ء تھاگین سارتے کش ات کہ شالا آہم ہمے کَنڈے تھے دنیا ء بہ چاریت بلے چے بہ کنت کہ آاوژناگ نہ زانت۔ ہمے دمان ء کَنڈے لمب ء یک پگلے تو ارکنان ء ڈن ء در کپت۔ آئی ء وہدیکہ پڑوریں مُشک دیست، آئی ء دپ ء آپ دات۔ آئی ء گوں مُشک ء گوشت۔ ”منی دل ء تی ء واہگیں کہ مئے کَنڈے توک ء سیل بہ کن ءے“ مُشک ء جواب دات۔ ”ہو بلے من اوژناگ نہ زانیں۔“

پگل ء گوشت۔ ”پکر مہ کن من تراوت بریں۔ تو بیا۔“

مُشک پگل ء چرپ ء شیر کنیں زبان ء گپاں رد کپت۔ پگل ء گوشت ”بیا تو نہ بُڈے۔“

پداپگل ء مُشک ء پاداگوں وتی پادا ء یک پُیشکی ء گوں بست۔ پرچاکہ آئی ء دل ء تھا ہمے پندل سازتگ ات کہ مُشک ء آپ ء تھا بُڈائینیت ء کُشیت ء پداوتی نیمروج ء وراکے جوڑ کنت۔ بے عقلیں مُشک پگل ء دام ء چمگ ء کپت ء پگل ء دراجیں بُڈے وارت ء پدا مُشکے آپ ء تو سینت ء کُشت ء سر برا آپ ء ترپل بوت بلے پگل ء لوٹ ات کہ من ایشی ء پادے بستنگیں پیشک ء چہ وتی پادے بہ بوجاں بلے پیشک سک مان اڑیتگ ات ء پچ نہ بوت۔ آئی ء بازوس کت بلے پچ نہ بوت ء مُشک کَنڈے آپ ء سر براترپل ات ہمے دمان ء برز ء بالیں شاہینی ء چم مُشک ء کپت۔ آئی ء ہینزار بست انت۔ مُشک وتی پادانی پچجگ ء چت ء ہمیشی ء پچی ء پگل ہم چست بوت۔ شاہین ء تماشا بوت یکیں شکار ء مُشک ء پگل آئی ء وراک بوت انت۔

دگر ء پچات جن ءے، وت کپ ءے۔

پیشی ولی نہ بیت

یک زمانگے ۽ گپ انت کہ کورے ۽ کش ۽ برزیں دڑچکے است ات کہ اے دڑچک پہ بازیں مرگاں نندگ ۽ زند ۽ گوازینگ ۽ جاگہ ات۔ مرگانی کدو ۽ چک ہمے دڑچک ۽ سرا ات انت۔ آرونچ ۽ شت ۽ وئیل بوتان پہ وتا ورگ ۽ وردن درگیتک ۽ شپ ۽ ہمے درچک ۽ سرا دڑنگ بوت انت۔ یک روچے یک کوریں گٹو (Vulture) مرگے ۽ سر ہدا کپت کہ پیر ۽ عاجز ۽ چٹاں زبہرات۔ مرگاں آئی ۽ را، سنکین ۽ آوش اہت کت ۽ ورگ ۽ آپ تام کت۔ مرگانی مہمان داری ۽ گتوسک و ش ات ۽ آئی دل ۽ فیصلہ کت کہ آپ مرگاں بدل ۽ چیزے بہ کنت گڑا پرے واستا آئی ۽ مرگان ۽ گوشت کہ آبے فکر بہ بنت ۽ بہ روانت ۽ آبدل ۽ آوان چٹکی ۽ ہیکانی حیا لاری ۽ نگہ داری ۽ کنت۔

اے پیم ۽ ایشانی زند پہ شرمی گوزان بوت۔ یک روچے یک پیشی ۽ ہمے دڑچک ۽ نزدیک ۽ گوزگ ۽ ات تہ آئی ۽ دیست کہ بازیں مرگانی چکانی چلی چلی ۽ توار انت۔ پیشی ۽ نیت حراب بوت ۽ آوشات ۽ وتی دل ۽ حیا لے کت کہ مروچی منی تماشا انت، مرگ ادانہ انت ۽ آمرگانی چکاں گپت ۽ وارت۔ آپہ درچک ۽ سرا سرکپ ۽ نیت ۽ بن ۽ اتک تاں مرگانی چٹکیانی شور ۽ سلوات بندات بوت۔ وہدے کوریں گتو ۽ اشکت گڑا گون زبریں توارے ۽ گوشت ۽ ”توہر کسے ادانیائے آگہ اتک ۽ من تی چٹاں کشاں۔ اے سر پدمہ بو کہ چٹکی ایوک انت“۔ پیشی ۽ وہدے گتو ۽ بہارا اشکت گڑا جانے لرزات بلے دل ۽ و تارا دلحمے کت کہ دل ۽ ڈوکن، اے ترا ہچ کت نہ کنت۔

نوں پیشی ۽ پہ لچی گتو ۽ تو سیپ بناکت۔ ”او واجہ من پیشی ۽ آں“

گٹوہ گوشت ”بروچداں چے غرق بو۔۔ اگہ تو اتکے من تئی جگرہ دراں۔
 پیشی پتو دات: او۔ واجہ! من چش جبرمہ گوش۔ من پہ مرگانی چکاں
 نیا تگاں۔ من پہ تئی گندوک ء اتگ آں۔ منا مرگاں حال دات کہ تئی وٹیں زانت
 کار ء وش تبیں مرگے اے در چک ء سرا مہمان انت۔ گڑا من دل ء گوشت کہ کاہاں
 تئی دیدار ء کناں ء اچ تو، لہتیں شر میں پنت ء سون ء دینی گپ ء تران ہیل گراں۔
 من وتی دراہیں گندگیں کاریل کتگ انت۔ من ایو کہ تئی دیدار ء اتگلوں۔

گٹوہ پہ ہریاری جست کت۔ من چوں تئی سرا یقین بہ کناں کہ تو مرگانی
 چکاں دست نہ جن ء و ہدیکہ تئی کار گوشت ء ورگ انت۔

پیشی پتہ دات۔ نا۔۔ واجہ من اے گناہ ء چہ توبہ کتگ۔ نوں من سرپد
 بوتگاں کہ زندگیں ساہدار ء کُشگ سک گناہ انت۔ من کاہ ء در چکی بر وران بلے
 مرگی گوشت نہ وراں۔ من ایو کہ چہ تئی علم ء چیزے در برگ ء اتگاں۔

گٹوہ پیشی ء سرا بھیسہ کت ء پیشی سر کپت ء در چک ء سرا گٹوہ ہونڈ ء تہا سر بوت۔
 تاں کہ روزر دوت پیشی ء یک پہ یک ء مرگانی چنکی وراں کت انت ء گتو کور
 ات ء نہ دیستے کہ چے بو تگ ء انت۔ و ہدے کہ مرگ شپ ء اتکاں تہ پیشی شتگ
 ات بلے آوانی مر تگیں چنکیانی ہڈ گٹوہ ہونڈ ء تہا کپتگ ات انت۔ آسرپ نہ بوتوں
 کہ کئے ء مئے چک وارتگ انت۔ آہان گتو انچش جت کہ بن ء کپت ء مرت ء گٹوہ را
 اے گوشتگ ء موہ نہ رست کہ آوانی چک پیشی ء وارتگ انت۔

پیشکا گوش انت:

پنت: پیشی ولی نہ بیت۔

Never treat some one whom you havely know as a
 friend.

سوج

یک جنگلے ۽ بزیز دڙچک ات انت۔ ایشانی سرامرگانی کدو آل جاگہ کتگ ات۔ وهدیکہ ایشی ۽ بُن ۽ شادواں زندگوازینت۔ یک روچے زمستان ۽ جمبرال بست ۽ ترندیں ہورے ۽ گوڑت۔ مرگ وتی کدوانی تہاڑو کڑ ات انت۔ وهدیکہ شادو ہورے ۽ ترکتگ ات انت ۽ بن ۽ سردی ۽ لرزینگ ۽ ات انت۔ مُرگاں گوں شادواں گوشت ” اڑے شادواں بہ چارے شمار اللہ ۽ دو دست ۽ دوپاد داتگ بلے شاتوی واستا کسانیں ، کڈ کے جوڑکت نہ کنے، پمیشا ہورے گوہر ۽ لرزینگ ۽ ات۔ مارا بہ چارے مامرگاں گوں وتی سُنٹ ۽ پاداپہ وتا کدو ۽ جاگہ ٹہینگ ۽ سارتی ۽ ہورے رکیٹگ انت۔

شادواں ۽ مُرگانی اے شگان سک تورات۔ آہاں وت ماں وت سوج کت کہ اے مرگ مارا ہورے ۽ سردی ۽ شگان ۽ جنگ ۽ انت بلے کہ ہور ہلاس بیت ما ایشانی کدوانی کارے کنیں۔

وہدے ہور ہلاس بوت۔ دراہیں شادو دڙچکانی سرامرکپت انت ۽ آواں مرگانی کدو کرو تک انت۔ ہیک پروشت انت ۽ چنگلی بن ۽ دوردات انت۔ مرگان ۽ وتی گپ ۽ سر ۽ سک بژن بوت۔ آپسوز وراں ۽ اد ۽ اود ۽ بال ات انت ۽ دل ۽ ارمان کنان ات انت کہ وهدیکہ یک سوچے کس ۽ چہ آواں ۽ نہ گپت گڑامپت ۽ پرچا آواں دات کہ ایشی ۽ آسروتی جند ۽ تاوان بوت۔

پمیشا گوش انت کہ سوج ہا مردم ۽ بہ دے کہ آعتلمندے، سوج ۽ دلگوش بہ کنت یا اچ تو مشورہ بہ لوٹیت ۽ نیکہ احمق ۽ لٹکیں مردم ۽ کہ تی واستا بلاہ ۽ جانے جوڑ بیت۔

سنگتی ۽ کد

یک جنگل ۽ پزور ۽ طاقتوریں شیرے هست ات۔ شیر ۽ رعیت ۽ تہا بازیں جناور ات انت بلے یک کلاگ، تولگ ۽ گر کے شیر ۽ سک سنگت ات انت۔ بلے اے سنگتی ۽ مول ہمیش ات کہ آواں کہ جنگل ۽ بادشاہ ۽ نزیک ۽ دوستی ۽ فاندگ باز انت ۽ آپہ وتی نپ ۽ حاتر اشیر ۽ سنگت ات انت کہ شیر جنت ۽ پروشیت آہم ورا انت۔

یک روچے یک اشترے تران ۽ گردان جنگل ۽ اتک۔ وہدے کلاگ، تولگ ۽ گرک ۽ دیست کہ یک نوکیں بلاہیں اشترے گڑا آتچان ۽ شیر ۽ ہونڈ ۽ شت انت۔ حال دات کہ جنگل ۽ یک درامدیں اشترے اتلگ تو بیا ایشی ۽ شکار کن۔ شیر ۽ نہر دگے جت ۽ گوشت کہ نا۔ اشتر اگہ پہ ردی منی جنگل ۽ اتلگ آئے مہمان انت ۽ من ایشی ۽ نہ جناں۔ بلے شہابہ روات اشتر ۽ منی کرا بیارات۔

سین سنگت اشتر ۽ کراشت انت ۽ آواں حال دات کہ شیر ترالوٹگ ۽ انت بیا۔ اے حال ۽ اشنگ ۽ اشتر سک پریشان بوت ۽ آئی ۽ دل ۽ خیال کت کہ نوں آئی ۽ روچ توام بوتگ انت۔ شیر لازم آئی ۽ ہے و استا لوٹگ ۽ انت کہ آئی ۽ بہ وارت۔ بلے محک ۽ ہم فاندہ نیست پمیشا اشتر آوانی ہمرائی ۽ روگ ۽ راضی بوت ۽ اشیر ۽ کراشت انت۔ وہدے شیر ۽ اشتر دیست گڑا آئی ۽ راتسلادیان ۽ گوشت ۽ تو بچ فکر مہ کن۔ اے تئی وتی جاگہہ انت۔ ادا کس تراتاوان نہ دنت۔ ایشی ۽ پد اشتر ۽ شیر ۽ شگر ۽ منت گپت ۽ پپہ وشی زندگوازینان بوت۔ کلاگ، تولگ ۽ گرک شیر ۽ گپاں سک دلرنج ۽ دلپروش بوت انت چیا کہ شیر ۽ گون ۽ آوانی سنگتی ۽ مقصد ہمیش ات کہ وتی لاپ ۽ سیر بہ کن انت ۽ شیر شکار کنت آہ ورا انت۔ آوتی نپ ۽ و استا شیر ۽ اے کش ۽ آکش ۽ گشت انت۔ باز دیر نہ گوشت کہ یک روچے شیر گوں

یک جنگلی سیلے، مڑات، سک، ٹپی، ٹوری بوت، ہونڈ، کپت۔ شیر سک، کمزور بوت،
 چہ شکار، کپت۔ اے ڈول، شیر گژن، سک، لاگر بوت، آئی، سنگت، ہم لاگر،
 گژن، گپت، انت۔ پرچاکہ، وہدے شیر، شکار کت نہ کت گڑا، اے ہم گژن لاپ
 بوت انت۔

یک روچے پدا، کلاگ، تولگ، گرک، دل، پندلے سازات کہ اشتر،
 ابید گہ شکار نیست، چے بہ کناں کہ اشتر، شکار بہ کناں بہ ورائت۔ آواں نشت،
 اشتر حال دات کہ مئے بادشاہ سک، نادرہ انت گژنگ انت، اے مئے سنگت انت۔
 انوں مئے فرض، ڈبہ انت کہ ما و تارا پہ وتی سنگت، ندر بہ کناں۔ اشتر، آوانی گپ،
 زرت، شیر، کراشت انت۔ درستاں چہ پیسر کلاگ شیر، دیماشت، گوشت،
 ”جنگل، بادشاہ تئی نادرہیں گژنگی گوں من دیست نہ بیت، پمیشا من تئی دیم،
 انگلوں، تو منابہ ور۔ شیر، نہر دگے جت، گوشت کہ من بیماراں بلے ترانہ وراں۔
 ایشی، رند تولگ، پدا، گرک شت انت بلے شیر، انکار کت، گڈ سرا و ہدے اشتر
 شت، سرے جہل کت کہ واجہ تو منی سنگت، تئی اے تکلیف گوں من گندگ
 نہ بیت پمیشا تو منابہ ور۔ شیر اشتر، گپاں حیران بوت، اے وہد، کہ آئی، چم
 گژن، شینز اتاں آمیار، نہ گپت کہ مڑا بہ کنت پرچاکہ اشتر وت انگ۔ آئی ہما
 دمان، دو دکت، اشتر جوکاں جت، کشت، پدا، آچاریناں تہ بازیں روچاں نادانیں
 اشتر، جون وارت، اشتر وتی بے عقلی، کسنگ بوت۔
 پمیشا گوش انت کہ سگتی کن، آئی، قد، بزاں، ہر کس پہ دپ سنگت بوت
 نہ کنت۔

شیر ءِ روباه

یک روچے شیر ءِ جنگل ءِ دراہیں جناور لوٹائینت انت ءِ جارجت کہ آئی ءِ
بازیں گناہ کنگ ءِ نون لوٹیت کہ وتی گناہ ءِ گندگیاں کم کنگ ءِ واستاج ءِ بہ کنت
ءِ دراہ آئی ءِ ہمراہ بہ بنت۔ شیر ءِ وزیر ءِ سر ءِ سوج کنوک روباہ ات۔ دراہیں جنگل ءِ
جناور شیر ءِ حکم ءِ سراج بوت انت کہ آوانی تہا تو لگ، پتار، گرگ، پلنگ ءِ دگہ ہوار
ات انت۔ اے دراہ سرگپت انت ءِ روان بوت انت۔ پند جنان تال کہ شب ءِ گپت
انت دراہ گزنگ ات انت۔ شب ءِ شام ءِ شیر ءِ روباہ مشورہ کت کہ چے بہ وریں۔
روباہ ءِ مشورہ دات کہ دگہ ہچ نیست تو لگ ءِ کشیں وریں۔ ایشاں تو لگ گپت ڈگار ءِ
جت، درت ءِ وارت۔ دومی شب ءِ پدا ایشاں انچو کت ءِ شیر ءِ دراہیں جناور وارت
انت ءِ وت ءِ روباہ پشت کپت انت۔ اے روان بوت انت بیگاہ ءِ ساری روباہ ءِ زانت
کہ مروچی شیر ءِ لاپ سیری ءِ ہچ نیست، اگاں شیر ءِ شد بہ گپت گڑا آروباہ ءِ جہلاد
جنت ءِ وارت۔

اے روان ات انت گڑا وہدے یک بلاہیں برزیں کوہی درنگے دیم ءِ اتک۔
روباہ اوشات ءِ گریوگ ءِ لگ ات۔ شیر ءِ گوشت ”اڑے روباہ چیا گریوے“۔
روباہ ءِ پلہ دات واجہ جست ءِ مہ کن۔ آدگہ روچ ات انت ءِ مرچی دگہ روچ
ءِ۔ تئی پت ءِ پیرک ءِ دگہ وہدے ات۔ آوانی دیم ءِ کوہ، درنگ ءِ برزگ ہچ نہ
بو تگ ات انت، بلے تئی توک ءِ من آہت ءِ نہ گنداں۔۔
شیر ءِ گوشت ”چے بو تگ؟“۔

روباہءِ جواب دات ”تئی پتءِ دورات ماہدا اتکیں آئیءِ اے درنگءِ
 دورکت۔ من آئیءِ طاقتءِ مٹءِ نہ گنداں۔ شیرءِ گوشت ”اے چشیں گئے نہ
 انت۔ من ہم وتی پتءِ وڑا زورءِ پڑاں۔“

شیرءِ نہ چاراتءِ درنگءِ دورکت تاں کہ آئیءِ سرینءِ ہڈپرشتءِ شیر وتی
 جاہءِ کپتءِ سرات ءے نہ کت۔ نوں روباہءِ بچکندانءِ وتی راہ گپتءِ شت۔ شیر
 ہدا کپتءِ مرت۔

چپچل

زمانے ء ساری ء گپ انت کہ جنگل ء جناور مُرگانی میانجی ء بلاہیں جنگ
 بوت، پیشی، روباہ ء دگہ جناوراں زمینی مُرگ گپت ء وارت انت۔
 وہدیکہ شاہین ء دگہ گوشت واریں مرگاں خرگوشک ء مشک گپت ء وارت انت۔
 اے جنگ ء چپچل کئی ہمراہ نہ بوت۔

وہدے آئی ء رامرگاں گوشت کہ تو مئے ہمراہ بُو۔ گڑا چپچل ء گوشت کہ آ
 مُرگے نہ انت پیشکا کہ آوتی چکاں شیر واریت۔ پدا جناور آئی ء کرا اتک انت گڑا
 چپچل ء جواب ایش ات کہ آجناورے نہ انت پرچا کہ آبال کنت۔ اے وڑا چپچل ء
 سیاست کت ء وتاراچہ جنگ ء کشت ء کوش ء رکننت۔

یک روچے اتک جناور ء مرگانی میانجی ء سلاہ بوت ء جنگ آسر بوت۔ بلے
 چپچل وتی ہزاری ء ہچ کسی نہ بوت۔ پرچا کہ جنگ ء وہداں وہدے مُرگ گینن بوت
 انت گڑا آ مرگانی نیمگ ات ء وہدے جناور گینن بوت انت آہا نیمگ ء ات۔
 وہدے سلاہ بوت گڑا ہر کس ء چپچل وتی کہول ء فیملی ء کش ات ء درکت ء ہما انت
 کہ چپچل کوہ ء گارانی تہاچیر انت روچ ء دراتک نہ کنت نیکہ مرگے نیکہ جناورے۔۔
 ہمیشا گوش انت؛

The deceitful have no friends

کلاگ ء بٹ

کلاگ ء یک روچے خیال کت کہ آسک سیاہ انت۔ آئی ء مُود جلوہ دار نہ انت۔ و ہدیکہ آئی ء دیست کہ بٹ سک جلوہ دار انت ء آئی ء مُود انچس اسپیت انت چش کہ برف۔ اے ہاتر آئی ء کوہ ء جنگل یل دات انت۔ یک آپی گورمے ء تہا اتک ء ہمدانشت ء وتارا آپ ء جت ء آپ ء تہے کاہ ء شونز ورگ بندات کت۔ کلاگ ء خیال ہمیش ات کہ بٹ سک اسپیت انت ء جلوہ دار انت ایسی را گورمے آپ کاہ ء شونزانی ورگ ء بندات کت بلے آئی ء اتک دراہیں روچ ء وتارا آپ ء جت وتی بانزل آپ ء میسنت انت ء کاہانی ورگ بندات کت بلے آئی ء رنگ اسپیت نہ بوت۔ آئی ء جان ء گوشت کم بیان بوت ء آئی ء مُودانی سیاہی نہ شت ء گڈسرا گزن ء انچوش کمزور ء ناتوان بوت کہ ساہے دراتک۔

پہمیشا گوش انت: عادت فطرت ء بدل کت نہ کنت۔

اُشتر ۽ شادو

يڪ روڇي شير ۽ سُورات ۽ آئي ۽ جنگل ۽ دراهين جناور لوڻ ات انت که آ دعوت ۽ بيا انت۔ سُور ۽ شادو ۽ شادو ۽ گل ۽ ناچ بناکت گڏ سر ادراهين ساهدارا آئي ۽ ناچ ۽ چارگ ۽ سڪ ۽ وش ۽ گل کت ۽ شير آئي ۽ توسيپ ۽ گلا هگ ۽ لگ ات بل ۽ اشتر دل ۽ بش بش ورگ ۽ ات۔ آئي ۽ راشادو ۽ گلا هگ سڪ نہ وش بوت ۽ پادا تک ناچ ۽ لگ ات تاں که شير آئي ۽ چه وش به بيت بل ۽ کجا اشتر ۽ کجا ناچ۔ اشتر ۽ وتي ديم ۽ دست چست کت انت ۽ پد پاداني سر ناچ ۽ لگ ات بل ۽ آئي ۽ وزن گيسن ات ۽ ناگت ۽ لرت ۽ کپت ۽ آئي ۽ پاد شير ۽ سر الگ ات انت۔ اے پيم ۽ دراهين ساهدار ترس ۽ لرز ات انت۔ شير زهر ۽ پُر گپت سٹ ۽ کت ۽ اشتر ۽ گٹ ۽ گپت ۽ پدا اشتر گون وتي حسد ۽ کينگ ۽ شپ ۽ جناوراني شپ ۽ شام جوڙ بوت۔

پميشا گوش انت: هر کس وتي کار ۽ هنر

Do not try to ape your betters

کروس ء اشرفی

یک کروسے سک گزنگ ات بلے آئی ء راپہ ورگ ء دان نیست ات۔
 آزمین ء پیشکانڈگ ء لگ ات۔ آگول وتی پنچگاں زمین ء حاکاں پیشکانڈان ء ات کہ
 یک سہر ء اشرفی ءے دراتک۔ کروس ءپہ ارمانے چچی راستی کت ء چارات ء گوشت
 ”ارمان کہ توسک بازگران قیمت ءے۔ سہرے ٹکرے۔۔ ہما مردم ء کہ تراگارکتگ
 اگاں ترا بہ گندی سک وش بیت بلے چے بہ کناں۔۔ منی گزریک دانگے دان
 انت ء منی دل ء داں چے تو ہزار درجہ قیمتی انت۔۔۔“

پنت: نان ء قدر ء شدیک زانت۔

شیر، روباہ ء حر

حر ء روباہ سک سنگت ات انت ء ہر وہدء ہمراہ ء تر ء تاب، گپ ء تران ء ورگ ء چرگ ء ہورات انت۔ حر ء روباہ ء سرا یقین ات کہ اے آئی ء یکس دوزواہ انت۔ یک روچے دوہیں سنگت روان ات انت آئی ء دیست کہ شیر پیدا ک انت گڑا حر ترس ء بیم ء گپت کہ شیر آئی ء راورت بلے روباہ ء ہریاری کت ء حر ء راگوشت کہ تودل ء فکر مہ کن۔ من شیر ء سر پد کناں دستبندی کناں مارانہ وارت۔ روباہ شیر ء کراشت ء وش وشوکائی شیر ء گوشت ء ”واجہ شیر اے حر من آورتگ پہ تئی مہمانی ء۔ توایشی ء بہ در بلے من ء ہچ مہ کن۔ ایشی ء من براں گٹیں جاگے ء بند کناں توایشی ء بہ در۔“ شیر ء سر سربینت ء گوشت ”شریں“۔

پداروباہ اتک ء حر ء گوشت ءے کہ من شیر رد داتگ۔ بیارواں دیما جاگے است کہ اودا شیر اتک نہ کنت ء ما اودا چیر ہیں۔ اے رہادگ بوت انت گڑا حرشت کوہ ء گٹ ء پُشت ء چیر بوت۔ شیر ء چارات حر منی دست ء انت بلے پیسے ء اے لچیں روباہ ء کار ء سر جم کناں۔ شیر ء دور کت ء روباہ ءے گٹ گیر کت ء پدا حر گوں دلجمی ء گپت ء وارت۔

حرء میری

یک روپے بلائیں پیرء مرشدے ء عکس حرء سرالڈگ بوت ء آچہ بازارء
 گوڑان دیمپہ دگہ جاہے روان ات۔ وہدیکہ مردماں اے عکس دیست گڑاپہ عزت ء
 پاداتک انت۔ وتی سرے جہل کت انت پرچا کہ اے عکس ء واجہ ء مزنیں عزتے
 ات۔ حرء دیست کہ مردم آئی ء دیما پادکاینٹ۔ سرء جہل کن انت ء مننت ء سلام ء
 لگ انت۔ حر دل ء میر بوت کہ آبلاین مخلوقی ء مردم آئی ء مرید انت۔ آئی ء نہ
 زانت کہ اے دراہیں عزت آئی ء بڈ ء لڈ یتگیں عکس ء واستہ انت۔ اے دمان ء حرء
 وتی دل ء وٹشی داشت نہ کت ء برزیں توارے ء گوں سرگ ء لگ ات۔

وہدے حرء مالک ء دیست کہ حر وتی قدء بے حال انت ء بس نہ کنت۔ ایٹھی ء
 شریں لٹے زرت ء حرء راشرمی ء لٹاں مان بنداں کت تاں کہ حرء توار بند کت۔
 آئی ء گوں زہر ء درائینٹ۔ ”بہ رو وتی راہ ء اے تئی عزت نہ انت، گنوک مہ بو۔
 اے عکس ء احترام ء مردم تئی دیم ء پادکاینٹ۔

وت دل ء میر چا کر مہو

Do not try to take the credit to yourself that is due to others.

شادوے انصاف

یک روچے دو پیٹنی جاگھے روان ات انت کہ آواں یک نانے دیست۔ گڑا
دویناں دورکت ء نان دپ ء کت بلے نان توک ء سست، دوکپ بوت۔ نوں پیٹنی مڑ
ات انت، ء ہر کس گوشان ات کہ تئی کپ مزن انت۔ وہدے یک شادوے ء
آواں ء دیست گڑا گوشت ءے کہ مہ مڑات بیات من شمے فیصلہ ء کنناں۔ شادوے
یک شاہیمے لوٹا نینت ء نان ء یک کپ ءے شاہیم ء اے سر امان کت ء دومی کپ دومی
سرا۔ بلے شاہیم یک نیمگے جہل بوت گڑا شادوے نان ء چنڈے سست ء وارت۔ دومی
نیمگ جہل بوت گڑا شادوے دگہ چنڈے سست۔ تاں کہ نان ء دو چنڈک پشت
کپت۔ وہدے پیشانی سر ء ہوش اتک آہاں گوشت ”مارا تئی انصاف ء فیصلہ ء بیزار
انت مے نان ء پشت کپتگیں چنڈان بہ دے۔“ گڑا شادوے پہ ترندی جواب دات۔
”اے پشت کپتگیں منی فیصلہ کنگ ء مڑ (حق) انت۔
شادوے نان تیوگ ء وارت ء پیٹنی وتی کم عقلی ء شدلاپ بوت انت۔

کروس ء شاہین

یک رندے دو کروس یکیں لوگ ء دپ ء زندگوازینگ ء ات انت بلے
 آوان ء یکے دومی ء ہجی برداشت نہ بوت۔ بازیں حسد ء کیننگ ء سبب ء اگہ یکے
 دومی ء دپ کپت انت گڑاسک جنگ بوت۔ یک روچے دوہیں دپ کپت انت ء
 یکے دومی ء سراگوں تو سکیں سنٹ ء خون واریں پنچگال اُرش کت ء گڈ سرا یکے خون
 ریچ بوت ء جست ء یک کنڈے ء چیر بوت بلے وتی سوب ء سراگروناک بوت۔
 لوگ ء سراسر کپت ء بانگ دیگ ء لگ ات ء وتی کامیابی ء جار ء زور زور ء جنگ ء
 ات۔ ہے دمان ء یک شاہینے بُرز ء بال ات۔ شاہین ء وہدے اے جار اُشکت، جہل
 اتک ء کروسے کبند کرت ء وتی حونی پنچگانی کبند کنان ء سُنت۔ وہدیکہ دومی ٹپی ء خون
 ریچیں کروس ء وتی دژمن ء آسر دیست چہ وتی جاہ ء در کپت ء ہمدے کماش جوڑ
 بوت۔ سوب ء سراگروناکی ء آسر شر نہ بیت۔

حرء شیرء پوست گوراکت

یک جنگلے است ات۔ ہمو دایک روچے یک حرے چرآن روانء ات۔ حرء دیست کہ یک جاہے شیرء پوست لونجان انت۔ شیرء اے پوست شکاری ءے شیر ء شکارء پد کشینگ ء ایرکتگ ات۔ حر گل ء بال بوت ء آئی ء شیرء پوست گورء کت ء نشت۔

اے کنڈء ہر ساہدارے گوئست، حر آئی ء رندا کپت ء دراہیں جناور آئی ء بیم ء دل ترک ات انت ء آئی ء گندگ ء تک انت کہ شیر آوان ء وارت۔

ملا روباہ ء ہم دیست بلے آہم چہ ترس ء تک کہ شیر آئی ء وارت۔ یک روچے حر پدا ساہدارانی رندا کپت بلے انچش گل ء وش ات کہ پہ شاتکامی وتی دپ ء توارے داشت نہ کت ء سرگ ء لگ ات۔

ملا روباہ ء وہدے ایشی ء توار ایشکت گڑاوشات ء آئی ء دیم ء چامپٹ جنان ء گوشت ءے ”اوئے تو بات ءے، شو میں حر۔ اگہ تو وتی دپ بہ داشتیں بہ گندے ما درستیں اچ تو بہ ترستیں بلے تئی شو میں توار ء تراپدرکت، نول کس چہ تونہ ترسی۔“
راست گوش انت: ”کہ نادان وتا ستر ڈولداریں پچچاں گوں دریس بہ کنت بلے آئی ء دپ ء دانک آئی ء پچار انت۔“

گرک ءِ پس

یک رنگے پس است ات۔ و ہدے چراگ جاہء شت انت گڑا کچک آوانی
 پانگ ات انت۔ اے پسانی پشت ءِ لہتیں گرک کپتنگ ات ءِ ہمے جہد ءِ ات انت
 کہ کدی بیت کہ کچک دور بیت کہ آپساں بہ و رانت بلے کچک پانگ ات ہج جاہ نہ
 شت۔ یک روچے گرکاں پسان ءِ گوشت کہ شماچہ مامہ ترس ات ماشمارا ہج نہ کناں۔
 مئے واہگ انت ماؤ شتا دراہ یکجاہ زند بہ گوازینیں۔ ہمیشا کچک شریں ساہدارے نہ
 انت، ہر و ہد ءِ چہدار ءِ پانگ انت۔ ایشاں بہ گوش ات کہ چداں بہ روانت کہ ماؤ شتا
 گپ ءِ تران کت نہ کنیں۔ پس گرکانی گپاں رد کپت انت ءِ آہاں کچکان ءِ گلینت بلے
 کچکانی روگ ءِ گرک رنگ ءِ تھا کپت ءِ آواں بازیں پسے گپت ءِ وارت ہمیشا گوش
 انت کہ دژمن ءِ گپ ءِ دوست ءِ یل مہ کن۔

Do not give up friends For Foes.

روح و گور بیچ

یک روچے گور بیچے تڑندیں گوات ۽ روح ۽ میا نچی ۽ اے گپ ۽ سرا اڑ بوت
 کہ کئے زور اور انت۔ ہر کس ۽ گوشت کہ آگیسن زور مند انت۔ آخر ایشاں دیست کہ
 یک مسافرے روان انت ۽ آئی ۽ رابزیں چادرے مان پوشیتنگ۔ اے گپ ۽ شرط لگ
 ات کہ ہر کس اے چادر ۽ دور بہ کنت آطاقتور انت۔ پیسرا گور بیچ ۽ زور زور کشنگ
 بندات کت ۽ مردک ۽ مان پوشیتنگیں چادر دُور دیگی کت ۽ آئی ۽ جند ۽ استادیم ۽ روگ
 مشکل کت۔ بلے مرد ۽ گوں شرمی ۽ چادر و تاراماں پتات ۽ دیم ۽ روان بوت۔ گور بیچ ۽
 وس کت بلے چادر چہ مرد ۽ جان ۽ دُور نیاتنگ۔ پدا روح ۽ باری اتک گڑا روح ۽ وتی
 گرمی ایر دیان کت۔ مرد ۽ چادر چہ جان ۽ کے تڑندی ۽ بدل ۽ شلنگ کت۔ روح ۽
 پدا گیشتر گرمی کت گڑا آئی ۽ چادر چہ جان ۽ دور کت پتات ۽ ایر کت ۽ وت دڑ چکے ۽
 ساہگ ۽ نشت ۽ وتی ہیداں پہک کنان بوت۔

پہمیشا گوش انت کہ تڑندی ۽ زور اکی ۽ ہنجی کنگ نہ بیت۔

Gentleness and kind persuasion win where force
 and bluster fail.

شیر، وند

یک روپے شیر، گرک، تولگ، روباہ، شتورکت، شکار، شت انت بلے
روگ، پیسر شیر، گوشت کہ ہرچی شکار بیت آئی، چار وند کنیں، ہر کس، بروبر
بہر سیت۔

وہدے آدمی، شت انت گڑا گرک، آسکے دیست، آسکے چک، کپت،
گپت، آورت، شیر، دیما ایرے کت تاں کہ بہرے بہ کت۔

شیر، آسک چار وند جت۔ پدا گوشت، ”ما، شتا چار کتیں، شکار ہم چار
جاگہ انت۔ آئی، اولی وند زرت، گوشت اے منی انت پرچا کہ من اے جنگل،
بادشاہاں۔ دومی وند، زرت، گوشت، کہ اے ہم منی انت پرچا کہ مناباز زور
مان۔ پدا سیمی بہر زرت، گوشت، کہ اے ہم منی انت پرچا کہ من دلاورے
آں۔ پدا چارمی وند، نیمگ، چاران، وتی ہمراہاں جست، ”باریں بہ گوش
ات کہ اے بہر، راواہند است کہ نیست؟“۔ کس، ہچ نہ گوشت۔ چارمی وند ہم
شیر، وارت۔

پہمیشا گوش انت کہ زور، سر، راہ انت۔

وتی ہمت

است ات یک گلہ ڈگارے۔ ایشی ءٹالے ءسرا جنگل ءآئی ءچُنکیاں وتی
 کدوجوڑکتگ ات۔ وهددیم ءروان بوت ءگلہ ءہوشگ زردترات انت ءڈگار رُنگی
 بوت۔ یک روچے ڈگار ءواہند گوں وتی چُنکاں اتک ءآئی ءگوشت ”ڈگار ءدان
 اتلگ ءپکا انت ءمارا وتی ہمساہگ ءہمراہ حال دیگی انت کہ ڈگار ءرُنگ ءبیات ءمئے
 کمک ءبہ کن ات۔“

اے جبر جنگل ءچُنکیاں اش کت۔ سک تکا نسر ءبے وار بوت انت وهدیکہ
 بیگاہ ءآوانی مات اتک گڑا آواں حال دات کہ دہقان ءگوشتگ کہ آڈگار ءرُن
 انت۔ ماچوں بہ کناں؟ اگاں ڈگار رُنگ بوت گڑا مئے چے حال بیت؟ مئے کدو
 لڈیت ءما کجا بہ روئیں۔

مز نہیں جنگل کہ آوانی مات ات پہ بچکندے پسو دات ”چُنکاں ہیچ پریشاں مہ
 بئے۔ دہقان ءاے جبر کہ آوتی ہمساہگ ءہمراہاں کاریت ءڈگار ءرُنیت، کدی ہم
 پیلو بوت نہ کنت۔ پدا باز روچ گوشت۔ دہقان گارات ءڈگار ہم وڑا گیشتر زرد
 تربتگ ات ءآئی ءدان پہ رُنگ ءمُشگ ءتیارا ت بلے دہقان گوں چک ءہمکاراں
 گارات۔

باز روچ ءپد دہقان گوں وتی چُنکاں اتک۔ آ زور زور ءجاک کنگ ءات۔
 اگاں مااے ڈگار نہ رُت، اے ایچ مئے دست ءرُوت ہوشگ پرش انت ءکپ انت
 ءدان تاوان بنت۔ مارا دگہ کسے ءکمک ءمد نہ لوٹیت۔ کس ءمہ گوش ات، باندا ما

دراہ یکجاہ ہیں، وتی ڈگارء وت رُنیں۔ اے گپ چُنکیاں پدا بریگاہء وتی ماتء را حال
 دات۔ گڑاماتء گوشت ”نوں وتی بالاں مہ دارے، بانزلاں بندے۔ بانداروچ
 ٹکء پیسر گور بامء چداں چہ بال کنگی انت۔ پرچاکہ وهدے مردے وتی کارء وت
 کنگء سد کیں واہگء ارادہ بہ کنت گڑا آکار لازم بیت۔ پیسرا آئیء دگرانی آسراچم
 داشتگ بلے نوں وت کنتے گڑالمء ڈگارء رُن انت۔ چگاں بال کنگء تیاری بہ
 کن ات۔“ پدا جنگل گوں وتی چُنکیاں چہ ہماڈگارء درشتء دگہ جاہے شت انت۔

بینگ مگسک، گودرے سوچا کو

یک روچے بینگ ۽ مگسک ۽ گودرے (گوبز، گوج) مڑاٹ۔ جنگ اے گپ ۽ سرا بوت کہ یک دڑچکے ۽ سرا بینگ ۽ چانگے ۽ بستگ ات۔ گوجاں گوشت کہ اے ما بستگ ۽ گودرے گوشت کہ اے ما بستگ۔

فیصلہ ہج پیم نہ بوت، گپ پہ جنگ ۽ داواہ ۽ سر بوت، گڑا جنگ ۽ ساری ایشاں سوچا کو وتی حج ۽ کماش کت کہ آ فیصلہ بہ کنت۔ سوچا کو ۽ عدالت ہنجیج کت۔ بازیں گواہ اتک انت۔ بیان گروکائی بوت بلے پہ ہج۔ کیس ۽ واستا دگہ روچے ایر کنگ بوت۔ وہدے دومی پیشی اتک گڑا یک پیریں بینگی مگسک ۽ گوشت کہ اگاں اجازت بہ بیت آگئے جنت۔ حج ۽ گوشت شرے بہ گوش۔ مگسک ۽ گوشت واجہ اے بلائیں کارے نہ انت۔ ایوکا تو بہ گوش کہ گوبز ۽ بینگ ۽ مگسک دگہ یک بینگ بہ بند انت ۽ ہر کس ۽ بینگ جوڑ کت اے ہما بینگ انت۔ حج ۽ را آئی ۽ سلاہ سک دوست بوت۔ آئی ۽ ہے جار جت۔ گوبز اں جاک بندات کت بلے ہج۔ پرچا کہ گپ ۽ زاہر بوت کہ گوبز کجا ۽ بینگ جوڑ کنگ کجا۔ بینگ ۽ مگسکاں کیس کٹ ات۔

پمیشا گوش انت:

Ability Prove it self by feed

ساد بار گیس جاہء سدیت

یک روچے جنگلء بادشاہ شیرء دراہیں ساہدار لوٹا کینت انتء دیوانے
کت۔ دیوانء سر حال ہمیش ات کہ جنگلء بلائیں نادراہی کہ نامے طاعون
Plauge انت کپتنگء ایشیء سببء بازیں جناورے مرتگ۔ اے پروردگارء
نیمگء یک عذابے کہ پمے گناہانی سببء راہ دیگ بوتگ۔ ہر روج بازینے مریت
ء پشت کپتنگیں انچش کمزورء ناتوان انت کہ گندگء بڑگ کیت۔ اے دیوانء تہا
شیر، گرک، پلنگ، ملاروباہء حراتلگ ات انت۔ شیرء گوشت ”شہادراہ بایدیں وتی
کتگیں کاراں بہ گوش ات کہ ہر کسء بدیں گناہے کتگ باید انت قربانی بہ دنت تاں
کہ اے عذاب چہ مئے سرا دیر بئیت۔ درستاں ساری من وتی گپاں جناں۔“ شیرء
گوشت ”منی دلء من باز گناہ کتگ۔ من بازیں پسء گرانڈے کپتنگء
وارتگء بوت کنت اے ہمیشانی حق انت کہ مئے سرا چوش اتلگ انتء یک
رندے من بلائیں ناحقی ئے کتگ۔ من پس وارت انتء آوانی شوانگ ہم گپت
ء وارت۔“ پدا ملاروبا دیما اتکء گپء لگ ات۔ ”جنگلء بادشاہ۔ صاحب
ذولجلال تو کجاردی کتگ۔ میشء پسانی ورگ گناہے نہ انت اے ڈولیں کم عقلیں
ساہدارء گوشتء نہ ورئے دگہ کجام جاہے ورئے کہ سرا مازہء چیزے مان نیست۔
دومی گپ شوانگء ورگء ہم تو سک شرتگ پرچاکہ اے ہما ذاتء بنی آدم انت
کہ ہر وہدء شپء روج نشنگء حیال کنت کہ مئے جنگلء ساہدارانی واجہء حاکم بہ
بیت، تی کار گناہ نہ انت۔“ روباہء تقریرء شیرء دل سک سارت بوتء ایدگہ
گرک، پتارء پلنگء ہم روباہء گپاں گوں تپاک کت۔

وہدے حرء باری اتک گڑا حرء وتی گناہ بیان کت انت۔

واجہاں! من دگہ ہیج نہ کتگ۔ یک رندے من کاہانی یک سر سبزیں
 ڈگارے ء لمب ء گو زگ ء اتوں من وتی دل داشت نہ کت۔ ایو کا یک دپی پڑے کاہ
 سست ء وارت۔ اے گپ ء اٹھنگ ء درستاں حرء سر ادور کت بزاں اے دراہ تئی کار
 انت کہ ڈڑی کتگ ء مئے سرا اے مصیبت ء وبا اتلگ۔ پمیشا درستاں حر ڈگار ء
 جت ء وارت۔

پمیشا گوش انت کہ: سادچہ بارگیں جاہ ء سدیت

میش، آسک ۽ گرک

یک روپے آسک میس ۽ کرا اتک کہ من سک ۽ وار ۽ گزنگ اول۔ منی کرا
ورگ ۽ ہچ نیست تو مہر بانی کن منا کاسگے دان پہ وام بہ دے من زوت تی بدل ۽
کارا۔ میس ۽ را آسک ۽ گپ ۽ آئی ۽ جند ۽ سرا کدی باور نہ کنت۔ میس زانت کہ
آسک ۽ وام ۽ گرگ سک ۽ گران انت ۽ یک برے چہ دست ۽ شت پدا ایٹی
۽ دزکپک وسی کارے نہ انت پرچا کہ اے گوں وتی بارگیں پاداں سک تیجیت
۽ رسینگ نہ بی۔

گرا میس ۽ پہ نادکشی گوشت ”تئی ما زمان کے انت کہ تو منی داناں واتر
کارے؟“

”ما زمان است۔ گرک انت، گرک ۽ گوشتگ کہ من تئی ضمانت ہاں،“
آسک ۽ ذرا ینت۔

گرک؟ میس ۽ ترندی ۽ گوشت۔ تئی دل ۽ من گرک ۽ ضمانت ۽ متاں کہ
آکدی ہم بھروسہ کنگ نہ بیت۔ آوام ۽ ہم بارت ۽ جند ۽ ہم وارت۔ وھدیکہ تو
انچو ترندی تیجے کہ من ترار سینت نہ کناں ۽ پرے حاتراچہ تو بدل گرگ نہ بیت
۽ منی کرا دان مہ لوٹ ات۔

Two black can not make a white

مگسک

یک روچے یک بیسگی شمشگے زمین ء کپت ء پرشت۔ دراہیں بینگ زمین ء
 رتک انت و ہدے مگسکاں، بینگ ء بو ء جت گڑا دراہ بینگ ء سرا اتک ء نشتاں، بلے
 بینگ ایشانی پاد ء پرگاں، انچش لچت انت کہ ایشاں پدا بال کت نہ کت۔ پہ شیر کنی ء
 تام ء گرگ ء حاترا دراہیں مگسک مُرت انت۔
 پمیشا گوش انت کہ پہ کسانیں وشی ء شیر کنی ء حاترا انچو مزده وارمہ بو کہ تی
 جند موت ء ار جان بہ بیت۔

کپوت ء مورینک

یک روچے مورینکے کورے ء لمبے آپ ورگ ء اتک بے آلترت ء آپ ء
 تہا کپت ء بُڈگی بوت۔ مورینک ء اینگو آنگو دست ء پادجت بے ہجی آئی ء دست ء نہ
 کپت ناگتہ یک کپوتے دڑچک ء سرانشنگ ات۔ آئی ء مورینک ء سرا بڑگ بوت۔
 آئی ء چہ دڑچک ء تاکے دوردات ء مورینک ء دڑچک ء تاک ء وسیلہ ء وتی ساہ
 رکینت۔

لہنتیں روچے پدیک شکاری ءے چہا گوست۔ آئی ء وہدیکہ کپوت دیست گڑا
 وتی تیر کمان ء نشانگ ءے بست ء کپوت ء شکار کنگ ء اوشات بے مورینک ء آ
 دیست ء ہمانیکی کہ کپوت ء آئی ء گون ء کنگ ات ایشی ء بدل دیگ لوٹ ات پمیشکا
 آئی ء گشاد ء شکاری ء پادگٹے پاتک۔ شکاری ء کمان ء تیر دراتک شت بے خطا بوت
 ء کپوت ء نہ لگ ات۔ اے ڈول ء مورینک ء وتی بدل دات۔

پنت: تا سے آپ صد سال وفا

مارءِ سیکُن

یک روچے سیکُن ءے پہ وتی ہونڈے ء شوہاز ء گردان ء ات بلے آئی ء جاگہ
 نہ رس ات۔ آدمیم ء شت تاں یک کسانیں گارے ء تہا ماراں جاگہ کتگ ات۔ گڑا
 سیکُن ء آواں ء گوشت کہ من ء کمور وچ ء استا جاگہ بہ دیت گڑا پدا من در کایاں۔
 مار پہ لہنتیں روچ ء مہمانی ننگ ء راضی بوت انت بلے زوت آواں ماراں کہ سیکُن
 ء دارگ ء آواں ردی کتگ پر چاکہ و ہدے آیشی ء کرا گوست انت گڑا ایشی ء جان ء
 دراجیں کُنٹگ نمونگیں تیر آواں لگ ات انت ء آوانی بدن ٹپ بوت۔ یک روچے
 پہ دستبندی ء وٹھی آواں سیکُن ء راگوشتگ بوت کہ پہ وت ء دگہ لوگے در گچ اداچہ بہ
 رو۔۔

بلے سیکُن ء پتہ دات من اداسک وٹھوں۔ اگاں شے جان ء منی کُنٹگ لگ
 انت گڑا شتا بہ رواں پہ وت جاہے شوہاز بہ کن ات۔ اے ڈول ء سیکُن ء جاگہ
 برت ء مار پہ دگہ جاہے ء چارگ ء در کپت انت۔
 پمیشا گوش انت

Give a finger lose a hand

شیرء پیری

زوراک ستر ظلم بہ کنت بلے یک روچے چه وتی بالادء پروشیت۔ گوش انت
 کہ یک جنگلے ء یک شیرے است ات کہ سک ظالم ات ء جناورانی سہے گپتگ
 ات۔ بلے وہدے آئی ء پیری روچ اتک انت گڑاوتی ہونڈء کپتگ ات ء کس ء
 جست نہ کت۔ آئی ء دپ ء دنتان کپت انت ء آئی ء پادانی توان ء ہائی ہلاس بوت۔
 گڑا جنگلے جنوراں یک پہ یک آئی ء چارگ ء شت انت ء آئی ء بے عزتی کت۔
 درستاں چه ساری ہیک (ہوک) شت کہ آئی ء گوں وتی دنتاناں گٹ پاتک۔ شیر ء ہچ
 کت نہ کت۔ پدا گوک شت ء آئی ء گوں وتی دستاں ء پاداں لگت جت ء آئی ء ظلمانی
 بدل گپت۔ گڈسرا حرء باری اتک۔ حرء دگہ ہچ نہ کت ایوکا شیر ء دیما اوشتاں
 ء برزیں توارے ء سرگ ء لگ ات۔

پیشی ءِ روباہ

یک روچے پیشی ءِ روباہ دُچار کپت انت۔ پیشی مُشک ءِ ورگ ءِ دلگوش ات
 ءِ روباہ ءِ مُرگے گپتگ ات ءِ مشکول ات۔ اناگتہ دوینانی میانجی ءِ ہمے گپ ءِ سرا
 جاک بوت کہ کئے گیشتر عقلمند انت۔ روباہ ءِ گوشت ”اوہے بات کہ تئی دماغ ءِ
 پودگ مان۔ ترا عقل ءِ تش مان نیست بلے من ءِ بہ چار من چنکس اگلامند ءِ
 زانتکاراں۔ ہروڑیں ہنر زاناں، ہر پیہمیں گپ ءِ بلداں ءِ ہروڑیں جنجال ءِ وہد ءِ وتارا
 رکیناں بلے توہج نہ زان ءے۔“

پیشی ءِ جواب گردینت ”تئی راستاں کہ تو بازیں ہنر ءِ پندل ءِ زبر ءے بلے من
 یک کارے زاناں کہ اے مناہر ڈولیس سکی ءِ رینیت کہ تونہ زان ءے ءِ یکیں ہنر تئی
 ہزار ہیلیاں گہتر انت۔۔۔“

ہمے دمان ءِ شکاری جنگل ءِ گوں وتی کچکاں سر بوت۔ تازیان ءِ روباہ ءِ بو ءِ
 گپت ہمودا سر بوت انت۔ روباہ پہ راہے ءِ پیشی پہ راہے۔ بلے پیشی ہما دمان ءِ درچکے ءِ
 سرا سر کپت بلے روباہ اے کنڈ ءِ پراشم، اے جمپ ءِ آکنڈ بلے تازی ءِ گپت ءِ ڈگار ءِ
 جت۔ پیشی وتی کار آمدیں ہنر ءِ رکت ات۔

پہمیشا گوش انت کہ شرہیں ہنر ہمانت کہ سکیں وہد ءِ کار ءِ بیٹ۔

روباہ لٹک

یک روباہ ہے است ات کہ یک روچے آئی لٹک جاہے گٹ ات ء بازیں زور جنگ ء پد چہ بن ء سست ء روباہ بے لٹک بوت۔ لٹک ء سدگ ء روباہ سک تجالت ات ء بازو ہد ء چہ وتی جنگل ء روباہاں جتا بوت ء شرمندگی ء کسی دیم ء شت نہ کت بلے تاں کدی چیر بوت کنت۔

یک روچے آئی ء دل ء حیال کت کہ ایوکی زندگی گران انت گڑا آئی ء دراہیں ہمراہ ء ہمسائیں روباہ لوٹا نینت انت کہ بیات مروچی یک حاصیں جبرے ء سرا دیوانے است۔ وہدے روباہانی گلگ مچ بوت گڑا روباہ گپ ء لگ ات ”بہ چارے براساں! اے لٹک مئے دژ من انت۔ اگہ کچکے تئی رندا کپت گڑا ہے لٹک جاہے اڑیت گڑا تو گرگ بے۔ ایشی ء دومی نقص ایش انت کہ دراج انت۔ شاپہ شرمی تیک نہ کن ات ء سہمی ایشی ء مصیبت ایش انت کہ بنی آدم ہمیشی ء واستا مارا شکار کنت ء کشتیت پرچا کہ آئی ء واستا اے قیمتی انت۔ ہمیشا منی سلاہ ء سوج ہمیش انت کہ شتاہم وتی لٹکاں بہ گڈات تاں کہ یہ شہم ء آسودگ زندگ بوت بہ کن ء۔“

ہے دیوان ء یک پیریں ء کتہ کاریں روباہ ہے ہم نشنگ ات۔ آاے دیوان ء مقصد ء پوہ ء سر پد بوت۔ آئی ء گوں گوشتانک دیوکیں روباہ ء گوشت ”سنگت تو کتہ پاداء وتی لٹک ء پیش بہ دار۔۔۔“ وہدے روباہ پاد اتک گڑا گوں وتی بندیں لٹک ء سک بے براہ ء سبک ات۔ دراہیں روباہاں آئی ء بے جلواہی ء سرا کندات ء آوتی گپاں سک شرمندہ بوت۔

ہمیشا گوش انت کہ آمر دم پینتاں گوش مہ دار کہ آترا جہل جنت ء وتی قد ء

ہاری پنگل

ہاری پنگل ء جارجت کہ آبلائیں طیبیے ء ہروڑیں نادراہی ء علاج ء کنت۔
 دراہیں جناور آئی ء گنپاں کپت انت ء چہ دور ء دراج آئی ء کراوتی نادراہیانی علاج ء
 اتک انت۔ انچش کہ مئے ملک ء ملء میاہ ء دڑوگیں عامل ء جادو گر کنگ ء انت۔
 روباہ ء راے گپ باور نہ بوت پمیشاروباہ ء لانک بست ء یک روچے شت کہ
 باریں چاراں اے طیبیب چے کنت۔ وہدے روباہ آئی ء کرا اتک گڑا پہ مسکرائی
 دراہینت ء ”اڑے پنگل من اشمتنگ کہ تو بلائیں ڈاکٹرے جوڑ بوتگ ء،
 ہر نادراہی ء علاج ء کنے بلے درستاں ساری وتی چند ء گر گریں پوست ء، لہتیں درمان
 بہ جن ء ساپ تر کن گڑا پد اماناں کہ تو سکلیں بلائیں طیبیے ء پداوتی کونڈاں علاج
 کن کہ تی رواج پہ سٹک جنگ انت اگاں اے تو شرت انت گڑا مارا یقین بیت کہ تو
 بلائیں ڈاکٹرے ء، اگاں نادگہ کارے بہ کن۔“

روباہ ء د جگ

روباہ ء یک روچے کورے آپ ء برت۔ مز نیں مصیبتے ء پد چہ آپ ء دراتک
 ء کورے لمب ء کپت۔ آئی ء ٹپ ء ٹوراں چہ خون رچگ ء ات بلے آ انچش زیمی ات
 کہ پاد اتکے ہم نہ کت۔ ہے دمان ء مگسکاں آئی ء را دیست گڑا دراہ سرے نشت
 انت ء خونانی چونسگ ء لگ ات انت، روباہ ء ہج نہ گوشت۔ یک دجو کے چمودا
 گوشت آئی ء وہدے دیست کہ روباہ چہ مگسکاں پر چنڈی تگ گڑا پہ ہمدردی آئی ء
 گوشت ”روباہ تر اے مگسکاں کشت اگاں تو گوش ء من ایشاں بال بہ دیاں۔“
 روباہ ء درازینت ”اناں واجہ ایشاں ہرچی خون وارت کتگ وارتگ ء نوں
 حشک ء نشتگ انت بلے اگاں تو اے بال دات انت گڑا دگہ رے کیت ء آدگہ
 ہمیںچک خون چونس انت، ہمیشا ایشاں یلہ کن۔“

گوش انت کہ چہ مز نیں مصیبت ء بدل ء کسانیں تکلیف برداشت کنگ ء
 پرواہ نیست۔

آجونی

یک گُر کے است ات کہ ڈکال ۽ سبب ۽ سک لاگرات۔ وھدیکہ میتگ ۽ کچک سک پزور اتاں ۽ آئی ۽ رانزیک ۽ نئیشث ات کہ پسے بہ گپیت ۽ وتی شدیکی ۽ ہلاس بہ کنت، یک روچے یک پزوریں نرازے آئی ۽ دپ ۽ کپت، گڑا کچک ۽ ذرائینت ”توپرچاوتاراکشتگ۔ گژن ۽ روش دیگائے۔ تی جان ۽ ہڈ دراتنگاں۔

”گڑاچے بہ کناں“ گرک ۽ پھ بڑگی گوشت۔

”ہچ مہ کن منابہ چار۔ بیامنی واجہ ۽ کراتراسک بازورگ وارینیت ۽ کارہم نیست۔“ کچک ۽ پتہ دات۔

”تی واجہ ۽ کراچے کنگلی انت؟“ گرک ۽ جست کت۔

”دگہ ہچ کنگلی نہ انت، درامدیں مردمانی سراو لگی انت۔ لوگ ۽ مردمانی دیم ۽ وفاداری پیشدارگی انت۔ ایٹی ۽ بدل ۽ وش و شیں وراک، مرگی ہڈ، گوشت، پنیر، شیردری و رگ ہرچی رسیت۔“ روباہ ۽ گوں دپ وٹی گوشت۔

اے گپانی گوش دارگ ۽ گوں گرک ۽ دپ ۽ آپ دات ۽ کچک ۽ سر ۽ دمب بوت ۽ دیم پھ میتگ ۽ رھاگ بوت انت بلے وھدے نزیک ۽ سربوتاں گڑا آئی ۽ کچک ۽ راجست کت ”اے تی گٹ ۽ چئی ۽؟“

اے منی بلم انت۔

اے پرچی؟

”ایشی گوں مالک من ء کدی کدی بندیت“۔ کچک ء گوشت۔
 گرک ء جست کت ”اگاں توبہ لوٹے کہ جاہے رواں گڑاشت نہ کنے۔
 ہر وہد ء نا۔۔۔ بلے برے برے سُت کناں۔
 گرک ء واتر کت ء کچک ء ہماہی یلہ کت ء گوشت دنیا ء تو کامنی واستہ گراں
 بہائیں چیز منی آجونی انت ء ایشی ء بدل ء پہ منا ہجھی پکار نہ انت۔ تو گوں وتی گلامی ء
 عیش ء نوشاں وش بُو۔۔۔ بلے من گوں وتی آجونی ء شدیکی ء وٹاں۔
 گرک پداواتر جنگل ء سُت۔

کماش

یک روچے جنگل ۽ دراہیں جناور یکجاہ مُج بوت انت کہ وتی کماش بزاں مستر ۽ گچین بہ کن انت۔ شاد ۽ وشین ناچ پیش داشت ۽ درستاں فیصلہ کت کہ شادو آوانی مستر انت۔ بلے روباہ اے کماش ۽ گچین کنگ ۽ سک نہ وش بوت ۽ آئی ۽ دل ۽ نہ من ات کہ شادو آئی ۽ واجہ بہ بیت۔

آہے روچ ۽ وداء ات کہ کدی بیت کہ جانوراں پیش بہ داریت کہ آوانی درچتگیں کماش نابودے۔ یک روچے روباہ ۽ دیست کہ جاگہے تلکے چیر انت۔ تلک شکاری ۽ چیر کنگ ات۔ روباہ ہزار ات آئی ۽ پجہ آورت۔ تلک ۽ دپ ۽ گوشتی چنڈے ات۔ آئی ۽ دمان ۽ شت ۽ شادو حال دات کہ آئی ۽ ورگی چیزے دیستگ ۽ چشم کہ آ مستر انت اولی حق ہمانیگ انت۔ شادو تچان ۽ اتک۔ وہدیکہ آئی ۽ تلک ۽ دپ ۽ گوشت دیست گرانہ چشم ات ۽ نہ کل ات، دستے جت۔

تلک سرپ ات ۽ شادو ۽ دستے گپت۔ روباہ ۽ دراہیں جناور توارکت انت ۽ آوانی کماش پیش داشت پمیشا گوش انت کہ کماش زانگ لوٹیت بیت۔

High rank need a high sense

روباہء دانائی

شیر جنگل ء بادشاہ ات۔ سکّ پیر بوت ء چہ وتی پیشی دؤر ء باریاں کپت۔
 دپ ء دنٹانے رتک انت ء دست ء پچبگ ہم ناتوان ات انت۔ وتی ہونڈ ء کپتگ
 ات ء نادراہ ات۔ چہ شکار ء وردن ء نیستی ء شدیک ء گزن لاپ ات۔ آئی ء جارجت
 کہ اتی گڈی وہد انت ء ہمساہگ ء ہمراہ آئی ء حال پرسی ء بیانٹ۔ درست یک پہ
 یک شیر ء حال پُرسی ء اتک انت۔ گڈی ایوکاروباہ پشت کپت۔

یک روچے بوت روباہ اتک بلے شیر ء ہونڈ ء پترگ ء بدل ء ڈن ء اوشتات
 ء جست ء پرس ء لگ ات۔ شیر ء گوشت ملاکے تہا بیامنی تواریست انت ء گوشاں
 کراوں بلے روباہ زانت کارے ات تہانہ شت ء چہ اپسوئے دات ”واہمیں شیر منابہ
 گوش کہ ہر کس تی چارگ ء ہونڈ ء تہا اتلگ آئی ء پترگ ء پادانی نشان است انت
 بلے واتری ء نشان گار انت، تو منابہ گوش آچہ کجام راہ ء دراتلگاں۔
 ہمیشا گوش انت:

Take warning from the misfortune of other

گرک ء بُرء سیادی

یک گرکے سک گزنگ ات۔ آشکارے ء پٹ ء لوٹ ء گردان ات بلے ہیجی
 دست نہ کپت۔ ناگتہ آئی ء چم یک گٹیں تلارے ء سرا کپت انت کہ بُرء یک
 بُرے اوشاتگ ات۔ راہ بند ات ء گرک ء بُرء شت نہ کت پیشکا بُرء را توار کنان ء
 گوشت ءے کہ تو بُرء چچی کن ءے۔ جہلا بیا۔۔ ادا سبزیں کاہ انت شرمی ء چر ء لاپ ء
 سیر کن۔ پدا لے بُرزیں تلارے بہ چار اگاں توچہ ایشی ء سرا کپت ءے گڑا تئی جند چنڈ
 چنڈ بیت۔ مناتئی ساہ ء فکر انت۔

بُرء کوہ ء چہ جہل چارات۔ آئی ء زانت کہ گرک پہ دگہ دلی دردے توار ء
 انت۔ آئی ء پتو دات۔ گرک! من ترا شر زاناں، وتی ہمدردی ء منا پیش مہ دار۔ ترا
 منی غماں نہ زرتگ بلکہ تئی لاپ شدید انت۔

پہمیشا گوش انت کہ ہما مردم کہ وتی جند ء سوب ء مقصد ء واستا تر الوطیت آئی ء
 دعوت ء رد بہ کن۔

چرت ۽ حر

یک روپے حر یک بزیں چراگ جاہے ۽ گردان ات۔ ناگتہ چرتانی یک رُ مے
اتک ۽ گوں و شیں توارے ۽ سوت جنگ ۽ لگ ات انت۔ آوانی توارے شیر کنی
۽ وشی ۽ حر گنوک بوت۔

حرء دل مان بوت کہ آہم ہے وڑا و شیں توارے ۽ زہیر ونک ۽ سوت بہ
جنت بلے حرء توارا نچش حراب انت کہ کس ۽ دوست نہ بیت۔ گڑا پادا تک ۽ چرتانی
کراشت ۽ جست ۽ کت کہ اگاں شادل ۽ نیارے گڑا من ۽ جست ۽ است انت
آہاں گوشت وتی جست ۽ بہ کن۔

حرء گوشت شمنے توار سک و ش انت۔ من زاناں کہ اے اللہ دادے بلے
منا بہ گوش ات کہ شما کجام وردن ۽ ورے کہ شمنے توار سک و ش انت؟
ایشانی تہا یک چرتے ۽ پہ کندگ ۽ مسکرا گوشت ”ہو واجہ مایک چیزے ایوکا
وریں اگاں تو ہمائی ۽ بہ ورے تی توار ہم ہے پیم و ش بیت۔“
حرء گوشت چے باریں بہ گوش۔

ما ایوکا کاہانی سرء نمباں وریں اگاں تو ایشی ۽ بہ ورے تی توار بے کساس ۽
و ش بیت۔

اے گپ حرء وتی دل ۽ بست ۽ ایوکا کاہانی نمب چٹ ات انت ۽ دگہ بچ نہ
وارت تاں کہ گژن لاپ ۽ بے عقلی ۽ سرے کش ات۔

Law of nature are unchangeable

مرگ ۽ مورینک

یک روپے تاڪر بیچ ۽ موسم بندات بوتگ ات ۽ زمستان پیداڪ ات۔
 لهتیس مورینک مدام ۽ وڑاوتی کار ۽ دڙگٹ ات انت بزاں دان ۽ برنج ۽ ورگ چست
 کناں ۽ وتی هونڈاں بران ۽ امبارکنگ ۽ ات انت۔ یک مدگے سٹ جنان ۽ آوانی کرا
 نشت۔ ”سنگتاں مناپه شماکارے است؟“ مدگ ۽ گوشت۔

مورینکائی کماش ۽ دڙائینت ”به گوش باریں چه کارے؟
 کارایش انت که من سک گزنگاں، مناکمودان لوٹیت؟
 هو! مورینک ۽ جواب دات بلے تو اے سجهیس گرماگ ۽ چه کتگ؟ پرچاپه
 وت ۽ دان ۽ وردن ایرنه کتگ؟

گرماگ هرچی باز بوتگ من اے باگ ۽ تهابال کتگ ۽ نشنگ ۽ سوت جتگ
 بلے نول زمستان انت بیچ په ورگ ۽ نیست۔ مدگ ۽ دڙائینت۔
 مورینک ۽ گوشت ”باز جوان گرماگ ۽ موسم تو په سوت گوازینگ گڑا
 زمستان ۽ په ناچ به گوازین۔ مئے کرا دان نیست که ترا به دیاں۔ اے گوشان ۽
 مورال آئی ۽ رایچ نه دات ۽ وتی هونڈ ۽ شتاں۔ راست انت که مردم وشی ۽ وهده
 آسندگ ۽ پکر ۽ به کنت ۽ مورینکائی همت ۽ جهده ۽ سبتی به زوریت۔

پگل ۽ کر گوش

کر گوش سکین تر سوک ۽ هنریتگیں جانورے۔ انچکیں برمشے ۽ تھیت۔ سکین تر سوک ۽ بیم ۽ زندے گوازینگ ۽ انت۔ یک روچے کر گوشاں نشت ۽ دیوان کت کہ اے زندے چه مرگ شر تر انت۔ پرچا کہ آوانی ساہ سستگ ۽ هر وهد ۽ وڑے نا وڑے آوان ۽ بیم لاپ ۽ انت۔ پمیشا آوان فیصلہ کت کہ درُست و تارا کشاں۔ بلے چوں بہ کشاں؟ اے گپ ۽ واستاد راپناں دیوان کت ۽ گد سر اہے فیصلہ بوت کہ آ دراه یک آپے ۽ گورمے ۽ دور کنگ ۽ رها دگ بوت انت۔ وهدے گورم ۽ کش ۽ سر بوتان گڑا همودا، بازیں پگلے ڈن ۽ دراتنگ ۽ گوات ورگات انت۔ وهدے اشاں کر گوشانی گلگ دیست گڑا دراه سر سٹ کناں گورم ۽ تہا پہ گنوکی دور کنان کت۔ ایشانی گندگ ۽ یک کر گوشے ۽ وتی ہمراہ گوشت۔ چشم نہ انت کہ ماء شاپہ مرگ ۽ لائک بستگ، ادادگہ مخلوقے است آچہ ماہم ترس انت۔ پمیشا گنوک مہ بے بیات و اترو تی ہلک ۽ روہیں۔ اے ڈول ۽ پگلانی ترس ۽ گندگ ۽ کر گوش دلیر بوت انت ۽ وتی سُنگ ۽ رکت انت۔

کروس، کچک، روباه

یک میٹگے ۽ کروس ۽ کچکے سک سنگت ات انت۔ یک روچے ایشاں سلاہ کت کہ اے میٹگ ۽ زندنگ انت، باید انت جنگل ۽ تر ۽ تاب ۽ بہ رواں۔ اے جبر ۽ سلاہ بوت کہ باندا جنگل ۽ سنیل ۽ روگ انت۔ دوہیں سنگت رهاگ بوت انت تاں کہ شپ ۽ گپت انت۔ شپ ۽ گوازینگ ۽ واستا ہر دوک یک دڑچکے ۽ کرا اتک انت۔ مرگ دڑچک ۽ شاہے ۽ سردرنگ بوت ۽ کچک دڑچک ۽ بند ۽ پچیں جاگہے ۽ وپت۔ سہب ۽ گوہام ۽ کروس ۽ چم پچ بوت انت ۽ کروس ۽ نہ زانت کہ آجنگل ۽ انت۔ آتی مدامی عادت ۽ وڑاہے حیاں ۽ ات کہ وتی لوگ ۽ واہند ۽ جاگہ انت ۽ بانگے بہ دنت کہ بام بوتگ ۽ مردماں پاد بہ کنت۔ کروس ۽ زبر ات بانگ ۽۔ نزیک ۽ روباہے ۽ ہونڈ ات، کروس ۽ بانگ ۽ روباہ ۽ گوش رپت انت ۽ تچان پہ ہے دڑچک ۽ اتک کہ روزی وت تچان ۽ لوگ ۽ اتلگ ۽ مروچی آئی ۽ سہب ۽ نارشت تیار انت۔ روباہ دڑچک ۽ جہل ۽ اتک ۽ گوشت ۽ ”وش اتک ۽ بیابخیر۔ کروس من ہے روچاں لوٹگ ۽ اول۔ بیامنی مہمان بو۔“

کروس ۽ پسو دات۔ شر ملا۔۔ من ناں، تو کمو کے دڑچک ۽ بند ۽ کرا بیاتنا وہدے من ایرکپاں۔ ملا ۽ ترس نیست ات بلے کچک ساڑی ات۔ وہدے ملا دڑچک ۽ بن ۽ سر بوت کچک ۽ کبندکت ۽ وارت۔

شاہین ء گراگ

یک روچے شاہین ء ہینتر بندان ء یک میثی چلے (گورگے) وتی پنچگاں
 زرت ء بال کت۔ وهدے گراگ ء دیست کہ شاہین ء گورگے گپتگ ء بال انت گڑا
 آہم کمزور نہ انت کہ شاہین ء مقابلہ ء کرت مہ کنت۔ پرے ہاترا آئی ء چم جہل ء
 شانک دات انت تاں کہ یک گرانڈے چراگجاہ ء کاه چراگ ء ات۔ گراگ جہل
 بوت ء گرانڈے بڈے پڑم ء چنگلے مان اڑینت انت ء ہمے جہد ء کہ گرانڈے زوریت ء بال
 کنت بلے کجا؟

آئی ء پادانی چنگل گرانڈے بزیں پڑماں اڑ ات انت ء ہیچ پیم ء یلہ نہ بوت
 انت۔ اے ڈول ء شانک ء چم پہ آئی ء کپت انت گڑا آئی ء گراگ زرت ء ساد کے
 پادے دات ء چکانی دست ء دات۔ چک گل ء بال بوت انت کہ آوان ء پہ گوازی ء
 گوراگے دز کپتگ۔

شاہین بوئگ ء واب ء گراگ چکانی لیبوک جوڑکت۔ اے حاترا گوش انت

کہ

انچو گنوک مہ بو کہ وتی جندے بالاد ء واکاں نابلد بہ بئے۔

گرک ۽ شنک

یک روپے شنک ۽ (پس ۽ چک) لوگ ۽ سراثت۔ ناگتہ یک گرک ۽
اتک ۽ لوگ ۽ بن ۽ نشت ۽ شنک ۽ چارگ ۽ لگ ات۔ شنک ۽ گرک دیست گڑا
پلینگ ۽ لگ ات۔ گرک ۽ راسک باز ۽ بدیں گپے گوشت۔

گرک ۽ بے وسی ۽ ہیچ گوشت نہ کت پرچا کہ لوگ ۽ سر ۽ سر کپگ نہ بوت
بلے پہ ارمانے شنک ۽ زاہانی بدل ۽ گوشت ۽ ”تو ہرچی گرے، زاہ دے، لگتو کانی
جن ۽ بہ جن پرچا کہ تو برز ۽ من بنا اوں۔ اے تو نئے بلکہ تئی برز ۽ بونگ انت کہ
منی دزنہ رسیت۔ اگاں ناتئی جو اباں من شردات کناں۔“

پمیشا گوش انت کہ اے ڈولیں گپ ۽ کہ ہر وہد ۽ آگیاں کت نہ کن

۽۔

بے تام

یک روچے جنگل ۽ بادشاہ شیر تر ۽ تا بے ۽ جنگل ۽ در کپت۔ جنگل ۽ در اہیں
 جانوران پہ عزت ۽ شہر پ آئی ۽ راہیل کت ۽ پہ ادب اوشات انت بلے وہدے آ
 حر ۽ کر ۽ گوشت گڑا حر ۽ دپ داشت نہ کت ۽ پہ بے تام ۽ تزن گرگے جت ۽۔
 شیر ۽ تب حراب بوت اوشات چکے جت ۽ چارات ۽ تال حرانت۔ شیر ۽
 ہج نہ گوشت ۽ دیم ۽ ر ہادگ بوت، آئی ۽ خیال کت کہ اے یک کم زاتے، آئی ۽ پاد ۽
 پمچک چست کنگ ۽ ہم نہ کرزیت۔

do not resent the remarks of fool ignore them

کڑوک ۽ شاہین

یک روپے شاہینے ۽ ٲہ کر گوشے ۽ شکار کنگ ۽ ہینر بست انت ۽ کر گوش
تچان تچان کڑوک ۽ میار ۽ باھوٹ بوت کہ آئی ۽ ساہ ۽ رکین۔ بلے کڑوک ۽ دست
بندی ۽ آہ زاری ۽ ابید ہم شاہین ۽ رحم نہ کت ۽ کر گوش گپت ۽ کشت۔ آئی ۽ بانزلانی
گواتاں کڑوک لیٹ دیان ۽ دگہ کنڈے ۽ چگل دات۔

کڑوک ۽ اے ضد دل ۽ داشت انت ۽ شاہین ۽ بیر گرگ ۽ ٲہ وتی لانک
بست۔ کجا کڑک ۽ کجا شاہین بلے کمزوریں مردم ہم وتی بدل ۽ گرگ بہ لوٹیت، کدی
ہم ٲدی نہ بیت۔ یک روپے شاہین ۽ شت ۽ ڈر چکے ۽ سرا کدو بست ۽ ہیک دات۔
کڑوک ڈر چک ۽ سرا کپان پروشان سر کپت ۽ یک ٲہ یک شاہین ۽ ہیکان ۽ چہ کدو ۽
لیٹ دیان ۽ دؤرے دات۔ اے سال ٲہ شاہین ۽ بے چھی گوست۔ دومی رندا شاہین ۽
وتی کدو برزیں کوہے ۽ دیما جوڑ کت ۽ ہیک کت بلے کڑوک ہمودالک کپت ۽ ہیکے
پر وشت انت۔ شاہین ۽ سر پر بونگ ۽ نہ ات کہ آئی ۽ دژ من کے انت۔ آوتی بادشاہ
jupiter کراشت۔ بادشاہ ۽ زانت کہ اے دراہ کڑوک ۽ کارانت ٲمیشا آئی ۽
شاہین ۽ را آئی ۽ ردی یات کناینت ۽ کڑوک ۽ رامہ کن کت کہ تونوں بس کن ٲمیشا
گوش انت کہ کس ۽ چہ و تانزور مہ لیک ٲر چاکہ بیر ۽ دیری نہ روت۔

حرء گرک

یک روچے گرک ء حرء راہ بست تاں کہ حرہے راہ ء بہ گو زیت آئی ء بہ گپت ء بہ وارت۔ دمانے نہ گوست کہ حرپیداک انت۔ گرک آئی ء رندا بوت حر سک بے وار ء ناوس ات۔ پرانی ء تچک ء راہ نیست ات۔ آئی ء زانت کہ گرک نوں آئی ء پہ تچک ء نیلیت گڑا آئی ء پاداں لنگ کنگ بندات کت ء سٹان روان بوت۔ گرک ء جست کت ”حر تراچے بوتگ تولنگ ء؟“

حرء پتہ دات ”واجہ جست ء مہ کن، منی پادء کننگے لگیتگ۔ من زاناں تو من ء ورے۔ پرواہ نیست بہ ور۔ بلے اگاں اے کننگ تئی نکت ء بہ لگیت گڑا تو ہم مرے پمیشا منی ورگ ء ساری کننگ ء کش ء پدا منابہ ور۔ حرء گیاں گرک ء گل کت۔ سرے جہل کت کہ حرء پادء کننگ ء کشاں بلے آئی ء سرء جہل کنگ نہ بوت کہ حرء کن مک کت ء شریں لگت ء گرک ء دیم ء جت۔ گرک چست بوت دُور جہلگ ء کپت۔ حرء ترانج زرت انت ء وتی جان رکینت۔

کچک ۽ لالچ

یک روپے کچکے ۽ راقصاب ۽ دکان ۽ دپ ۽ ٻڙے دزکپت ۽ آئی ۽ ٻڙ دپ ۽ کت ۽ رهاڊگ بوت۔ آتچان ات که زوت یک چیریں جاگے ۽ به روت ۽ ٻڙ به وارت۔ آئی ۽ راه ۽ یک جو ہے آپ ات۔ آجوع سرء دارء سراگوزان ات که آئی ۽ جهل چارات ته آئی ۽ جنء شینگ آپ ۽ تها ظاهر بوت۔ آئی ۽ دپ ۽ ٻڙ هم مستر ذرا بوت۔ کچک ہے سرپد بوت که آپ ۽ تهاڊگه کچکے است که آئی ۽ دپ ۽ مسترین ٻڙے۔ آئی ۽ لالچ کت که آپ ۽ ته کچک ۽ مسترین ٻڙ ۽ پچ گراں ۽ واران۔ اے خیال ۽ آهگ ۽ گوں کچک گُرگ ۽ لگت بلے آئی ۽ دپ ۽ ٻڙ آپ ۽ تها کپت۔ کچک ۽ گنوکي ۽ آئی ۽ دپ ۽ ٻڙ آپ ۽ کپت۔

بلوچاں گوشتگ که دست نیگ ۽ یل مه کن یہ پاد نیگ ۽ مه رو۔

Greedy is curs

پیشی، کروس ء مشک ء چکٹ

یک روچے مشک ء چکٹ ڈن ء دراتک۔ اے آئی ء اولی روچ ات کہ ڈن ء دراتلگ ات۔ آئی ء تنیکتہ دنیا ء ہیچ نہ دیستگ ات۔ وہدے ترس ء لرزوتی مات ء کرا اتک گڑا آئی ء اے قصہ گوشت:

”من مرچی لوگ ء کُنڈے ء نُشاں گڑا من دو عجیبیں خلقت دیست، یکے سک مہربان ء وش تب ات۔ وہدیکہ دومی سک گروناک، گرم مزاج ء گران مہرے ات۔ اولی کہ سک ترند تے ات، آمانا دوست نہ بوت۔ آئی ء سر ء گردن ء چیر ء سہر سہریں گوشت لونجان ات۔ آزر ء وتی پادانی پنچگال زمین ء جنگ ء ات وہدیکہ وتی کش ء دستاں زور زور وتی سینگ ء جنگ ء ات۔ آئی ء دپ پچکت ء زمین انچو گمان بوت کہ ہما دمان ء منادپ ء کنت ء ایربارت۔ باریں منی مات بہ گوش اے گروناکیں خلقت کے بوتگ؟“۔ کسانیں مشک ء وتی مات جستکت۔ ”اے کس نہ انت اے لوگ ء کروس انت“۔ مات ء پتو دات۔

بلے دومی کس کہ من دیست آئی ء جست ء مہ کن۔ سک زیبار، غریب، مسکین، چٹانی تہامہر ء محبت ء وشیں روژنائی۔ آئی ء پہ وش تے منی نیمگ ء چارات۔ وشیں توارے کت منی دل ء لوٹ ات کہ آئی ء کرا بہ رو، آئی ء بگل ء بوپتر، آئی ء دستاں بہ چکٹ۔

آمنی کرا پیداک ات بلے کم بختیں شو میں روچ خلقت ء دیم ء دورکت

ء من تیکاں۔

مُشکِ ماتِ پتہ دات ”منی چک“ ہما خلقت تو گو شے گروناک، ترند
 نادوست بوتگ۔ آہچے نئے۔ مُرگے۔ مارا ہیچ نقص نہ دنت۔ بلے آدمی کہ تو گپ
 جنے، بزرگ مہروان، وش تب ء وش لسانے، آکس نہ انت۔ پٹی انت۔ بہ ترس، بہ تیج
 چہ ایشی ء، ایشی ء سر برء مہروانی ء مہ چار۔ ایشی ء دل ء تہامئے واستا آسے جمبورانت تو
 شکر بہ گر ہما کروس ء کہ آئی ء ترا چہ اے دشمن ء رکینتگ ء ادا سر بوتگ ء۔ یہ
 ظاہری جی ء جان ء کئی سرا بھروسہ مہ کن۔

Do not trust alone to outward appearance.

مورء کانگی

یک روچے مورء کانگی دیست پہ مہرء نازوتی وش رنگیں دمبء پٹے پچ کت
 انت ء ناچ ء لگت، پہ گرونا کی گوشت ءے ”ترابزہ کارچے است۔ من ء بہ چار کہ دنیا ء
 درائیں جلوہ، شر رنگی ء داب قدرت ء منی تہا ہوار کتگ انت۔ منی پٹانی ہفت رنگیں
 سنج ء دروشم ء بہ چار تئی تہا پچ نیست۔ ایو کا سیاہیں پٹ انت ء تئی چند ہم سیاہ سیاہ چش
 پڑ ء وڑا انت۔

کانگی ء پچ نہ گوشت۔ وتی بانزلے پچ کت انت ء چست بوت ء مورء نیمگ ء
 چاران ء گوشت ءے، شر تو بیا منی رندا۔۔ کانگی ء برز ابال کت اگاں ترا جانے است
 گڑا منی پد ء بال کن ء برز ء بیا، نوں گڑا زانگ بیت کہ تو شر ترے یا من۔۔
 مورء زور جت بلے آئی ء پچ پیم ء چہ زمین ء و تارا چست کت نہ کت۔ کانگی ء
 گوشت کہ وتی ظاہری جلوہ ء سرانازمہ کن۔ شر ہمیش انت کہ تئی ہے جلوہ ترا
 کار آمدی کار بدینت۔

The useful is of much importat and value than the
 Ornamental.

ہمسری

دو چاہ دانی ات انت۔ یکے اسٹیل ء جوڑ بوتگ ات ء دومی چہ حاک۔ یک روچے اسٹیل ء چاہ دانی ء وتی کر ء حاک ء چاہ دانی گوشت کہ بیارویں ڈن ء سیل ء سوادے کنیں۔ حاک ء چاہ دانی ء پتو دات کہ آچہ حاک ء چہ جوڑ بوتگ، وتی جاہ ء شرانت اگاں در کپت گڑا پروشیت۔

حاک ء چاہ دانی ء گوشت کہ ”توزائے کہ کسانیں چیزے ہم منا پروشت کنت ء من سک مہر ء ڈڈنیاں۔“

”تو فکر مہ کن۔۔“ اسٹیل ء چاہ دانی ء گوشت ”من تئی ہمراہ آں اگاں سنگے تئی دیم ء اتک من پیسرباں بلے ترا پروشگ ء نیلاں۔“

حاک ء چاہ دانی راضی بوت ء آدوہیں کش ماں کش لیٹ گران رها دگ بوت انت۔ کئے دیماروگ ء پد حاک ء چاہ دانی یک دور ندا ڈک ورگ ء پد شانک بوت ء کے دیماروشت ء ٹکر بوت۔

پمیشا گوش انت کہ ہرچی ہماوہد ء پشت کپیت، ہمسر ء بروبر بہ بیت۔

Equal makes the best friends

گراگ ء کب ء آپ

سک گرم ات۔ یک گراگے چہ گرمی ء تنگ بوت۔ آپہ آپ ء شوہاز ء بال
کنان ء یک باگے ء شُت۔ باگ ء آپ نیست ات بلے یک کُبے ایرات۔ کُب ء تہا
آپ است ات بلے آپ کموک ات انت ء گراگ ء سُنٹ پہ آپ ء سر نہ بوت۔ پدا
پکر ء کپت کہ چون بہ کنت کہ آئی ء ثن ہلاس بہ بیت۔ بازیں حیا ل ء جیڑگ ء پدا
گراگ ء را یک جوانیں حیا لے اتک۔ آئی ء کب ء کش ء کساں کسانیں سنگ
چت ء کب ء تہا دُور دیان کت ء آسر کب ء آپ بُرز بوہان بوت۔ پدا گراگ ء
سُنٹ آپ ء سر بوت ء آئی ء دل ء سیر ء آپ وارت۔

پہمیشا گوش انت کہ مردم ہما و ہد ء چیزے در گنجیت و ہدے کہ آئی ء گزرے

بہ بیت۔

In a pinch a good use of our wits may help us out.

کنگ ءِ روباه

یک کنگ ءِ روبائے ہمساہگ ات انت۔ یک روچے روباه ءِ کنگ وتی لوگ ءِ دعوت دات۔ روباه ہزار ات ءِ آکنگ ءِ دعوت کنگ ءِ نام ءِ وتی لاپ ءِ سیر کنگ لوٹ ات۔ وہدے کنگ دعوت ءِ اتک گڑاروباه ءِ نارشت یک پچیں رزانے ءِ تہامان کت انت۔ کنگ ءِ سنٹ دراج ات ءِ آئی ءِ ہیج وارت نہ کت۔ روباه ءِ دراہیں نارشت وت چٹ ات ءِ وارت انت۔

کنگ سک گزنگ ات بلے روباه ءِ مہمان نوازی ءِ سراسک دلپدر بوت۔ آئی ءِ ہیج نہ گوشت ءِ زہر دل ءِ داشت انت۔ لہتیں روچ ءِ پد آئی ءِ روباه وتی لوگ ءِ لوٹائنت۔ روباه سک زوت پہ دعوت ءِ نوش کنگ ءِ سربوت کہ ماہی ءِ ویشیں بو ءِ آئی ءِ لاپ ءِ روت توار ءِ ات انت، بلے کنگ ءِ وتی بے عزتی یات ات۔ آئی ءِ دعوت ءِ نارشت آورت انت بلے آئی ءِ ایشان ءِ یک بارگ ءِ درا جیں رزانے ءِ تہامان کنگ ات انت کہ آئی ءِ تہا کنگ ءِ گردن ءِ سنٹ پہ ارزانی شت بلے روباه ءِ وس کت آئی ءِ دپ تہانہ شت۔ آیوکا ویشیں نارشت ءِ بوچنگ ءِ ابید گزٹن ءِ لاپ بوت۔ اے ڈول ءِ کنگ ءِ وتی بیر گپت انت۔

پمیشا گوش انت کہ وتی ہمساہگ ءِ سنگتاں گوں چشیں کارمہ کن کہ وتی باری ءِ چہ تئی برداشت ءِ ڈن بہ بیت۔

شیر ء مشک

یک روپے یک مُشکے جنگل ء دُرک جنان ء روگ ء ات۔ آئی ء دیست کہ شیر و اب انت۔ مُشک پہ شیطانی بڈ ء سر کپت ء آئی ء بزیں مودانی تہا لیب ء لگ ات۔ کجا مُشک ء شیر بلے ناگتہ شیر ء چم تچ بوت انت۔ آئی ء زانت کہ چیزے آئی ء مودانی تہا پلپٹگ ء انت گڑا آئی ء وتی پنجگ چست کت ء گپت، چاریت مُشکے۔ مُشک چہ ترس ء حنک بوت۔ شیر ء گوشت ”ترا چون ہمت بوتگ کہ منی سرا بیائے لیب بہ کنے۔“

مُشک ء پپہ دات ”اے جنگل ء بادشاہ گوں من ردی بوتگ۔ اے رندی منا پہل بہ کن دگہ رندے اے وژنہ بیت۔ منی حاک ء توبہ انت۔“ شیر ء بڑگ بوت آئی ء گرندیں نہر دگے جت ء مُشک یلہ کت بلے روگ ء ساری مُشک ء گوشت ”جنگل ء بادشاہ! پیشک من مُشکے آں بلے کدی ترا ہم پچن کارے کپیت۔“ شیر ء کندگے جت ء گوشت ”او مُشک پہ تو من ء چے کار کپیت۔ بہ روتی ساہ بکشیتگ۔ دگہ بلاہیں گپ مہ جن تی قد انچونہ انت۔“

چیزے روج ء پدشکاری جنگل ء اتک انت۔ آواں دامے چیر کتگ ات ء شیر ہے دام ء گپت۔ آئی ء وس کت بلے بندیک ء دام ء گیشتر اڑات ء شیر سک بے وار بوت ء زور ء نہر دگ ء لگ ات۔ ناگتہ ہما مُشک ء گوشاں شیر ء توار کپت۔ تچاں تچاں ء اتک گندیت داں شیر دام ء تہا گشیتگ۔ ہما دمان ء گوں وتی تیزیں دنتان ء دامے بُران کت ء سست۔ شیر آرات بوت۔ آئی ء مُشک ء شکر ء منت گپت۔

پہمیشا گوش انت دنیا ء ہچ جی بے فاندگ نہ انت ء کسانیں چیز بلاہیں کار کت

کنت۔

تولگہ انگور

یک روچے تولگے گژنہ شونز ترینگ ات۔ آپہ ورگہ شوہازہ سرگردان
 ات کہ آئیہ سرپہ باگے کپت۔ باغہ دگہ ہجی نیست ات بلے زرزدیں انگورہ
 دژچک چہ برہ لڈینگ ات انت۔ تولگہ وہدے انگوردیست انت گڑا آئیہ دپہ
 آپ دات۔ بلے انگورہ شاہ برزات انتہ تولگہ رس ات نہ کت۔ پرے حاترا
 تولگہ سٹک بناکت یک رندے دورند پدا گپڑے رندہ سٹہ دورجنگہ پد تولگہ
 بلے سوب بوتہ انگور آئیہ دستہ دپہ نہ کپت انت۔ نول تولگہ کرا دگہ راہ
 نیست ات کہ واتر بہ روت بلے تولگہ وتی نزوری گندگ نیاتک۔ آئیہ دلہ تسلا
 ہ گوشت ”بل ایش انگوراں وش نہ انت ترپش انت“۔

کسیپ ۽ کرگوش

یک روچے کرگوش ۽ کسیپ ۽ دیست ۽ آئی ۽ سرائکندات ۽ توازه کت کہ ایشی ۽ بہ چارے زمین ۽ سرائیٹ واران انت ۽ روت ، وتی چند ۽ زرت نہ کنت۔ کسیپ ۽ پرے جبر ۽ بداتک۔ آئی ۽ پٿہ دات ”کرگوش سرائوش کن کس ۽ اچ جوت کم تر سر پد مه بو تو وتی جاگه ۽ ستر شر ۽ بلے دگرا وتی پادانی حاک مه گوش۔“

کرگوش ۽ سُنٹ گون نوداں کت ۽ گوشت ”تومنی مقابلہ ۽ چی ۽؟“

کسیپ ۽ را کرگوش ۽ غرور ۽ سرائبداتک۔ آئی ۽ گوشت اگاں اے جبرانت گڑابیا من گون تو شرط بندیں کہ اے کور ۽ آدیچی درچک ۽ بُن ۽ کے ساری ۽ سر بیت؟

کرگوش ۽ مزنیس کندگے جت ”اگاں اے گپ انت گڑابیا شرط بستگ تو کجا پھ راہ ۽ روگ ۽ منی گون ۽ اتک کنے۔“

دوینانی نیامچی ۽ شرط مقرر بوت ۽ کرگوش ۽ درک کنان ۽ دمان ۽ چٹاں چہ اندیم بوت۔ کے دیم ۽ روگ ۽ پد کرگوش ۽ حیال کت کہ کسیپ باریس مران ۽ کپان تاں کد سر بہ بیت۔ من کے آرام کنان ۽ تاں آبتیت من وتی شرط ۽ جاگه ۽ سر باں۔ اے میان ۽ آہگ ۽ پد کرگوش یک گزے ۽ نمبیس ساہگ ۽ وپت ۽ واپ کپت۔ کسیپ وتی سستیں رواجان آہان بوت۔ آئی ۽ دیست کہ کرگوش راہ ۽ نیم ۽ واپ انت۔ آئی ۽ وتی سپر بر جاہ داشت تاں کہ شرط ۽ جاگه ۽ سر بوت ۽ ہمد آرام ۽ لگ ات۔ دیر گوست تہ کرگوش ۽ چم پیچ بوت انت آئی ۽ جان چندات ۽ دُرک

ء دور جنان دیم پہ منزل ء رہا دگ بوت بلے و ہدے آئی ء دیست کہ کسپ آئی ء چہ
پیش منزل ء سر بوتگ ء شرطے کٹیتگ گڑا آئی ء سک شتر مندگی بوت ء سرے چہ
شرم ء جہل بوت۔

گوش انت کہ واب ء را وفائے بوتیں گڑا کر گوش ء قلاتے رستیں۔
ہما مردم کہ وتی کاراں سرجم کن انت ء پداواب ء آرام کن انت گڑا دنیا ء کامیاب
بنت ء نام ء توار کٹ انت۔

کر گوش ء گوش

شیر ء یک روچے پاچنے کُشت ء وارت بلے پاچن ء سر ء کانٹ آئی ء گٹ ء لگت ات انت ء گٹ ٹپ بوت۔ پرے گپ ء شیر سک ہٹرم گپت ء جارے جت کہ ہما ساہدار ء جانور کہ آوانی سر کانٹ پر، باند اسہب ء چہ آئی ء ڈیہہ ء دربیانت اگاں در نہ شُت آدراہ کشگ بنت۔ اے گپ ء اشکنگ ء گوں کر گوش سک پریشان بوت آئی ء را سبھمیں شپ ء واب نیاتک پرچاکہ آئی ء حیال ء آئی ء دراجیں گوش چشم کانٹ ء وڑا پڈرانت ء اگاں شیر ء آدیست گڑا پر آئی ء موت انت۔

دراہیں جناور کہ آوان ء کانٹ پرات۔ درستاں شیر ء علاقہ ویل کت ء شت انت۔ کر گوش سہب ء مہلاروچ ء در آہگ ء گوں دراتک وتی گوشانی ساہگے روچ ء دیماچارت انت ء گوشت ”ہمساہگاں شما اللہ ء میارے، من شتاں۔ منی گوش چشم کانٹ ء وڑا انت۔ حیر من دگہ چے بہ گوشاں۔ منی گوش چشم کانٹ ء وڑا انت من ہم جنگل یلاکنان پرے واستاوتی دژ من ء اے وڑیں وارمے دے کہ تی سر اُرش بہ کنت ء ترا نقص بہ دنت۔ چوناہائی ء دژ من ہے روچانی ودار ء انت۔ تووت آئی ء گش ء کہ من ایش اول۔ گڑا آترا گیشتر تاوان بار کنت۔

کسیپ ۽ بٹ

کسیپ پرے جبرء دل رنج ات کہ مرگ ۽ ساه دار بال کن انت ۽ تیز رواج
 انت بلے آوتی سست رواجی ۽ دنیا ۽ گشت نہ کنت۔ گوش انت کہ آجنورانی بادشاہ ۽
 سیر ۽ نہ شنگ ۽ ہمے گراں جانی ۽ سبب ۽ آئی ۽ راوتی لوگ ۽، منکین نیست ۽ ہر و ہد ۽
 وتی لوگے بڈ ۽ انت ۽ گردیت۔ اے بادشاہ ۽ بد دعائی انت۔ یک روچے آئی ۽ وتی
 دل ۽ احوال بٹ ۽ دیما گوشت انت کہ آلوطیت کہ دنیا ۽ سیل بہ کنت۔ میتگ،
 کوچگ، دریا، کوہ ۽ جنگلاں بہ چاریت بلے آئی ۽ رواج سست انت پمیشاشت نہ کنت۔
 بٹ ۽ گوشت آئی ۽ کرا یک ترزے است بلے شرط ہمیش انت کہ آگپ ۽ جنت
 ۽ دپ ۽ بند بہ کنت۔

کسیپ ۽ گوشت کہ آجر نہ کنت بلے مناسیل ۽ سواد ۽ برگوں۔

بٹ ۽ وتی دگہ ہمراہ توارکت ۽ یک لٹے لوٹائینت۔ دوہیں بٹاں لٹ ۽ یک
 یک سرے دپ ۽ کت ۽ کسیپ ۽ را گوشت کہ لٹ ۽ میان ۽ دپ ۽ بہ
 کنت ۽ لونجان بہ بیت آبال کن انت ۽ کسیپ ہم بال بیت ۽ اے ڈول ۽ آچہ برز ۽
 ہرچی دیست کنت۔

کسیپ ۽ بٹانی ترز ۽ ہنروش بوت ۽ آئی ۽ لٹ ۽ میان ۽ دنتان سک ۽ دات
 انت ۽ اے بال ۽ روان بوت انت۔ شوم ۽ شانزده دیم ۽ کہ یک کلاگے ۽ چم آواں
 کپت۔ کلاگ ۽ نیٹ بٹ بوت۔ آئی ۽ پدا بدنیتی بلے گلاہ ۽ توسیپ گوشت ”بز و بچہ
 پچہ۔۔ مروچی بہ چارے کسیپ بال انت۔ اے لازم کسیپانی بادشاہ انت۔

کسیپ پیتاری ات۔ آئیء دپ داشت نہ کت ء کلاگے جواب دات۔ ہو زانہ
تو نہ زانے مناں۔

اے گپاں کسیپ ء دپ پیچ بوت۔ لٹّ چہ دپ ء یلہ بوت۔ کسیپ چہ
آزمان ء دیماست جہل ء کپت، تش تش بوت ء مرت۔
پمیشا گوش انت کم عقل ء وت گلاہ کدی بانج نہ بارت۔

foolish curiosity and vanity often lead the misfortune

گرک ء کنگ

یک روچے گرک پسی جونے ورگ ء ات کہ آئی ء نک ء ہڈے ء گپت آئی ء
 وس کت بلے ہڈ در نیاتک۔ آکنگ ء کراشت۔ کنگ ہما مرگ انت کہ گردنے دراج
 انت ء دریاء لمب ء ماہی گپت ء وارت۔ گرک ء کنگ ء را گوشت کہ اگاں آئی ء
 دپ ء ہڈے بہ کشیت گڑا ہرچی بدل لوٹیت آئی ء را بکشائیت۔ کنگ گل ء بال بوت
 ء آئی ء وتی دراجیں سُنٹ گرک ء دپ ء مان کت ء آئی ء نک ء گنتگیں ہڈے کش
 ات۔ نوں آئی ء چم داشت انت کہ گرک آئی ء راچے مَز دنت بلے گرک ء بچ نہ
 گوشت تاں کنگ ء وت جست کت۔

واجہ گرک! تو گوں من قول ء زبان کنگ ات کہ اگاں تئی نک ء ہڈ من کش
 ات گڑا تو منا مز نہیں داد ء سوغاتے دے۔ کجیں منی سوغات؟
 گرک ء نر میں کند گے جت ”منی حیاں ء تو گنوک ء؟“
 پرچا؟ اڑے تی سرگ پہ سلامتی چہ گرک ء دپ ء دراتلگ چد ء مستریں مَز
 چے بوت کنت۔

گرک ء پتہ ء کنگ پشل بوت ء وتی راہے گپت ء شت۔

بادشاہ

یک روچے پگلاں چہ وتی حداء دعالوٹ ات کہ آوانی واستا بادشاہے راہ دے
 پرچا کہ اے بادشاہ آئی ۽ حاکی ۽ آہانی زند بے براہ ۽ نہ وش انت۔ حداء آوانی
 لوٹ ۽ متابک ۽ آوانی گوڑم ۽ تہایک درچکے ۽ بُنڈ چگل دات بلے پگل پہ ایثی وش نہ
 بوتان ۽ ایثی ۽ سراسر کپت ۽ لیب ۽ گوآزی ۽ لگ ات انت۔ پدادعاء دستبندی ۽
 بوت انت کہ اے بادشاہ شر نہ انت کہ آوان ۽ حکم دات نہ کنت۔ حیراے بری
 حداء آوانی واستا یک پگل ۽ ماہی واریں کنگے راہ دات۔ آہگ ۽ شرت ۽ گوں آئی ۽ پگل
 ترسینت انت ۽ تاچینت انت ۽ آوانی گرگ ۽ ورگ بناکت۔ نون پگل چہ اے
 بادشاہ ۽ ظلم ۽ زور اکیاں تنگ اتک انت۔ آپداوتی حداء درگاہ ۽ دیم پہ چیر کپت انت
 کہ اے ظالم ۽ جابر ۽ چہ مئے سرا دور بہ کن۔ نون آوانی حداء پسو دات کہ نون دگہ
 گلہ مہ کن ات شما بادشاہ لوپیتگ گڑا بادشاہ ہے وڑ بنت ۽ نون وتی بد بحتی ۽ وت
 برداشت بہ کن ات۔

ساہگ

یک روچے تولگ چہ وتی ہونڈے در کپت۔ سہبے نوک روچ دراہگ ات۔
 روچے لگے پد و ہدے تولگے وتی ساہگ دیست گڑا پہ گرونکی گوشتے ”بہ
 چار منے، من چینکہ مزن اول منی دیمے شیر انچو کیس دستی مشتے۔“
 روچے دراہگے و ہدے تولگے ساہگ چہ آئیے جندے دہ سری مزن بوتگ ات،
 آہے گپے ات کہ آئیے را چیزے ساہگے گارکت۔ و ہدے تولگے چک جتے
 چار ات تہ شیرے ساہگے آئیے ساہگ اندیم کتگ۔ ہما دمانے شیرے تولگے گپے
 اشکنگ ات، یکیس دمانے شیرے تولگے چتے ڈگارے جتے تولگے ساہ دات۔
 پمیشا گوش انت کہ ہرچی کہ راست انت ہمائیے بہ من، سہبے ساہگے
 دراجی نیمروچے کسان بیت۔

مم ۽ شیر ۽ روباه

یک روچه شیر ۽ مم یک پسۍ شنکے ۽ سر امڑات انت۔ ہر دوکاں پس ۽ شنک
گپت بلے یکے ۽ گوشت کہ منی شکار انت دومی ۽ گوشت کہ منیگ انت۔ اے جبر ۽
سرا جنگ بندات بوت۔ اے جنگ ۽ دوہیں سک ۽ پٹی بوت انت، تست ۽ کپت
انت۔ ناگتہ یک کُنڈے ۽ چہ روباه ۽ دراتک۔ روباه ۽ دیست کہ شیر ۽ مم سک ۽ پٹی
انت ۽ کپتگ انت گڑا آئی ۽ وارکت ۽ شنک دپ ۽ کت ۽ یک نیمگے رها دگ بوت۔
نوں شیر ۽ مم ۽ وتی بے عقلی ۽ دست سراکت انت کہ شرتز ہمیش ات کہ آواں جنگ
۽ بدل ۽ ایشی ۽ راپہ دوستی نیم بہ کتین انت بلے آوانی جنگ ۽ روباه ۽ سوب کت۔

رنگ جتین تو لگ

یک روپے یک تو لگے تچان ات۔ بے اٹانی رنگانی یک تلاو گے ۽ تہا کپت ۽ آئی ۽ سر ۽ بگرتاں پادان جان ۽ رنگ بدل بوت۔ آیک رنگ برنگیں تو لگے جوڑ بوتگ ات۔ آپہ آپ ۽ ورگ ۽ یک گورمے ۽ دیم ۽ اوشات گڑاوتی بالاد ۽ رنگانی گندگ ۽ گوں چٹ گنوک بوت کہ آپ ۽ تہا آئی وت ۽ رادیت۔ اے پیم ۽ تو لگ ۽ تہا گروناکی ۽ مزن گندی ۽ خیالان جہہ جت۔ آوتی دل ۽ ہے فکر کناں بوت کہ آ اے جنگل ۽ تہا نوکیں حدائی مخلوقے ۽ آئی ۽ مٹ ۽ بدل کس بوت نہ کنت۔ آئی ۽ پیسریگیں ہمراہ ۽ پچارو کین تو لگاں آدیت ۽ آئی ۽ کرا آتک انت، گڑا آئی ۽ کس وتی لنت ۽ مزواک نہ کت ۽ کس ۽ گوں پہ شرین دپے گپ نہ جت۔ آدراہ حیران ۽ ہبکہ بوت انت کہ ایشی ۽ راچے بوتگ۔ گڑا آہاں جُست گپت کہ اورنگ جتین تو لگ! تو زیک مئے ہمراہ ۽ سنگت اتے، بلئے مروچی تو وتی بدن ۽ را رنگ جتگ ۽ مارا پجہ نیارے۔ گڑا گروناکیں تو لگ ۽ پتہ دات۔ بروات ہمانگو بیت، شمارا من پجہ نیاران۔ من ۽ پچارا تے ۽ وت ۽ پچارا تے سہروان۔ شما کئی باغ ۽ بٹا گے؟۔۔۔

گڑا آئی ۽ ہمراہیں تو لگاں گوشت کہ تو چوشیں بٹاک مہ جن۔ زوت تئی جان ۽ رنگ روانت ۽ تئی راستی پدربیت۔ بلے تو لگ چہ وتی گروناکی ۽ درنہ کپت، آئی ۽ وتی جلوہ ناک ۽ توصیف کنان ۽ درستان ۽ کم شرپ کنان ۽ گوشت کہ شمانی مٹ بوت نہ کنے ۽ نہ بے۔ یک روپے شماراہ منی مزنی ۽ واجہی ۽ من ۽ پادان کپے۔ رنگ ۽ مزنی من ۽ حداء دا تگ انت منی گپ ۽ یا تے بدارے۔ من ۽ کدی ہم نوں تو لگ ۽ نام ۽ تو ارمہ کن ات۔

”گڑا تو تو لگے نہ ئے چئی ئے؟“

دراہیں تو لگ آئی ء چپ ء چا گرد ء یکجاہ بوت انت ء، سبکی جسست ء کنان بوت

انت۔ ”من یک نرین مورے آن“۔ تو لگ پہ پہر ء شان پستودات!

”ہو! بزاں تو مورے بوت ئے گڑاوشین صوتے الہان کن۔“

پرچا؟ من ء صوت کجا کئیت؟ تو لگ ء پستودات۔

دراہین تو لگان سہکے دات ء چموداں چہ راہ گپتاں۔ آوان ء وتی سنگت تو لگ ء وت

سرین گنوکی ء سرارمان بونگ ء ات کہ وتی قدے بے حال کتگ ات۔

(مولانا رومی)

گرک ۽ شنک

یک روچے شنکے جوئے ۽ لمب ۽ آپ ورگ ۽ ات۔ ہے دمان ۽ یک گزنگیں
گرکے اتک۔ آپٹ ۽ لوٹ ۽ ات کہ چہ کجا شکارے دپ ۽ بہ کپیت ۽ وتی لاپ ۽
آس ۽ بہ تو سیت۔ آئی ۽ چم پہ شنک ۽ کپت انت گزاسک ۽ وش بوت پرچا کہ شنک
کسان ۽ نہ زانکارا۔ بلے پہ شنک ۽ ورگ ۽ آئی ۽ را یک تو حیلے ۽ جوڑکنگی ات۔
گرک ۽ گوشت ”تراکیا گوشتگ کہ منی جوئے لمب ۽ بیاء آپ ۽ تہا حاک شانی بہ کن۔

واجہ! من کدی آپ لردکتگ۔ تو آپ برز ۽ ورگائے ۽ من اچ تو جہل جوئے
آپ وارنگ۔ شنک ۽ پہ تپلی جوات دات۔ نوں گرک ۽ چارات کہ آئی ۽ کرا دگ
ازر ۽ بہانہ نیست گزاپہ زہرناکی درائینت ۽ ”شر تو گوشے من آپ لردکتگ بلے
منایکے ۽ حال داتگ کہ توپاری منی سرابازیں دروگ ۽ بہتام جتگ۔“

”من؟“ شنک ۽ پہ اجہی گوشت۔ پاری من پیدا ک نہ بوتگاں منی عمریک

سالے نہ بیت۔

”گزاتئی برات بوتگ۔“ گرک ۽ گوشت۔

میر صاحب من ۽ برات نیست، شنک ۽ پوسودات۔

شریں ہر کس بوتگ بلے تئی حاندان ۽ مردے بوتگ۔ دگہ بازیں گپ ۽

جبر نہ لوٹیت۔ منی سہب ۽ ناشتہ ۽ وهدانت۔ اے گپ ۽ پچی ۽ گوں آئی ۽ دورکت
۽ شنک ۽ گردن گپت ۽ وتی ہونڈ ۽ نیمگ ۽ رہادگ بوت۔ پمیشا گوش انت:

the unjust will not listen to the reasoning of the innocent

اُشتر، گوک ۽ گرانڈ

گوش آنت کہ یک رندے یک اُشتر، گوک ۽ گرانڈے سنگت بوت انت۔
 آپ لاپ ۽ چارینگ ۽ جنگل ۽ درکپت انت بلے ملک ۽ ڈکال ات ۽ ورگ ۽ کاہ ۽ بوچ
 نہ گواہ ات۔ آپٹان ۽ لوٹان یک کوہے ۽ دیم ۽ یک کاہی بئے ۽ درگیجگ ۽ سوب مند
 بوت انت۔ بلے کاہ سک کسان ات ۽ کس ۽ اے جبر ۽ تیمچ کت نہ کت کہ کتے ایشی
 بہ وارت ۽ آئی ۽ لاپ سیر بہ کت۔ اگہ ایشی سر جاگہ بہ کن ات گڑا مشکل ات کہ
 درستانی دنتان ۽ بُن ۽ شیر کنی بروت۔ گڑا گرانڈ ۽ دیم ۽ کنز ات ۽ وتی ہماہان ۽
 گوشت کہ اے کاہ سک کسان انت ۽ یکے ۽ کاربیت، من یک سلاہے دیان اگال
 شمار دوست بوت۔ دوہیں ہماہان گوشت شر! بارین تو وتی سلاہ ۽ بہ دئے؟

گرانڈ ۽ درائینت کہ منی سلاہ ایش انت کہ ہر کس مئے تہا عمر ۽ مستر انت گڑا
 باند انت کہ اے کاہ ہائی ۽ حق انت۔ چونہی ۽ مئے کرا رسم ہمیش انت کہ عمر ۽
 مسترین ۽ عزت مئے زندگی ۽ رسمے ہم است ات۔ اے سلاہ ۽ پد گرانڈ دیم گوں
 سنگتاں کت ۽ گوشت کہ پیسرا من وتی عمر ۽ گوشتان۔ واجہان! منی عمر ایش انت کہ
 من ہما گرانڈ ۽ جاڑاں کہ پیغمبر ابراہیم ۽ قربان کتگ ات۔ پدا گوک دیم ۽ کنز ات ۽
 وتی عمر ۽ گوشتگ ۽ لگت۔ واجہ! من ہما مادگیں گوک ۽ مرداں کہ پیغمبر آدم ۽ پچی ۽ چہ
 جنت ۽ کشتگ بوت۔

وہدے اُشتر ۽ اے دروگ اشکت انت گڑا دیم ۽ کنز ات، سنگتاں اے کاہ ۽
 واستا شما گندے من چنکس برز ۽ مزناں۔ من ۽ چوش پرے کاہ ۽ ورگ ۽ پیر بوئگی نہ
 انت آکاہ گون دنتان بُن گوج کت ۽ نرم نرم ۽ جاہان بوت۔ دوہندان آہانی دروگ
 ۽ سبقے دات۔۔۔

(مولانا رومی)

ممء ۽ ٻينگ ملسڪ

ممءِ يڪ روڇو گردان آت۔ آئيءَ ڪنڙءَ ڏرڇڪي ڏيست۔ آئيءَ ڏيست ڪه
 برزءَ سهر سهرين ڪنر آنت۔ آڏر چڪءَ بندءَ گران ڪه ڪنڙءَ چنڌانءَ ورا بلهه
 ڊر چڪءَ سر اٻينگءَ ملسڪ اتا۔ ٻينگءَ بستگ ات وهديڪه ممءَ ڊر چڪ سُرِينت گڙا
 ملسڪا ارش ڪتءَ ممءَ ڊيم گوات گپت۔ ملسڪا هه شڪ ات ڪه مم آواني ٻينگءَ
 ورگءَ اتلگ پميشا آسڪ زهرءَ ڪپتگ ات انت۔ مم زهرءَ گوات گپتءَ آئيءَ جزم
 ڪت ڪه آملسڪاني بدلءَ گيپتءَ آڀڏا گون وتي زورءَ ڪنڙءَ سرينگ بندات ڪت بلهه
 اءِ رندي ملسڪا تيوگيں سهر چه وتي ٻينگءَ چانگءَ ڊر ڪپتءَ آواں ممءَ سجهيس
 جانءَ سر الڇت انتءَ ايشيءَ راڏنگ جت۔ نون په ممءَ دگه راه نيست ات آيوڪا وتي
 جانءَ رڪينگءَ تڪءَ دگه نيمگه سربوت انت۔ گڏسرا آئيءَ سر يڪ آڀي گورمءَ
 ڪپت آئيءَ آڀءَ تهادور ڪتءَ وتي سا هر ڪينت۔

پميشا گوش انت

لو هي لهر ڪنت وتي لُنڻاں سوچيت

کرگوش ء سنگت

کرگوش جنگل ء نامدارات کہ آئی ء بازیں جانوراں گوں سنگتی ء بچاروکی
 انت۔ یک روچے کچک کرگوش ء رندا کپت انت گڑا آپہ مدت ء واستہ وتی سنگتانی
 کرآشت۔ درستاں ساری آاسپ ء کرآشت کہ آئی ء راوتی سرا سوار بہ کنت ء چہ
 کچکاں بہ رکنیت۔ بلے اسپ ء گوشت ”من ء پہل کن من پہ وتی واہند ء کارے ء
 روگ ء اوں۔ پدا تچان تچان ء کانگیر ء کرآشت۔ کانگیر ء گوشت ”من پہ کارے ء
 روگ ء اوں۔“ ادا آنا میت بوت۔ آئی ء ہے واہگ داشتگ ات کہ کانگیر گوں وتی
 کانٹاں کچکاں جنت ء پروشیت۔ نوں آوتی دگہ سنگت بڑ ء کرآشت کہ مناچہ اے
 ظالمیں کچکاں بہ رکنیں۔ بڑ ء ہم آئی ء را جواب کت۔ گڈ سرا اگر انڈ ء کرآتک۔
 گرانڈ ء گوشت، مروچی من تئی کمک ء کت نہ کنان، بلے دگہ روچے مروچی نا۔
 پرچاکہ کچک ء دژ منی گران انت آمن ء ہم وارت ء کشیت۔ اے ڈول ء کس ء
 آئی ء مشکل ء کمک نہ کت ء پہ مشکلے تچان تچان و تاراچہ کچکاں رکنیت ء۔

مردم ء جناورانی قصہ
(Parables)

فتنہ بازیں کچک

یک کچکے است ات کہ آئیء کار مردمانی سراچانگک، دودرکنگ ء ورگ
 ات۔ ہر کس اے کچک ء واجہ ء لوگ ء آتک گڑا اے مردم ء رندا کپت ء پہ
 ورگ ء ہڑ کہ کشتنگ ات ء۔ ہمے سبب ء آئیء واجہ ء ایشی ء گٹ ء یک ٹلنگوکے
 لونجان کتگ ات۔ تاں کہ مردم بہ زان انت کہ کچک چاڑ کہ انت ء ایشی ء حد ء
 ابیل ء رَوگی نہ انت۔ کچک گوں اے ٹلو ء گل ء بال ات ء ایشی ء توار ء آئی ء
 گروناکی حد ء گیشتر بوت۔ یک روچے یک پیرین کچکے ء دیست گڑاسلاہے دات کہ
 پرے ٹلو ء توار ء زیادہ مستی مہ کن۔ اینچو گل مہ بو کہ اے ٹلنگوک کہ تی گٹ
 بستگ بلاہیں پاگے۔ اے راستی ء تی کم شرپی انت کہ تو سرے اے توار کنت۔

پنت: نام دپی پہ نامداری زورگ بیت۔

شادو ۽ ماہیگ

یک برے لہتیں مردم یک دریائی سفرے ۽ در آتک انت۔ آوانی تہا
 یک مردے ۽ وتی لوگ ۽ شادو ہمراہ کت۔ دریاء میانجی ۽ بلاہیں طوفانے آتک ۽
 بوجی پرشت۔ ہر کس پہ دیم ۽ کپت۔ شادو ۽ ہے خیال کت کہ من ہم بڈ اتان ۽
 مُرتاں بلے یک ماہیگ ۽ آئی ۽ را زرت ۽ وتی پشت ۽ نادینت ۽ یک زروانے ۽ سر
 کت۔ شادو ایر کپت گڑا ماہیگ ۽ گوشت ”تو بارین اے جاگہ ۽ بچہ کارے“۔ شادو
 ۽ ذرائعت ”ہو! اے جاگہ ۽ بادشاہ منی دوست انت پرچا کہ من وت یک
 شہزادگے آں۔ ماہیگ شادو ۽ دروغاں حیراں بوت ۽ گوشت ۽ ”ہو! بزاں تو
 شہزادگے“۔ ماہیگ ۽ زانت کہ ادا بچ ساہدار ۽ زانت نیست، گڑا گوشتے ”ہو! بہ
 جل تو ادا بادشاہ بے؟“ ”آچون؟“ شادو ۽ گوشت۔

ماہیگ ۽ دریاء اوژناگ کنان ۽ گوشت، اے ارزان انت پرچا کہ اد ۽ یگیں
 ساہدار تئی جند انت۔

پنت: ”ہما کہ دروغ بندیت چات ۽ کپیت“۔

مات ۽ گرگ

یک گوربامے ۽ یک گر کے میتگ ۽ یک لوگے ۽ کرازونڈان ۽ چاران
 ات کہ پہ ورگ ۽ شکارے دز بہ کپیت۔ ناگتہ یک نئکے ۽ سکین گریوگ ۽ توار
 بوت انت ۽ پدانئک ۽ مات ۽ ہگل ۽ کوکار ۽ توار بتک انت کہ گوشگ ات کہ
 ”بس کن ات وگہ نہ تراگرک ۽ دیان۔“

مات ۽ گپ گرک ۽ دل ۽ لگ ات۔ ہدا اوشتات کہ کدی بیت کہ مات
 نئک ۽ چگل دنت ۽ آ بہ گیپت ۽ بہ وارت ۽ کہ آئی ۽ لاپ ۽ گژن ہلاس بہ
 بیت۔ بلے روچ شت ۽ بیگاہ بوت تاں کہ مات ۽ نئک چگل نہ دات۔ بیگاہ ۽ پدا
 مات ۽ توار آئی ۽ گوشان کپت کہ گل ۽ آئی ۽ حق گوشیت، ”او منی نچ منی جگر ۽
 بند، گرک ۽ حرام انت کہ ترا بہ گندیت۔ پت پیداک انت ۽ گرک ۽ چنڈ چنڈ
 کنت۔ ناگتہ گرک ۽ چم مرد ۽ کپت انت کہ گوں لچک ۽ آئی ۽ نیمگ ۽ پیداک
 ات، آئی ۽ وتی تگ زرت انت کہ پہ روزوائی رکت ات۔“

گوش انت ”ہرچی تئی گوشان کپیت باورمہ کن۔“

ملسک ء ناھدائی

یک بزگیس حرے چہ بار ء لڈ اتنگ ات ء آئی ء مالک چہ دُوریں پندے رھا دگ
 ات، آئی ء حر ء را ہچ مُوہ نہ دات کہ وتی دم ء بالابہ کنت۔ حر ء را سکین مَسے ء گپتگ
 ات، بلے آئی پہ زور داشتگ ات، تناوہدے تاں کہ وتی منزل ء سر بوت۔ مالک ء
 رضاء پد حر ء بار ایر گیجگ بوت ء آیک کنڈے ء اوشات۔ آئی ء را مزنین مَسے ء
 گپتگ ات گڑا حر ء وتی مس یلاد ات ء مس چوہار تچان بوت۔

ھد انزیک ء یک ملسکے یک دُرچکی تاکے ء سر انشتگ ات، مسانی تہا اے تاک
 ترپل بوت ء ملسک آئی ء سر بر اسوار ات۔ وھدیکہ آئی ء وتی چپ ء چاگرد چارات گڑا
 دل ء ہے حیال ء کپت کہ اے چپ ء چاگردیک لنجیس زرے ء آاے زرے تہا وتی
 بوچی ء سوار انت ء ایشی ء ناھد انت۔ اے حیال ء گوں آوتی دل ء تہا باز و شحال
 ات۔ بزاں نوں زرے تہا کس آئی داشت نہ کنت۔ ملسک ء دل ء تہا وتی مزن مری ء
 ناھدائی ء غرور ء مزن مری ء لیکہ گیشتر تمر دبوہان بوت انت۔ اے گپ ء بے کمار
 ات کہ آحر ء مسانی چپ ء چاگرد ء انت بلے آئی ء دل ء مزن مری سک رُستگ ء
 مزن بوتگ ات۔ آاے گپ ء بے زانگ ات کہ آہا ملسک انت ہچ مزن ء ٹوھ نہ
 بوتگ بلکنہ بد بودارین حر ء مسانی تہا پھر ء شان کنگ ء انت ء کدی ہم مزن نہ بوتگ
 ء دام ء ہے ملسک انت بلے راستی ء نہ منگ ء حقیقت ء بے زانگ ات۔

(مولانا رومی)

سوداگر و مُرگِ طوطی

زمانگ و قصہ انت کہ ایران و یک سوداگرے است ات کہ آپہ سودا و سامان و
 بیچار و ہندوستان شُت و آتک۔ یک رندے آئی و ہندوستان و سوداگرین سنگتے و یک
 مُرگ و طوطی و دات کہ آئی و وش و شین گپ جت۔ آئی و اے طوطی یک
 آہنیں پنجر ہے و تہا بند کت۔ و ہدیکہ آپہ کار و دم بردگ بوت و وتی لوگ و آتک گڑا
 طوطی و صوت و گال گوشد اشت انت۔ لہتیں و ہد و پد سوداگر پداچہ ملک و ایران و
 دیم پہ ہندوستان و سودا و سامان و آرگ و حاتر ارہادگ بو نگ و ات، گڑا آئی و وتی
 لوگ و مردم کس و عزیز و پچار و کان و حال دات کہ آہندوستان و سفر و سرگپتنگ
 اگہ کسے و را کارے و کُہے است گڑا وتی دل و دوست مہ داریت۔ ہر کس و وتی
 دل پسند و ٹیکی و سامان و کُہے دات و گڈ سرا گپ پہ طوطی و آتک کہ توچے لوٹے۔ گڑا
 طوطی و گوشت منی عزت مندیں واجہ! منی دل پُر انت و چہ وتی ڈیہہ و پہ ہچی نہ
 کشیت، بلے اگہ تو منی وڑیں مُرگ دیست گڑا آوان منی سلامان سرکن و حال بہ
 دے کہ ملک فارس و چہ شے براتے و سلام داتگ و گوشتنگ کہ من ادا یک آہنیں
 پنجر ہے و تہا بنداں۔ بہ گوش کہ منا پہ شماسک بازگیر کُیت۔ اے ہم بہ گوش کہ شما
 پہ آجوتی و دل و میل و بال کنانے، آجوت و منا ادا بنداں۔ اے کجام شری وے۔
 من ادا میریگاں آل و شما پہ وش بال ات۔ منی دست بندی ہمیش انت کہ آوان و
 جُست بگر کہ من شتور وتی جاوران شر تر کرت کنان۔

سوداگر ء آئی ء لوٹ پہ دلجمی گوش نہ داشت بلے قول ءے کت کہ آہا مَرگاں
کہ آئی ء ذات ینگ انت درگیجیت ء کلہوہ ء سرکنت۔ وہدے آہندوستان ء
سر بوت۔ وتی سامان ء بیپار ء ہواری طوطی ء کلہوہ ء بے حال نہ ات۔

یک روپے آوتی اسپ ء سوار ات۔ یک میتگے ء گوزان ء دیم جنگل ء آئی ء
طوطی مَرگانی یک رمے دیست کہ دڑچکے ء سرانشتگ ء وشین توار ء مشکول ات
انت۔ سوداگر ء وتی مَرگ ء کلہوہ یات آتک گڑا ہائی ء گپے بناکت تنیگتہ آئی ء گپ
سرحم نہ بوتگ ات کہ ہے مَرگانی تہاناگتہ یک ءے رالرزگے چیرکپت ء دڑپگ ء چہ
دڑچک ء جہلاد بوت ء بُن ء کپت ء مَرت۔ سوداگر تچان بوت کہ ایشی ء راچے
بوتگ، بلے آنزیک ء رست تاں ایشی ء ساہ ء دیری بال کتگ ات۔ سوداگر ء راباز
ارمان بوت کہ آئی ء اے پیمیں کلہوہے پرچا آورت کہ ایشی ء سبب ء ناحق ء یک
مَرگے ء ساہ شت۔ اے چے گپے بوت کہ اشمنگ ء گول اے مَرگ ء وتی دوست یا
ہم زبان ء غم سگ ات نہ کت ء مَرت۔ آوتی گپ ء جنگ ء پشتومان بوت، بلے نول و
بوت، بہ گندے آئی بزاں بنی آدم ء زبان انچو برندانت کہ کوہان کپ کنت گڑا اے
بزگیں مَرگ ء چے بستار۔

خیر آئی وتی بیپار ء کار سرحم کت انت ء دیم پہ وتی ملک ایران ء سرگپت۔ آئی ء
مردمانی تحفہ ء ٹیکسی بہر کت انت بلے مَرگ ء طوطی ء گول ہچ کلہہ ء احوال نہ کت ء
آئی ء رم ء مَرگانی حالے نہ دات۔ باز روچ گوشت تاں یک روچے مَرگ کہ سک
بے تاہیر ات کہ کدی سوداگر گول آئی ء احوالے ترانے بہ کنت۔ بلے وہدیکہ
سوداگر ترگ نہ کت گڑا یک روچے آئی ء وت جست کت، ”تو ہچ نہ گوشے منی تحفہ
کج انت؟ ہندوستان ء مَرگان چے پچن راہ دات؟۔۔۔ سوداگر ء وت ء را بے گمان
کت ء شت، ہو! من بے خیال بوتگون۔۔۔“

مُرگ ۽ طوطی ۽ گوشت، ”باریں آہاں چے کلہہ دات!“ ہو! ترا چے حال بہ
 دیاں۔۔۔ یک روچے جنگل ۽ لہتیں تئی وڑیں مُرگانی رے نشنگ ات، منی تئی
 سلام ۽ کلہہ دات انت بلے منی گپ سرجم نہ ات کہ ہے مُرگاں چے یکے لرزان ۽
 دریمبگ ۽ چہ درچک ۽ کپت ۽ مُرت۔ من وتی گپ ۽ پشومان بوتال کہ من پرچا
 چوش گوشت کہ بزگیں مُرگ منی گپ ۽ کپت ۽ مُرت۔“ بلے سوداگر ۽ گپ دپ ۽
 ات کہ آئی ۽ مُرگ ۽ طوطی ۽ رالرزگے چیر کپت ۽ لرزان ۽ پنجرہ ۽ بُن ۽ آریا بوت،
 کپت ۽ ساہے دات۔ سوداگر سک ہبکہ ۽ دلرنج بوت۔ آئی ۽ گت ۽ گمان ۽ نہ ات کہ
 آئی ۽ دیم ۽ زندگیں مُرگ پرے حال ۽ چوش ساہ کندن بیت ۽ مریت، پیشکا آوت ۽
 رپنگ ۽ ات کہ آئی ۽ زبان ۽ سیاہی انت کہ گپ ۽ گوشت ۽ بزگیں مُرگ مرانت۔
 پیشکا آئی ۽ پہ گری تنگیں چھے پنجرہ ۽ دپ پچ گت ۽ مُرگ دزجت تال ایثی ۽ ساہ داتگ
 ات، گڑا آئی وتی گس ۽ باغ ۽ بُرت ۽ طوطی ۽ جون ایرکت ۽ زمین ۽ کنڈے ۽ پنگ ۽
 دزگٹ بوت تال ناگتہ مُر تنگیں مُرگ ۽ جان ۽ ساہ کپت ۽ ہامان ۽ بانزلاں پلپٹان
 ۽ دیم ۽ برزیں دڑچک ۽ شاح ۽ سرانشت۔ سوداگر ہبکہ بوت، دپے گوش بنال
 سر بوت کہ اے چے؟

گڑا آئی پہ ارسیں چھے ۽ پُر شتگیں زبانی جست گت، او منی دلبریں مُرگ
 بارین رازچی انت کہ شادویناں من ۽ یک وڑا دل ترک گت۔ منی گپاں چے تئی
 ہندوستان ۽ ناکو ۽ چک ۽ وتارا کشت ۽ پدا آئی ۽ غمان تو مُرتے ۽ نون پدا قدرت ۽
 زندگ بوت ۽، خیر! توچہ منی قید ۽ آجو بوتگ ۽ بلے رازچی انت؟

منی واجہ! اُمُرگ ۽ منی ہچ پیمیں نژیکیں سیادی نیست بلے آئی ۽ چہ وتی اے
 کرد ۽ مناہے کلہہ سرکت کہ من وتاراچتوچہ تئی آہنیں پنجرہ ۽ آرات گت کنیں۔ آئی
 ۽ من ۽ ہے پیغام دات کہ منی وش لسانی ۽ شکر گالی کہ من اے گپان ترا گوشان ۽

تئی مہمان ء سیالان و شحال کنناں، منی بندی بو ننگ ء سبب انت۔ آئی ء کُلبہ ہمیش ات
 کہ تناو ہدے من وتی مرگ ء جاورے پیش مہ کن تاں تو من ء عمری چہ زندگی اے
 آہن ء قفس ء در نہ کنے۔۔۔ آئی ء کُلبہ ء سرا عمل کنگ ء مروچی من چہ تئی قید ء
 آجو بوتوں۔۔۔

ہے گیاں گوں مرگ ء طوطی ء وتی واہند ء راگڈی سلام دات ء بال کنان ء
 چماں اندیم بُوت۔۔۔۔

کُلاه

یک رندے یک یتنگے ۽ یک مردے ۽ کُلاه بہا کُت۔ یک روچے گرماگ ۽ موسم
۽ آئی کُلاه بہا کنان ۽ سک دم بُرت گڑا یک در چکے ۽ چیر ۽ پھ دم ۽ بالا کنگ ۽ وپت۔
ہمے دڑ چک ۽ سرا بازیں شادو ہے است ات۔ شادواں آئی ۽ رنگ پہ رنگیں کُلاه
دیست انت گڑا دراہ چہ دڑ چک ۽ ایر کپت انت۔ ہر یکے ۽ یک کُلاه ہے سرا کُت ۽ واتر
دڑ چک ۽ سیر لک کپت انت۔ کمودیر ۽ پدو ہدے کہ کُلاه بہا کنوک ۽ چم پچ بوت
انت۔ گڑا آئی ۽ دیست تاں آئی ۽ دراہین کُلاه گار انت۔ گڑا آئی ۽ چم پہ شادواں
کپت انت۔ آپریشان بوت کہ نوں چون بہ کنت۔ ناگتہ ۽ آئی ۽ حیال ۽ یک ہنرے
آتک گڑا آئی ۽ وتی سر ۽ کُلاه زرت، بُرز ۽ چگل دات ۽ پدا وتی سرا گوں گپت گڑا
شادواں ہم ہے وڑ کُت۔ آئی ۽ اے آئیڈیاو ہدے بے سوب بوت گڑا آئی ۽ وتی کُلاه
زرت ۽ گوں ترندی ۽ زمین ۽ جت۔ اے پیم ۽ شادواں ہم انچو کُت۔ چریشی ۽ آئی ۽
دراہین کُلاه آئی ۽ دست ۽ کپت انت ۽ آئی ۽ زرت ۽ رہادگ بوت۔۔۔

تلک

یک دہقانے است ات، آئی ء گوکے، گرانڈے ء کرو سے داشتگ ات۔ ہے
لوگ ء یک مشکے است ات۔ یک روچے مشک ء چارات تاں دہقان ء آئی ء زال
یک چیزے پچ کنگ ء انت۔ مشک دل ء وش بوت کہ ورگی چیزے آورتگ اش،
مروچی تماشا انت، بلے و ہدے چیز شری پچ بوت تاں یک تلک ء ات۔ مشک ء را
وسواس ء گپت کہ اے تلک آئی ء موت انت گڑا آئی جار جت کہ دہقان ء لوگ ء
تلکے آورتگ۔ دہقان ء تلکے آورتگ۔ کروس ء وتی دیم مھنت ء گوشت، ”مئے چے
اگاں تلکے آورتگے۔ اے تئی موت انت تلک کروس ء ونہ گپت بک ء ملاں۔“
مشک گرانڈے کراشت، زانے دہقان ء لوگ ء تلکے آورتگ۔ گرانڈے گوار گے جت
ء سنٹ گوں نوداں دات۔ ہو! تلکے آورتگے! بڑگیں مشک وتی انان ء بگر۔ اے تئی
واستا انت، منی دعانت کہ تئی حیر بہ بیت، وتی خیال ء بہ کن۔

مشک گوک ء کراشت ء گوشت ءے، ”واجہ تو لوگ ء مستریں ساہدارے،
دہقان ء لوگ ء تلکے آورتگ۔ گوک ء بلا ہیں ٹیکے، جت، ہو! اڈے تلکے آورتگے۔
گڑامن چون بہ کناں؟ دہقان بہ زانت آئی ء تلک بہ زانت ء تو۔۔۔ منی چچی؟

مشک گوں بڑگی و اترو تی ہونڈے پہ ترس ء لرز آتک۔ کس ء آئی ء جبر گوش نہ
داشت۔ شپ ء تہاری ء ناگتہ ء تلک گوں ترندیں توارے ء سست۔ ایثی ء توار لوگ
ء شنگ بوت۔ دہقان ء جنین تچان ء شت کہ بہ چاریت بارین تلک ء چے گپت۔
بلے تہاری ء آئی ء دیست نہ گت۔ تلک ء دپ ء سیاہ مارے ات ء مارے دہقان جنین ء
را دجت۔ زال بیکار بوت گڑا ملا ء طیب لوطا مینگ بوت انت۔ طیب ء گوشت

بدیت گڑا کروس ہلا ر بوت۔ دہقان ۽ جنین ۽ نادراہی گیسٹن بوہان بوت۔ آئی ۽ کس ۽ عزیز آتک انت کہ آئی ۽ گندوک ۽ دیدار ۽ بہ کن انت، پہ مہماناں دہقان ۽ دومی روچ ۽ گرانڈ کشت ۽ آہانی ورگ کت۔

بلے دہقان ۽ زال وش نہ بوت ۽ یک روچے ۽ بیران بوت۔ نوں جنازہ ۽ پرس بنا بوت۔ بازیں مردے آتک، ایشانی آپ ۽ تام ۽ ورگ ۽ وردن ۽ حاترا دہقان ۽ گوک کشت۔

اے دُراہ مُشک ۽ دیم ۽ بوت انت۔ مُشک زندگ ات بلے دراہ شت انت۔ آئی ۽ حیاں کت کہ کدی ہم دومی ۽ تکلیف ۽ جنجال ۽ ارزان مہ زور، اگاں کسے ۽ سرا مصیتے کپیت گڑا بز ان کہ آیوک نہ انت بلکنہ اے پہ تو ہم کئیت۔

بُزءِ آسک

آسک ءِ بُز کو نہیں زمانگ ءِ ہو ار مردمانی لوگ ءِ بو تگ انت بلے یک روچے
 و ہدے لوگ ءِ واہند سبزی ءِ شکر قندی کاریت ءِ لوگ ءِ ایر کنت، اے دوہین پاد
 کاہنت ءِ شکر قندیاں و رانت۔ و ہدے لوگ ءِ بانک گندیت کہ ایشان سبزی تیوگ ءِ
 وار تگ انت گڑا آٹوہین لٹے زوریت ءِ ایشان سیرا کپیت ءِ شری ءِ جنت ءِ چوپیت
 ء۔ لٹ ورگ ءِ پد آسک بُزء را گو شیت کہ اے سکین کم شرنی ایت کہ ایشی مارا چو
 سک جت۔ باند انت کہ ما اے دگ ءِ یل بہ کنناں بہ رواں بلے بُز نہ ٹیت۔ بُز
 گو شیت اگہ ما اے جاگہ یل کت گڑا مئے واستہ دگہ نندگ ءِ وپسگ ءِ جاگہ نیست۔
 لٹ دنت بلے لاپ سیر انت۔

دگہ روچے واہند ءِ لوگ بانک ماگ گرا دیت ءِ ڈن ءِ در کئیت۔ بُز پدا آسک ءِ
 گو شیت کہ بہ رواں ماکاں وراں۔ اے روانت، شری ءِ سراما کاں و رانت۔ و ہدے
 واہند ءِ آئی ءِ جن گندیت گڑا پدا شرنین ردے ردے لٹ آسک ءِ بُزء را جن انت۔
 اے لٹاں چہ آسک ٹپی ءِ زیم بنت۔ بازیں روچے گو زگ ءِ پد آسک بُزء را گو شیت
 کہ نوں چد ءِ دیم گوں من ادء نندگ حرام انت، بلے بُز آئی ءِ رامنت کنت کہ دگہ
 جاہ روگ نہ بیت۔ اے لٹاں پرواہ نیست، درد ءِ بہ سگ۔ بلے آسک نہ ٹیت کہ
 چد ءِ گیشتر بے عزتی ءِ غلامی بس انت۔ اے ڈول آسک دل ءِ ڈڈ کنت ءِ دیم ءِ گوں
 کوہ دنت ءِ بُز تنیگتہ وتی کم شرنی ءِ گوں لوگان انت۔ دُعا، بد ءِ لٹانی دیمپان انت بلے
 آسک ءِ غیرت کت۔ پمیشا گوش انت کہ سید اگاں تو ءِ انت چمے ماتکو ءِ سک انت۔
 (افریقہ)

گانڈو ۽ مُلا

یک روپے مُلا گورم ۽ دست ۽ دیمے ۽ واستہ سُت تان گانڈو ۽ سرکش ات ۽ گوشت، ”واجہ مُلا تو مہربانی بہ کن من ۽ بہ زور بڈ ۽ کن ۽ آدم ۽ گورم ۽ آپ ۽ بہ بر۔ اداپہ درگ ۽ ہیج نیست من گژن ۽ لاپ مران۔“

مُلا ۽ را گانڈو ۽ گپانی سرا باور بوت۔ آئی ۽ گونی ۽ آورت ۽ گانڈو ۽ گونی ۽ کت ۽ دومی گورم ۽ پہ بڈ برت۔ وھدیکہ آئی ۽ گانڈو چہ گونی ۽ درکت گڑا گانڈو ۽ آپاد ۽ گپت کہ تراوران۔ مُلا ۽ پریات کت کہ منی گناہ جی انت؟ من وتی دل ۽ پہ تونیکی ۽ کت ۽ ایٹی ۽ بدل ہمیش انت۔ دوہین ہے اڑ ۽ مانگیش ات انت تان کہ مُلا ۽ راحیالے آتک۔ گوشتے تو بیارواں آامب ۽ ڈرچک ۽ جُست کناں کہ کئی ردی انت۔ نزدیک ۽ سُت انت امب ۽ آوانی اڑ گوش داشت ۽ گوشت، واجہ گانڈو ۽ راست انت۔ بنی آدم شرین خلقتے نہ انت۔ من بر کاراں اے منی براں وارت ۽ من ۽ لٹاں ہم سرا جنت۔ چداں چے دلپروش بونگ ۽ پد دوہین یک گوکے ۽ کرا سُت انت۔ گوک ۽ ہم ہے پریات کت کہ مردم ناشکریں، بے رحم انت۔ منا بچار منی شیراں وارت ۽ انگہ لٹ جنت، کُشیت ۽ وارت۔

گڈ سر ۽ آوانی سر یک روباہے ۽ کرا کپت، روباہ ۽ رامرد ۽ سرا بڑگ بوت کہ اے گانڈو آئی ۽ نیکی ۽ بدل ۽ آئی ۽ جان ۽ دژ من بوتگ گڑا روباہ ۽ درائینت، درستاں چہ پیسر ہما گونی ۽ بیار کہ گانڈو چون آئی ۽ تہا پترنگ ۽ تو چون بڈ ۽ کتگ۔ وھدے گونی آرگ بوت ۽ گانڈو گونی ۽ تہا پترت گڑا ہما دمان ۽ مُلا ۽ گونی ۽ دپ بند کت ۽ تچان ۽ ہما پیسر یگیں گورم ۽ چگل دات۔

کم ذات ۽ یاری ۽ سر ۽ گاری۔۔۔

ریڑ گوش

یک دہقانے استات کہ آئی ء راجک نہ بوت۔ قدرت ء حد ایک روچے
 آئی ء جن ء لاپ پڑ بوت ء آئی ء دعا قبول بوت انت ء آئی ء راجاڑ، یک بچک ء جنکے
 بوت۔ آہانی لوگ ء چک ء واستہ یک ریڑ گوشے (Mongoose) ءے داشت۔
 تاں کہ بچک ء گون لئی بہ کنت۔ یک روچے دہقان ء آئی ء جن پہ یک کارے ء
 حاتر ادگہ ہلکے ء شت انت۔ وہدیکہ آواتر آتک انت گڑا آواں دیست کہ ریڑ گوش
 ڈن ء گردان انت ء آئی ء دپ حونین انت۔ گڑا مرد ء جن ء لٹے لٹے زرت ء ریڑ
 گوش ء راشری ء جت ء ژندکت ء دور دات ء یک سُنڈے ء کت۔ پدادوہین لوگ ء
 تہا پُترت انت تاں کہ وتی بچ ء جاوہ بہ چار انت۔ وہدیکہ آلوگ ء پُترت انت گڑا
 آواں دیست کہ یک ٹوہین مارے حون ریچ انت ء کپتنگ ء آہانی چک پہ سلامتی
 واب انت۔ نوں آواں ء وتی کتگیں کارے سر اپشومانی بوت کہ ریڑ گوش ء آوانی چک ء
 جان رکینتنگ بلے آوانی اشاپ کاری ء یک دوست ءے ساہ گپت۔
 گوش انت کہ اشاپ کاری ء تاواں باز انت۔۔۔

بادشاہ ء پاچن

یک ملکہ ء بادشاہ ہے است ات، بادشاہ ء راچہ یک پیرین بلکہ ء مرغ، حیوان، لوگ ء مور ء سلورانی زبان ہیل کتگ ات۔ بلے بلکہ ء آسوگند داتگ ات کہ کدی ہم اے راز ء دگہ مردے ء کرادر نہ کنے کہ تر اسنگ ء سیاہ کنان۔

یک روچے بادشاہ وتی گران قیمتیں عالی ء سرانشتگ ات ء نان ورگ ء ات کہ لہتیں برنج ء دانگ زمین ء کپت۔ بادشاہ ء زال آئی ء دیم ء نندوک ات۔ ناگت ء یک گژن ء مرگین مورے لیٹ وران ء آتک ء یک دانگے برنج زرت ء گر کنان ء دیم پہ وتی، ہنکین ء رہادگ بوت۔ بادشاہ ء را مور ء زبان ء گپ معلوم ات انت وہدیکہ آدی تراشت گڑادگہ مورے ء آگٹ کت ء گوشت، اڑے سنگت! اے برنج ء دانگ ء من ء بہ دے ء توپہ وتاد گرے بیار۔ منی پادگندگی ء مین انت ء بادشاہ ء عالی ء سر ء روگ پچن عیب انت۔ بلے دومی مور ء وتی دیم محینت ء گوشت، بروپہ وت ء وت برنج بیار۔ کس تئی پادان نہ گندیت کہ صاف انت یا گہیتگ انت، من تئی غلام نہ اوں۔ اے گپانی اشکنگ ء بادشاہ ء کندگے جت۔ آئی ء بانک دیم ء نشنگ ات۔ بادشاہ ء کندگ ء آسک پریشان بوت کہ بادشاہ پرچا کندگ ء انت۔ آئی بادشاہ جست کت کہ پرچا ہٹک دات۔ نامن گپے کتگ ء نیکہ منی تھا چوشین عیے است۔ گڑا بادشاہ ء پتو دات کہ آتئی سرانکدگ ء نہ انت، بلے آئی ء بانک پرے جبر ء سک دل ء تنگ ء نارضا بوت کہ بادشاہ لازم بہ گوشتیت کہ پرچا چوشین کندگ ء انت۔ اے ڈول ء مرد ء جن ء نیامچی ء جا کے بوت، پرچا کہ بادشاہ اے راز ء درکنگ

ء گوں سنگ سیاہ بوت ء دومی نیمگ ء آئی ء زال دل تنگ ات ء وتی ضد ء اوشتوک
ات کہ کندگ ء سبب ء لازم بہ گوش۔۔۔

روچ ء شپ جنین ء جاک ء صلوات ء بادشاہ ء دل کڑک کتگ ات ء نون
آئی ء دل ء ہے فیصلہ کت کہ ہمک روچی دل ترکی ء شر تر انت کہ وتی راز ء زال ء دیم
ء تالان بہ کنت ہرچی بیت بلے بیت۔ پدا آئی دل ء حیال کت کہ اے جنین سر پد نہ
بیت نون شر تر انت من سنگے جوڑ بان بلے چوش مہ بیت کہ راہ ء سرا بہ کہاں کہ
کچک ء حیوان من ء لگت کنان ء بہ گوڑ انت۔ اے پیم ء منی زند عذاب بیت۔ گڑا
شر تر ہمیش انت کہ من وت ء رایک تجو کین کورے ء آپ ء دور بدیان کہ آپ ء تہا
یک کنڈے ء کہاں ء یہ عزت باں۔

اے پیم ء آئی ء وتی زال ء را احوال کت کہ آتیار بہ بیت ء فلاں دریا ء
توک ء رواں گڑا ہمودا وتی اے راز ء در شان کنت کہ آئی ء پرچی ء کندیتگ۔ آوانی
اسپ زین کنگ بوت انت، دوہین رہادگ بوت انت راہ ء یک کچرے ات ء و شین
آپے تچان ات، در چکانی شاہ لب لونجان ات انت۔ بُز ء رنگ چرگ ء سیر لاپی ء
دگوش ات انت۔

ناگتہ یک بُزے آہانی نیمگ ء آہگ ء ات، بُز ہد ایک دراج لمبیس در چکے ء
تاکانی سنگ ء ورگ ء دلما نگ ات بلے آئی ء دپ نہ رست، گڑا آئی ء پاچن توار
کت۔ پاچن تچان ء آتک۔ بادشاہ ایشانی زبان ء سر پد بوت۔ بُز ء گوں پاچن ء
گوشت، ”بیایے در چک ء شامبان بہ سند ء من ء دپ ء بدے سک وش انت۔“

پاچن ء چارات تاں در چک ء شامب جہل ء چاہے ء توک ء لونجان انت
گڑا پ زہر در اینتے، کلام ترا بہ جنت۔ گنوک بوتگئے، اے در چک شامب چاہ ء تہا
روان انت ء یہ تئی واستامن وتار اچاہ ء تہاد نور بدیان۔ ہما گوبو۔ بلے پدا بُز ء۔ گربست

انت کہ من ء اے شامب دوست بنت، توہمت بہ کن نہ کپ ئے۔ پاچن آئی ء را
گون زہر کنکی چارات ء درائینت، ”ہر کس اے بادشاہ ء وڑا گنوک نہ بیت، کہ اے
وتی جنین ء احمقیں جست ء پُرسانی سبب ء وت ء رادریاء چگل دیگ ء انت، من شر
زاناں کہ شے علاج جی انت۔“

پرے جبر ء گوں آئی بُز ء رادو، سہ ڈک جت ء پشت ماندات۔۔۔
نوں بادشاہ ء عقل ء کارکت کہ آئی ء چہ یک حیوانے ء عقل شر تر انت،
آئی کندگے جت۔ پدا آئی ء زال ء مُرک محینت ء زہر گیت، بلے اے بری بادشاہ ء
گوں ترندی ء درائینت تو دیست کہ پاچن ء بُز ء چون ڈک جت، دیمترامن ء ہیج
چوشیں جست مہ کن کہ تو پرچا کندے۔ اے تئی کار نہ انت۔ پادا رواں واتر وتی
ماڑی ء۔۔۔

بادشاہ ء جنین زہر گیت، گڑا بادشاہ ء گیشتر پہ ترندی پستودات، اگہ ترالٹ
لوٹی گڑاشر، اگاں ناگڑاوتی جستائیل کن ء بروان دیم پہ جست ء پُرسان بند کن۔
ہماروچ ء پد بادشاہ ء جن کندگ ء سبب جست کنگ ء توبہ کت ء دوہین پہ
وشی زندگوا زینان بوت انت۔۔۔

حرس ۽ مڇڪ

يڪ روڇي شڪاري ۽ ٻه آسڪ ۽ سڀڙ ۽ شڪار ۽ ديم ٻه جنگل ۽ شڪت۔ اے
 روڇ ۽ آئي ۽ بحت همراه ات ۽ زوت يڪ پڙوريں آسڪ ۽ آئي ۽ ديما ڪپت۔ آئي ۽ وٽي
 کمانگ تير ڪت ۽ شڪت دات يڪ تير ۽۔ آسڪ ڇو وٽي بالاد ۽ ڪپت۔
 شڪاري ۽ آسڪ ۽ جون ٻڏ ۽ جت ۽ ديم ٻه وٽي ميتنگ ۽ رهاڊگ بوت۔ آديما
 روان ات ڪه انانگتہ يڪ هوگ ۽ آئي ۽ دپ ۽ ڪپت۔ شڪاري ۽ خون گرم ات۔ آئي ۽
 تير کمان ۽ دات ۽ هوگ ۽ راجت يڪ تير ۽، بله هوگ ۽ مرگ ٻه شڪاري ۽ شوٽي
 ۽ بوت، هوگ ۽ دودر ڪت ۽ شڪاري ۽ گردن وٽي نيشين دناناں سڪ دات انت
 تانڪه شڪاري ۽ ساھ دراتڪ۔

پدا هوگ هم دومي نيمگ ۽ ڪپت ۽ مُرت۔ اے ڏول ۽ سے مرد گيس جون
 يڪ جاھ ۽ ڪپتنگ ات انت۔ همدا يڪ تولگ ۽ گردان ۽ پيداڪ ات۔ وهد ۽ آئي ۽ سے
 ڪپتنگيس جون ديست گڙا تولگ ۽ ڇم رڙنا بوت انت۔ تولگ ۽ سر ۽ هوش شڪت۔ آئي ۽
 زندگي ۽ چشيش سوب نہ ديستگ ات ڪه سے تهر ۽ گوشت آئي ۽ ديما تالان ات
 انت۔ بزاں آسڪ، مردم ۽ هوگ۔۔۔ تولگ ۽ يڪ بر ۽ دل ۽ گوشت ڪه باريں ڪمو
 خون به ڇٽان ۽ پدا گوشت وراں۔ آئي ۽ ٻه اشپاني هما تير دپ ۽ ڪت ڪه ڇو هوگ ۽
 گردن ۽ دراتنگ ات۔ آئي ۽ ٻه اشاپوڪائي تير دپ ۽ ڪت ڪه ايشي ۽ سر ۽ حوناں به
 وارت بله تير ۽ سر سڪ ۽ سڪ ات ۽ اے ڇو آئي ۽ دپ ۽ نڪ ۽ ٽنگ ڪنناں ۽ سر ۽
 توڪ ۽ پترت۔ تولگ گون وٽي حرس ۽ آسر ۽ همادمان ۽ مرت۔

پميشا گوش انت: حرس ولاچ گار ڪنت۔۔۔

دوستی

یک دہقانے است ات کہ آئیء مزنیں باگے ات کہ ایثیء تہا کوٹگ، تیجگ، زرت، کاہ ء دگہ نیوگ ء کشار است ات۔ ہمے باگ ء نزیک ء جنگل ء یک آسک، روباہ ء تو طی مرگے باز سنگت ات انت ء شپ ء روچ ہمے باگ ء ایشاں اتک ء وتی لاپ سیرکت۔ روباہ ء تیجگ ء کوٹگ پروشت وارت انت۔ طوطی ء دان چت ء وارت ء آسک ء کاہ چرت انت۔ باگ ء دہقان سک پریشان ات کہ چون بہ کنت۔ یک روچے آئی ء راحیال اتک ء آئی ء وتی باگ ء پل ء ہماٹنگ کہ ایثانی رو آچ آت، ایثیء لوپے چیرکت۔ روباہ ء آسک اتک انت۔ روباہ ء چارات کہ ٹنگ ء دپ ء لوپے چیرانت گڑا آئی ء آسک ء راگوشت مروچی تو ساری ء بہ گوڑ، آسک ء نہ زانت۔ آسک و ہدے پترت لوپ ء گٹ ء گپت۔ نوں آسک پریات کنان بوت ء شپ ہم سہب بوٹنگ ء ات، آسک ء طوطی ء روباہ منت کت کہ تو بیا اے گٹ ء لوپ ء ساد ء گوں دنتان ء بہ سند ء پیچ کن بلے روباہ ء وتی مکاری ء ہیچ نہ کت ء آسک سک نہ گیگ ء پریشان ات۔ آئی ء زانت کہ اگاں باگ ء واجہ اتک گڑا آئی ء پھ لٹ کشیت ء ہلار کنت۔ طوطی آسک ء دلی دوست ات ہمیشا آئی ء اتک ء آسک ء گوشاں گوشت کہ تودل ء مہ جیڑ و ہدیکہ باگ ء واجہ کیت گڑا تو انچو زاہر بہ کن کہ تو مرتگ ء۔ آئی گردن ء ساد ء بُریت ء تراچگل دنت ء تو پاد بیاء تچان بو ء ہما گتر ء سرادور کن کہ روباہ بے فکری وپتگ۔ و ہدیکہ دہقان ء کچک روباہ ء گندیت ترایل کنت ء روباہ ء وارت۔ سہب ء و ہدے دہقان گوں وتی کچک ء باگ ء اتک آئی ء دیست تاں لوپ ء آسکے گپتنگ بلے آسک مرتگ۔ آئی ء آسک ء گردن ء ساد بُر

ات ء آسک گر ان کنان ء کور ء چکل دات۔ ہے دور دیگ ء گوں آسک ء درک
 زرتاں ء برو کہ نہ روئے۔ گڑا کچک آئی ء رندا تچان بوت۔ روبا گڑ ء تہاواب ات۔
 آسک ء روبا ء سر ادور کت۔ روباہ جہہ برات ء یک نیمگے تچان بوت۔ گڑا کچک ء
 آسک یل دات ء روباہ گپت ء کشت۔ پدا آسک ء تو طی مدام ء وڑا وپاداریں سنگتی ء
 زندگو ازیان بوت انت۔

پمیشا گوش آنت: دوست ہمانت کہ سلکیاں گون انت۔

لاڑکی

یک مردے، یک کچک، حرے است ات۔ کچک مردے، راسک دوست
 ات، کچک مردے، لاڑک ات۔ برے آئی، دستے چٹ ات، انت، کٹ، آئی
 نشت، کوپک، سرکپت۔ ہمے وڑا مردے، راوتی کچک دوست ات، آئی، کچک ہیچ نہ
 گوشت۔

حرے، وہدے دیست کہ کچک ہرچی کنت واجہ ہیچ نہ گوشت، گیشتر دوست
 آئی، داریت۔ پرے جبرے، حرے، رازہر اتک کہ من ہم انچش کناں تاں کہ واجہ، گیشن
 دوست بہ باں۔

یک روچے وہدے مردوتی لوگ، دیم، نشنگ ات گڑا حرے، وتی ہنر بناکت
 آئی، اول سرا آئی، دست، پاواں چنگ، لگ ات۔ پداوتی دوہیں دست آئی، واجہ
 کوپک، ایرکت انت، ہمے واہگ، کہ واجہ، کٹ، ننداں بلے واجہ، جند، بون
 کپت۔ وہدے مالک، کاردار، دیست کہ حر مروچی گنوک انت کہ واجہ، سربرا
 وت، دور، نیگ، انت آئی، شرے، شیا، نکلیں لٹے زرت، حرے، را لٹاں گوں مان
 بندان کت، آئی، بڈ خون رتیج کت، ہماروچ، چہ پد حرے، لاڑکی توبہ کت۔

حرء کچک

یک مردے ءیک حرء کچکے داشتگ ات۔ دوہیں شپ ءیکجاہ بستگ ات انت۔ کچک چہ وتی واجہ ءبے مہری ءسک دلرنج ات۔ یک روچے بوت شپ ءنیم ءیک ڈڑے واجہ ءانبار ءپترت ءبازیں گراں قیمتی چیز ءاسباباں کشان ءبران بوت۔ کچک اے دراہیں ندارگ ءگندگ ءات بلے بچ نہ چانگ ات ءے۔ حرء کچک ءراگوشٹ ”او کچک ترا میار نہ کنت کہ منے واجہ ءقیمتی ساماناں ڈڑ برگ ءانت ءتو بچ نہ گوش ءے“؟

کچک ءپہ دات ”منے واہند گوں ماشر نہ انت۔ ما آئی ءانچو وفاداریں ہر گپ ءفرمانبر داریں بلے ما سیر لاپ نہ بنیں ءگیشتر منے سرانرو نڈیت ءمارالٹ جنت۔ بلے ڈڑ ہرچی برت کنت بہ بارت۔ تاں کہ مالک ءرا احساس بہ بیت ءمنے قدر ءبہ کنت۔ حرء را کچک ءگپاں بداتک۔ آئی ءگوشٹ ”کچک تو شر نہ کن ءے۔ اگاں تو بچ نہ گوش ءے گڑامن بے تواری ءنشت نہ کنناں۔“ اے گپ ءپد حرء گوں برزیں تواری ءسرگ بناکت۔ شپ ءنیم ءآئی ءبرزیں تواریں دراہیں مردم واب ءجہ سرات انت و ہدیکہ مالک ءدیست حرشپ ءنیم ءگوں بلاہیں تواریں سرگ ءانت۔ آئی ءپادا تک، زنڈیں لٹے زرت ءشرمی ءسرا حرء راماں بست کہ شپ ءنیم ءمفت ءدپ ءے پچ کتگ۔ حروتی حرکت ءسک جالت بوت۔

ممّے چے گوشت

یک روچے دو مردم ہمرائیء جنگلء گوزان ات انت۔ ناگتء یک بلاہیں
 ممّے چے دڑچکانی چیرء دراتک۔ یکے ہزار ات تچانء درچکےء سراشت و ہدیکہ دومیء
 موہ نہ رس ات کہ بہ تچیت پیمیشکا و تاراز مینء سرابے توریء دورے دات انچش زاہر
 ئے کت کہ ساہے داتگ۔

ممّے عادت انت کہ مرتگیں مردمء نہ وارت۔ پمیشا ممّے ایشیء نزدیکء
 اتکء بوئے چتء یلہ ئے کتء دگہ دیے رہادگ بوت۔ دمانےء پد مرد پاد اتک
 گڑا آئیء ہمراہ چے دڑچکء ایر کپتء جست ئے کت ”اڑے ممّے تراہچ نہ کت بلے
 تی گوشء چے گوشت ئے“۔ مردکء پستو دات ”ممّے منی گوشء گوشت کہ تو
 سکیں نادانیں مردمےء کہ انچیں مردمے ہمراہ کتگ کہ مشکلء و ہداں ترایل
 کنتء تچیت۔ اے جبرء اشمننگء دومی مردسک پشل بوتء چھے جہل جت انت۔

راست گوش انت کہ سنگت سکیء و ہداں پجارگ بیت۔

شوانگ ۽ ڀس

يڪ روڇي شوانگ ۽ ڀس ۾ چارينگ ۽ برت انت ڪه يڪ پاڇني ڇه رنگ ۽
 سست ۽ ڪو هيءَ سراسُت۔ شوانگ ايشي ۽ رندا ڪپت بله پاڇن پڙوري ۽ گروناڪ
 ات ۽ دست ۽ نه دات۔ گڙا شوانگ ۽ زهر ڪت ۽ سنگه ڇت ۽ ڀس ۽ راجتہ۔ سنگ
 ڀس ۽ ڪانٽ ۽ لگ ات ۽ ڪانٽ پرشت۔ نوں شوانگ سڪ ۽ حالت بوت ڪه اگاں ڀس ۽
 واهند سهي بوت گڙا آئي ۽ حير نه بيت آئي ۽ گوں ڀس ۽ گوشت ڪه وتي واجه ۽ حال مه
 دئي ڪه من ترا سنگه جتگ ۽ تي ڪانٽ پر وشتگ۔
 ڀس ۽ پٽودات ”من نه گوشاں بله پر شتنگين ڪانٽ وت گوشيت ۽۔“

پميشا گوش انت ڪه بدريں ڪار ڪدي چير بوت نه ڪنت۔

مردم ء شیر

یک روچے یک مردے گوں شیر ء دوچار کپت۔ گپؑ گپؑ سرادوہیں اڑ
 ات انت۔ شیر ء گوشت کہ من ء طاقت ء عقل باز انت۔ مرد ء گوشت توجناورے
 انسان اچ تو گیشتر طاقتور ء عقلمند انت۔ کس دومی ء جبر ء منگ ء تیار نہ ات۔ آوہدے
 دیم ء شت انت تہ یک جاہے یک مجسمہ ءے مک ات کہ آئی ء تہا مردم ء شیر ءے ات
 انت کہ مردے ء شیر کپتگ ء دوکپ انت۔ مرد ء گوشت ترا باور نہ کنت اے
 مجسمہ ء بہ چار تووت سر پدے۔

شیر ء بچکند ات ء پسو دات ”ہوئی راست انت اگاں اے مجسمہ مردے ء
 بدل ء شیرے ء جوڑ بہ کتیں گڑا اے وڑ نہ ات کہ تو گند گائے۔
 راست انت کہ گپؑ یا لیکہ ء معنا اے گپؑ سر انت کہ کئے ء چوں ایشی ء بیان
 کنت۔

it act all depend on point of view and who tell the story.

مشک ۽ وت گلائی

یک بادشاہ ہے گوں وتی لشکر ۽ دلوتاں رها دگ ات۔ بادشاہ پیل ۽ سرا سوار
 ات۔ وهدیکہ آئی ۽ کچک ۽ پٹی ہم ہمراہ اتاں۔ بادشاہ ۽ جلوس ۽ یک مشکے گوں کپت
 ۽ ہمراہ بوت بلے مشک ۽ راوتی چند ۽ بالاد ۽ سرا سک نازات۔ آئی ۽ بداتک کہ ہر کس
 پیل ۽ پرچاستاہ ۽ گلاہگ ۽ دم نہ بارت ۽ آئی ۽ نام چیا گرگ نہ بیت پرچا کہ ہما چاریں
 دست پاد، سرگ ۽ چم کہ پیل ۽ پرانت آئی ۽ ہم است انت بلے ذراہ پیل ۽ پشت ۽
 گنوک انت۔ مشک ۽ وت گلائی ۽ گرونا کی دل ۽ چہ دراتک ۽ جاک ۽ لگ ات۔ ”لشکر
 منا بہ چارے، من چہ اے گرمی نیں پیل ۽ کمتر نیاں، بہ چارے پوتے۔۔۔ کچک
 کچک انت۔ ایو کا اے بلا ہے کہ شما ایشی ۽ چارگ ۽ بس نہ کن ۽۔ گنوکاں منا ہم بہ
 چارے گوں، من چہ ایشی ۽ ہچ پیم ۽ کمتر نیاں۔ منی چم، گوش، دست ۽ پاد ایشی ۽
 مقابلہ ۽ ڈولدار انت ۽ شما کمو کیں بہ چارے۔“ اے جاک اشکنگ ۽ گوں بادشاہ ۽
 پیشی ۽ دڑک کت ۽ دومی دمان ۽ پیشی ۽ دن تانی تل ۽ مشک پیسکان ات۔ نوں آئی ۽
 باور بوت کہ آئی ۽ قدر چنچک انت۔

پیشکا گوش انت:

A resemblance to the great in some things does not
 make us great

وادء بارء حر

یک سوداگرے ء حرے است ات۔ آئیء حر پہ چیزانی بڈء بارء کارمرز
کت۔ ہمارا کہ آشت ہموداکورے ء آپ مان ات کہ حرچمودامان دیان ء گوست۔
یک روچے حرچہ وادء بار ات ء آپ ء گوژگ ء ات کہ آئیء پادلترت ء حر آپ ء تھا
ایربوت۔ وہدے پاد اتک آئیء بار سک سُبک ات۔ پرچا کہ واد آپ ء تھا کپگ ء پد
وزن ء کم بوتگ ات انت۔ نوں حرء عادت چت ہر دیں کہ آپ ء گوست وتارا آپ
ء تھا دورے دات۔ سوداگر ء چار ات کہ حرء عادت حر اب انت ء آئیء تاوان بار
کنگ ء انت۔ گڑ ایک روچے آئیء حرچہ پٹی ء بار کت۔ حر وتی عادت ء رد ء آپ ء تھا
وہت بلے اے رندی وہدے پاد اتک پگیں آپ چنگ ات ء آوانی وزن دہ سری
گیسٹ بوتگ ات۔ حرء جان در تک۔ آکش ء چیل کنان ء پہ وار ء دلسیا ہی تاں کہ
سوداگر ء جاگہ ء سربوت۔ حرء را آئیء بدنیتی ء سزارس ات ء چد ء رند آپ ء تہ ء
ویسگ ء توبہ ء کت۔

پمیشا گوش انت کہ ہر وہد سوب نہ بیت۔

شُوم

یک روچے یک مردے ءوتی حرگون ات ءروگ ءات۔ حرء بڈء بارے
 ات ءراہ تچک نہ ات۔ دیم ء کوہ ء کنڈگے ات بلے راہ کوہ ء کش ء گوڑاں ایر کپت۔
 حرء راہ یل کت ءوتی دماگ ء ردء کوہ ء درنگ ء دیم دیاں تچان بوت۔ مرد حرء رندء
 کپت ء بازیں جہدے کت کہ حر تچکیں راہ بہ گیپت ء بہ روت بلے حر راستیں راہ یل
 کت دیم کوہ ء جہلگ ء دات۔ وہدے آکوہ ء دژنگ ء لمب ء سربوت گڑا مرد ء گڈی
 جہد کت، حرء لٹک گپت ء کشاں کت کہ اگاں چداں چہ کپت گڑا چند چند بیت بلے
 حرء شومی ء زرتگ ات۔ آئی ء زور جنان کت ء لٹک چہ مرد ء دست ء لرت ء حر چہ
 دژنگ ء یلہ بوت ء بن ء کپت ء مازہے دراتک انت۔

چرے قصہ ء مارا ہے پنت رسیت کہ ہما مردم کہ دومی ء گپ ء پنتاں نہ زور
 انت ء ہرچی ءوتی دلگ ء کن انت آوانی بحت ء شومیں روچ انت۔

دہقان ء مار

یک روچے سکیں ہو رے بونگ ء ات۔ سکیں سردی ءے ء ایر داتگ ات۔
 دہقان چہ وتی ڈگار ء دیم پہ لوگ ء روگ ء ات۔ آئی ء دیست کہ راہ ء چیزے سردی ء
 جتگ ء دو تل انت۔ آئی ء ہورت چار ات گڑا معلوم بوت کہ اے ماری چکے
 کپتگ ء سردی ء مرگی کتگ۔ دہقان ء بڑگ بوت۔ آئی ء مار ء چک چت ء وتی چادر ء
 کت ء لوگ ء آورت۔ آس ء نزیک ء ایر کت، کمو دیر ء پدا و ہدے مار ء بود کت
 ء اینگو آنکو سر ء پر ء لگ ات ء چست بوت ء تچک ء دہقان ء چک ءے ڈنگ جت
 ء آئی ء زہر ء ترندی ء دہقان ء چک ء ساہ دات۔ دہقان ء راوتی کتگیں نیکی ءے ء سرا
 اپسوز بوت۔ آئی ء ہامان ءے لٹے چت ء مار ٹیپ ات ء کشت۔

کچک ۽ کاہ دان

یک دہقانے ۽ پس ۽ گوکافی واستہ کاہ دانے است ات۔ کاہ دان گوکافی بنجاہ
 ات، چہ کاہ ۽ پودگ ۽ پُرات۔ ہر دیں کہ گوک چہ کار ۽ اتک انت گڑا ہما کاہ
 وارت۔ یک روچے کچک کاہ دان ۽ سرانشت۔ وہدے گوک چہ کار ۽ اتک انت گڑا
 کچک ۽ وگگ ۽ زہرناکی درشان کت ۽ آہان ۽ کاہ دان ۽ ایل ۽ نیشت۔ گوک سک
 دل گران بوت انت کہ کچک ۽ گنوکی ۽ بہ چار کہ کاہانی نزیک ۽ نیلیت۔ اگاں ایشی ۽ تہا
 گوشت ۽ ہڈ بوتیناں دگہ گپے ات، ایو کا خشکیں کاہ ۽ پودگ انت بلے وتی گروناکی
 ۽ بے عقلی ۽ دگران نیلیت۔ ہے دمان ۽ دہقان سر بوت وہدیکہ آئی ۽ کچک ۽ حر دماگی
 دیست گڑا شریں لٹے زرت ۽ کچک ۽ را دار تا بے گپت۔ نوں کچک کلونزان چہ کاہ
 دان ۽ در کپت۔

ہے حال بازیں مردمانی انت کہ ہے وڑیں کار کن انت۔ چیزے کارے نہ
 انت بلے دگر ۽ آکار ۽ ہم نیلیت انت۔

پنت:

Do not gudge other whats u can't enjoy your self

گرک ۽ پانگی

یک گرک ۽ پسانی رگے ۽ کش ۽ کراہر و ہد ۽ گشت۔ و ہدے رگ ر ہادگ دیم پہ
 کوہ ۽ کچھراں شت گرک ہم رنداگون ات۔ شوانگ گرک ۽ گندگ ۽ سک تکانسر
 ات کہ چشم بہ بیت شپے، شنکے بہ گپیت ۽ بہ بارت۔ بلے گرک ۽ ہچ نہ کت ۽ ایوکا
 ہمراہ ات ۽ پسانی توک ۽ اتک ۽ شت بلے نقص ۽ نہ دات۔ برے برے پسانی
 حیالاری ۽ کت ۽ پسے راہ داتاں۔ نون شوانگ ۽ پہک یقین کتگ ات کہ گرک
 آوانی ہمبل انت ۽ دل ۽ بدی ۽ مان نیست۔

یک روچے آپہ کارے دگہ کوہے شت ۽ آئی ۽ پس پہ گرک ۽ پسانی یل
 دات انت ۽ دیر ۽ پدواتر بوت۔ و ہدیکہ آرگ ۽ نزیک ۽ اتک آئی ۽ دیست گرک
 گار انت بلے بازیں پسانی جون ۽ پوست کپتنگ انت ۽ گرک ۽ دگہ بازیں پس وتی
 ہمرائی ۽ برتگ ۽ گار کتگ ہماروچ ۽ چہ شوانگ سدک بوت کہ گرک پس ۽ پانگی
 نہ بیت۔

پنت:

once a wolf always a wolf

میدے کسانیں ماہی

یک میدے است ات کہ آئیء قسمت ماہیگء شکارء سک شرنہ ات۔
 برے برے آدریاء شُنت بلے آئیء دستء ہچ نہ کپت۔ یک روچے آئیء دام جت
 گڑا ایک کسانیں ماہی ءے دامء گپت۔ وہدے آئیء ماہی کش ات ء لچ ء مان کنگء
 بوت گڑا ماہیگء گوشت ”واجہ مید! منابہ چار من چینکہ کساناں تی ہچ درء نہ وراں۔
 منایل کن وہدے من مزن باں گڑا پدا منابہ گر۔

میدء ماہیگء گپء جواب دات ”او گونڈ وہیں ماہی پرواہ نیست تو بلے کسان
 ءے۔ بلے تی یل کنگ منی شومی بیت پرچاکہ ساریء چہ منی دستء ہچ نیست۔
 اے گوشانء آئیء ماہی لچء مان کت۔

پہمیشا گوش انت

A small gain is worth than a large promise

بی بی کڑو

کڑوک ءیک روچے وتار اسک باز ڈولدار کت ء سمبہینت۔ کڑو بیچارگ ہنچا
سک سیاہ انت۔ اے رہادگ بوت تاں شو انگ ء دیست گڑا شو انگ ء جست کت بی
بی کڑو کجا روئے؟

کڑوک ء جواب دات

رویں رویں شوئے گریں

شو (مرد) مالدارے گریں

تہت ء سراو ابے کنیں

آسودگیں نانے وریں

شو انگ ء جست کت گڑا من ء نہ گئے؟

گوشی تئی کار ء حال چی انت۔

شو انگ ء پستو دات۔ منی کار پس ء چارینگ انت من سہب ء رواں ء بیگاہ ء

کایاں۔ اے لٹ ء چے ترا یکے جناں کڑوک ء گوشت نا۔

کڑوک دیما رواں بوت آئی ء دیست یک مشکے۔ مشک ء جست کت۔ بی بی

کڑو کجا روئے؟

رویں رویں شوئے گریں

شو (مرد) مالدارے گریں

تہت ۽ سراو ابے کنیں

آسودگیں نانے وریں

گڑامشک ۽ گوشت منابہ گر، سور بہ کن۔ کڑوک ۽ گوشت تئی کار ۽ حال؟

گوشت ۽ سہب ۽ رواں تاں بیگاہ ۽ کایان ۽ ترا اے لٹک ۽ چے یکے جنناں۔

مشک ۽ کڑوک ۽ سور بوت۔ یک روچے مشک بادشاہ ۽ چک ۽ سور ۽ شت۔

ادا کڑوک یک گوکی لڈے ۽ توک ۽ کپت۔ آئی ۽ چند گار بوت۔ بلے ڈن ۽ کاروانے

روگ ۽ ات گڑا آئی ۽ ہمے کاروان ۽ را گوشت

مشک ۽ بہ گوش

مشک ۽ قادر بکش ۽ بہ گوش

گندہ بروت ٹال ۽ بہ گوش

تئی ماہ ماہتا پیں کڑو

کپت ماں دپ چاہ ۽ بٹن ۽

بیاء درے کن

اے ڈول ۽ کاروان ۽ شت ۽ مشک حال دات۔ مشک ۽ مز نیں بٹ ۽ گوشتے

یکجاہ کت ۽ واتر اتک۔۔ آئی ۽ کڑوک چہ گوک ۽ لڈے کش ات ۽ وتی ہونڈے سرکت

۽ دوہیں وش حالیں زندے گوازیگ ۽ لگت ات انت۔ مااشت ۽ اتکیں۔

بلک ۽ پيشی

یک روچے پيشی ۽ بلک ۽ شیر ریتک انت گڑا بلک ۽ شیطان حراب بوت۔
آئی ۽ ہنسکے چست کت ۽ پيشی ۽ لٹک ۽ جت۔ پيشی ۽ لٹک سست۔ پيشی سک پریشان
بوت پرچا کہ آئی ۽ لالی ۽ سورات ۽ بگير لٹک ۽ آبه جلو اہات۔

پيشی ۽ بلک ۽ منت کت کہ آئی ۽ لٹک ۽ بہ دنت کہ آبدیت ۽ لالی ۽
سور ۽ روت۔ بلے بلک ۽ گوشت کہ تناوہدے آئی ۽ شیرانی بدل ۽ نیارے آئی ۽ پہ
لٹک حرام انت۔

پيشی شت پہ بڑے کہ آئی ۽ شیر بہ دنت۔ شیر ۽ بلک ۽ دنت۔ بلک آئی ۽ لٹک ۽
دنت۔ لٹک ۽ پر کنت ۽ لالی ۽ سور ۽ روت۔ بلے بڑے گوشت کہ انچو شیر نہ دنت تنا
وہدے آئی ۽ واستا کہور ۽ ٹالاں نیارے۔

پيشی شت کہور ۽ کرا کہ ٹال بہ دنت۔ ٹال ۽ دنت بڑے، بڑ آئی ۽ را شیر دنت۔
شیراں بلک ۽ را دنت۔ بلک آئی ۽ لٹک ۽ دنت۔ لٹک ۽ پر کنت ۽ لالی ۽ سور ۽
روت۔ کہور ۽ گوشت کہ آلوطیت کہ پہ آئی ۽ کپوت بئیت انت۔ اگاں کپوت ۽
کارے گڑا ترا ٹال رسیت۔

نوں پيشی شت کپوت ۽ گورا کہ تو کہور ۽ گورا بیا کہور منا ٹال دنت۔ کپوت ۽
گوشت من دان لوٹاں، تو پچن دان بیار۔

پيشی سر جنان ۽ پاد جنان ۽ ڈگار ۽ کرا شت کہ من ۽ دان بہ دے۔ ڈگار ۽
گوشت منی ۽ استا آپ بیار۔ پيشی تچان تچان ۽ پہ جو ۽ شت۔ جو ۽ گوشت من ترا آپ
دیاں بلے منی ۽ استا برد ۽ بیار کہ منا کار بہ کنت۔ نوں تچان ۽ پيشی برد ۽ کرا شت۔
برد ۽ گوشت کہ من تیز کنگ لوٹاں تو برو لوڑی ۽ ۽ کرا۔ پيشی لوڑی ۽ ۽ کرا

شت۔ لوڑی ء را پیشی ء سراسک بزرگ بوت۔ آئی ء بردے دات۔ بردے جو ء
 دات، جو ء آپ دات۔ آپ ء ڈگار ء رادات انت۔ ڈگار ء دان دات۔ دان ء
 دات انت کپوت ء، کپوت پہ کهور ء شت۔ کهور ء کاہ دات، کاہے بُز ء دات انت۔ بُز ء
 شیر دات۔ شیر ء بلک ء رادات انت۔

اے وڑا بلک ء پیشی ء را آئی ء لٹک و اترکت ء لٹک ء جت ء لالی ء سور ء
 شت۔

اے قصہ ہمے پنت دنت کہ کسانیں ردی ء چہ چینکہ بازیں مشکل دیما کیت۔

پنت قصہ

(Tales)

سُہرے ہیک

است ات یک مردے ء جن ءے۔ آوانی لوگ ء یک مرغ ءے ات کہ
 ایشی ء سُہرے ہیک دات۔ ہر سہب ء مرغ ء یک ہیک ءے دات کہ آسُہر یگ ات۔
 مرد ء جن ء دل ء ہے لالچ ودی بوت کہ اے مرغ ء لاپ چہ سُہر ء پُر انت،
 آواں یک روچے مرغ کُشت کہ دڑستیں ہیکاں دَر بہ کن انت، بلے زوت سیر
 بونگ ء حرس ء مرغ ء لاپ ء ہچ درنہ کپت ء مرد ء جن بے مُراد بوت انت۔

پنت: گیشیں تماہ ء حرس دست ء ہر چیز ء گار کنت۔

ریک ۽ سنگ

یک برے دو سنگت یک سفرے ۽ در آتک انت۔ آ جنگل، بیابان ۽ ریگستاناں
 گو زان ۽ روان ات انت یک جاہے ۽ سر بوت انت۔ سفر ۽ و ہداں آیک گپے ۽
 سرا اڑ ات انت گڑ ایک سنگتے ۽ دومی ۽ را شہماتے جت۔ دومی سنگت ۽ دگہ گپ نہ
 کت ایو کار یک ۽ سرا ز نڈ ز نڈ ۽ نبشتہ ۽ کت: ”مروچی منی شرین سنگت ۽ دیم ۽
 شہماتے جت“۔ پدا آدوین وتی سفر ۽ ر ہادگ بوت انت۔ دیم ۽ آواں دیست کہ
 یک بیابانے ۽ آپ ۽ گو رمے۔ ہما سنگت کہ شہماتے وار تگ ات ۽، ہے گو رم ۽
 پہ جان شودگ ۽ دور کت بلے آپ سک جہل ات گڑا آ بڈ ات۔ ہما دمان ۽ دومی
 سنگت ۽ آپ ۽ دور کت ۽ وتی دوست ۽ ساہ چہ بڈ گ ۽ رکینت۔ و ہدے سنگت
 ڈن ۽ در آتک گڑا آئی ۽ یک مزین سنگے پٹ ات ۽ آئی ۽ سرا نبشتہ کت، ”مروچی
 منی دوستی نیں سنگت ۽ منی زند رکینت“۔

پنت: وتی دل رنجیاں ریکانی سرا نبشتہ بہ کن ۽ ٹوہین نپاں سنگانی سرا۔

بادشاہء ہوشیاری

یک ملکہء مردمانی عادت ات کہ وتی بادشاہء ر ایک سالےء پد دور یک جنگلےء بُرت ء
 یلہ کُت ء۔ پدا کس سہی نہ بوت کہ بادشاہء چے حال انت۔ ہمے سبب ء کس پہ
 ملک ء بادشاہی ء ساڑی نہ ات۔ یک رندے ایشاں وتی بادشاہ بُرت ء جنگل ء یل کُت
 گڑا دومی بادشاہی ء واستا کسے در گیگی ات۔ اے بری بزگیں دہقانی چکے گرگ ء
 بادشاہی تخت ء سرانادینگ بوت۔ دہقان ء چک ہوشیاری ات۔ آئی ء ہمے شرط ایر کُت
 کہ تناوہدے شامں ء را جنگل ء نہ برے من بادشاہ نہ باں۔ مردماں شرط من ات۔
 آئی ء را بُرت ء جنگل پیش داشت۔ اوداد ہقان ء چک ء دیست کہ جنگل ء حون وارین
 جناور انت ء دگہ ہج نیست۔ دراہین بادشاہانی ایوکا ہڈ کپتنگ انت۔ آئی ء جیڑات ء
 فیصلہ کُت کہ آبادشاہ بیت۔ بادشاہی ء تحت ء سرانندگ ء گوں آئی ء حکم دات کہ
 جنگل ء حون وارین دراہیں جناوراں بہ کُش ات۔ پدا آئی ء حکم دات کہ جنگل ء دراہیں
 دڑچکاں بہ گڈات ء ایشانی جاہ انچیں دڑچک کشگ بہ بیت کہ آفاندگے بہ
 دینت۔ بادشاہ ء حوان واریں جناورانی جاہ ء جوانین ساہداریل کنگ ء حکم دات۔ ملک
 ء مردم حیران بوت انت کہ بادشاہ چوش چیا کنگ ء انت۔ بلے بادشاہ ء زانت کہ
 اے پہ آئی ء عاقبت ء شر انت کہ ایک جوانین جاگہ ءے ء واہند جوڑ بیت۔

پنت: چرے قصہ ء ہمے پنت ر سیت کہ مردم پہ وتی باندات ء شر میں تو جیل بہ
 شوہازیت ء انچیں کار بہ کنت کہ پرانی ء آوکیں و ہداں نپ بہ دنت۔

دعاہانی برکت

یک رندے لہتیں مردم یک آپی جہازے ء دُورین سفرے ء رہادگ
ات انت کہ دریانی طوفان ء آوانی جہاز ٹکر ٹکر کت۔ چریشاں ایوکا دو مردم پشت
کپت کہ آہانی سرخٹکی ء یک ٹکرے ء سر بوت۔

اے دویناں ہمے سلاہ کت کہ آیک نیمگے روانت ء چہ حد اوند ء دعاء
پریات کن انت کہ آوانی جنجالاں کم تر بہ بنت آچرے مصیبت ء در بہ کپ انت۔
اولی دعا آہاں ایش لوٹ ات کہ واجہ حد امار اورگی چیزے بہ دے۔ دومی روچ ء
اولی مرد ء دیست کہ آئی ء راستیں کش ء در چکے چہ نیوگاں بار انت بلے دومی مرد ء
کر اہچی نیاتک۔

پدا اولی مردم ء دعا کت کہ اے حاوند منی ایوکی ء ہلاسی کنگ ء استایک
جنین آدمے دیم بہ دے۔ گڑا آئی ء اے دعا قبول بوت۔ دگہ جہازے آپ ء بڈ
ات ء ایوکا یک جینے پشت کپت ء آئی ء کرا اتک۔ پدا چیزے روچ ء پدا اے مرد ء
دعا لوٹ ات کہ حاوند من ء گیشتر ورگ بہ دے، پچ وپوشاک بہ دے، یک
لوگے بہ دے۔ اے دعا ہم قبول کنگ بوت انت بلے دومی مرد خٹک ء حد انشتک
ات، آئی ء ہیج دعا قبول بوگ ء نہ ات۔

گڈ سر ء اے مرد ء دعا لوٹ ات کہ یا حاوند پہ من آپی گرا بے بیار کہ
من چہ اے خٹکیں جاہ ء در بہ رواں۔ مردے اے دعا ہم قبول بوت۔ دومی
روچ ء آپی گرا ب آتک۔ مرد پہ ایشی ء سواری ء در کپت گڑا ہمے حیا لے کت کہ
دومی مرد نابود ء نابکارے پمیشا آئی ء راہمد اجہندم کن ء برو۔

انا گتہ ءچہ غیب ءتوارے آتک۔ ”او مرد تو چوش کُت؟ تو وتی ہمراہ ءنہ برے گوں؟۔ گڑا مردک ءپسہ دات، ”ہو! من ایشی ءگوں وت نہ براں۔ پرچا کہ اے دُرست منی دعاہانی برکت انت کہ من ءہرچی دز کپتنگ؟“

غیبی توار ءپسہ دات، ”چوش نہ انت؟“

مرد حیران بوت ءجُست ءے کُت، گڑا چون انت؟

غیبی توار ءپسہ دات، ”تئی ہچ دعا قبول نہ بوتگ۔ اے دراہ کہ ترار سنگ انت ہمے مرد ء دعاہانی برکت انت؟“

مرد ءہنجھی گوشت ”گڑا من ءبہ گوش کہ آئی ءچے لو طینگ؟

غیبی توار آتک کہ ”آئی شپ روچ دعا کتگ کہ تئی دعا قبول بہ بنت۔“

پنت: مرد مے ء کہ ہر چیز ر سیت ایوکا ہمانی ءجہدانی یاد دعاہانی برکت نہ انت۔

چار موسم

یک مردے ۽ چار بچّات انت۔ آئی لوٹ ات کہ آئی ۽ بچ زندہ وشی ۽ غم، سکی ۽ سُوری، جُهد ۽ جفاء سرپد بہ بنت۔ بلے آئی ۽ زانت کہ پہ حشکس گوشگ ۽ اے سرپد نہ بنت۔ آئی ۽ سال ۽ چارین موسم دیم ۽ کت انت ۽ دُور یک امبی دُر چکے نشان کت ۽ چارین بچان ۽ گوشت کہ یک پہ یک ۽، جتائیں موسماں اے دُر چک ۽ بہ چار انت ۽ بیانت مناحال بدینت۔ سال توام بوت۔ مستریں بچ ۽ زمستان، نیامتاکی ۽ بہار گاہ، سیمی بچ ۽ گرماگ ۽ کسترین ۽ تاک رتچ ۽ موسم ۽ چار ات۔ ہر یکے ۽ وتی وڑا دُر چک ۽ بیان کت۔ مستریں ۽ گوشت کہ دُر چک زمستان ۽ حشک بوتگ۔ نیامتاکی ۽ گوشت کہ بہار گاہ ۽ دُر چک پُل ۽ سبز بوتگ، گرماگ ۽ موسم ۽ بچ ۽ گوشت کہ دُر چک چہ امباں بار بوتگ ۽ تامدارب بوتگ انت۔ تاک رتچ ۽ بچ ۽ گوشت کہ دُر چک حشکس دارے بوتگ۔

گڑاپت ۽ دُر اینت ”اومنی ٹیلگان۔ بچان۔ بہ چار ات کہ چہ شماہر کیے ۽ دُر چک ۽ ر ا یو کا یک موسم ۽ دیستگ ۽ وتی حساب ۽ مارینگ ۽ درشان کتگ۔ مردم ۽ مثال ہم ہے امب ۽ دُر چک ۽ انت۔ ایٹی ۽ راکدی پہ یک موسم ۽ حساب ۽ مہ چار۔ دراہین موسم ۽ یکجاہ کن ۽ بہ تپاس۔ درچکے بہ بیت یا مردے، آئی ۽ وشی غم، ہستی، نیستی، پُرشت ۽ پُرُوش، کامیابی ۽ ناکامی ۽ حساب ۽ بہ چارے گڑاشما سوب مندے۔“

سیرین مردم

یک روپے یک سیرے ازگارین مردے ءوتی بچ ءراہ ہمراہ کت ءدیم پہ وارے بڑگین مردمانی میتگ ءرہادگ بوت۔ آئی ءواہش ہمیش ات کہ اے مردمانی بڑگی ءوتی چکت ءرانشان بہ دنت تاں کہ آسرپد بہ بیت کہ آئی ءزند چینکس آسودگ ءوشمال انت۔ آدوروج ءہے میتگ ءجاہ منند بوت انت، وہدے واتر بوت انت گڑاپت ءوتی زہگ ءراجست کت ”بارین بہ گوش ابا توچے دیست؟ اے بزرگین مردمانی زندچون ات؟

زہگ ءپتو دات! ابا! من دیست کہ مئے کاراں نوکر کن انت۔ بلے اے وتی کاراں وت کن انت۔ مئے کر ایک کچکے، ایشانی چار انت۔ ماراوتی گس ءباغانی روشنائی ءچراغ روک کنگ لوٹیت، بلے ایشانی چراغ ءروژنائی استال انت۔ ماوتی ورگ ءوردنان پہ بہاگر اں بلے ایش وتی وردنی ہر چیز ءچہ زمین ءکش انت ءور انت۔ ماوتی باغ ءآپ دیگ ءیک تلاوگے جوڑکتگ، بلے ایشانی باغ ءکش ءکور جوہے تجیت۔ مارا پہ وتی جان ءحفاظت ءیک چار کُنڈیں دیوالے بندگ کپتگ، بلے ایشانی رکینگ ءحائرادیوال نیست بلکنہ دوزواہ ءبراہندگانی مسترین دیوالے اڈانت۔

گڈ سرازہگ ءدرائنت! منی پس تی لکھ منت کہ مروچی تو منی سرپر گت کہ ماچینکس وارین ءاے مردم چوں سیرے آباد انت۔

صبر ء بر

کوہنیں زمانگے ء قصہ انت کہ یک میتگے ء گزین نامیں بچکے است ات۔ آگوں وتی مات ء پت ء میتگ ء مردماں وشحال ات۔ بلے آوانی بحت ء یاری نہ کت، میتگ ء آپ ہلاس بوت۔ کور ء کور جو حشک بوت انت ء یک بلاہیں ڈکالے چیر کپت۔ ہرچی حشک بوت۔ زمین، ڈگار، دڑچک ء دار حشک بوت انت ء مُرت انت۔ میتگ ء مردم دل پرورش بوت انت بلے گزین ء آوانی دل ء راڈڈکت ء گوشت ”دل وارگ مہ بت، بیات ماء شتایک کارے کنیں۔ انچوش کہ ما شتنگ ء مے پیریناں گوشتنگ کہ اے میتگ ء چیر ء آپ ء چمگے است گڑا بیات کہ ماشماہے چمگ ء آپ ء پٹیں ء درگیجیں“۔ میتگ ء مردم آئی ء ہمراہ بوت انت۔ زمین ء چات جنگ ء بازین روچاں پد ہم آپ در نیاتنگ گڑا ایدگہ مردم دل پرورش بوت انت ء اے کارے مل کت۔ بلے گزین ء دل ء محکمیں واہگے بستگ ات کہ آکار ء یل نہ کنت۔ آشپ ء روج زمین ء پنگ ء دزگلانش بوت تاں کہ یک روچے آپ ء چمگ ہنگ ء آپ در آتک۔ اے وڑاچہ چمگ ء آپ ء دُراہیں میتگ سیر آپ بوت۔ دڑچک پد اسبز ء ڈگار آباد بوت انت۔

نوں مردماں پنت زرت کہ کدی ہم پہ سکین دور ء دل پرورش بوئگی نہ انت۔ پمیشا گوش انت کہ صبر ء بر دُمبگ انت۔

بادشاہؔ بزرگین جنین

یک نلکےؔ بادشاہؔ شپؔ ءوتی دریس بدل کُت ء بازار ء گشت تاں کہ بہ زانت کہ آئیؔ مہلوک ء رعایاؔ چے حال انت۔ یک شپے آیک میتگے لوگے ء کرا گوست تاں چکانی تلوسنگ ء چہ گژن ء گریوگ ء توارات۔ وہدیکہ آوانی مات وتارابد دعا دیگ ء ات کہ آپراہانی شام ء ہیچ بندوبوج ء کُت نہ کنت۔

بادشاہؔ اے دُراہیں گپ ء تران اشکت انت ء یک درویش ءے دریس ء ایشانی کڈک ء دپ ء آتک۔ آئی ء کاسگ ء تہا، ہتہیں ورگی چیزات انت کہ آئی ء ہمازالبول ء شد یکیں زہگان ء دات انت۔ پدا آئی ءوتی لنکک ء چہ یک مندریکے کش ات ء زالبول ء رادات کہ ایشی ء رامیتگ ء دوکاندار ء راہ دے ء بہ گوش تاں کہ آئی ء زہگ جوان بہ بنت آایشان ء نان ابید چہ زر ء بہ دنت۔ اے ڈول ء آدرویش بزاں بادشاہ شت۔

زالبول ء چچاں گل کُت کہ آنوں گژنگ نہ بنت۔ سہب ء زالبول دوکاندار ء گوراشت ء مندریکے پیش داشت۔ مندریک ء گندگ ء گوں دوکاندار ء حرس پاد آتک ء زالبولے بہتام جت کہ اے مندریک آئی نیگ انت کہ زالبول ء ڈڑیتگ۔ زالبول ء قصہ کُت کہ آئی ء رایک درویشے ء اے مندریک داتگ، بلے دوکاندار ء نہ من ات ء زالبول ء راچہ میتگ ء داروگاہ ء بندی کُت۔ آئی ء سرا ڈڑی ء بہتام جت ء آئی ء گوش بُرگ بوت انت ء مندریک اش بُرت۔ شپ ء وہدیکے آوتی لوگ ء آتک گژا درویش ء رادل ء پڑے بد دعا دیگ ء بوت کہ حدا اے درویش ء را کدی ہم آسودگ مہ کنت کہ یک ڈڑیتگیں مندریکے آورتے ء

آئی ء زندگی ءے عذاب کُت۔ دومی شپ ء بادشاہ پدا آتک تاں کہ بہ زانت بارین مروچی اے بزگیں جنین ء چکانی چے حال انت، بلے انشپی آوشی ء بدل ء گیشتر گریوگ ء ات انت ء آئی ء رابد دعا دیگ ء ات انت۔ بادشاہ پدا آوانی کُتک ء شت گُرا زالبول ء ذراہیں قصہ آئورت انت کہ دوکاندار ء داروگہ ء آئی ء مندریک برتگ ء آئی ء سرا دُزی ء بہتام جتگ ء آئی ء گوش بُرینگ انت۔ گُرا بادشاہ ء وتی اصلیں دروشم پد رُت کہ آملک ء بادشاہ انت۔ آئی ء جنین گوں چکاں وتی ماڑی ء بُرت۔ وتی طیبب لوٹائینت ء آئی ء گوش درمان کُت انت۔ سُبہ ء آئی ء دوکاندار ء بازار ء داروگاہ لوٹائینت انت۔ آئی ء وتی عدالت جت ء دوکاندار ء راگوشت کہ آہا مندریک ء بیاریت ء ثابت بہ کنت کہ اے مندریک ہمانیک انت، اگہ آمندریک ء دومی تاہ ء کاریت گُرا ہمانیک انت، اگاں بادشاہ کاریتے گُرا آدروگ بندگ ء انت۔ اے پیم ء دوکاندار ء مندریک ء دومی تاہ آئورت نہ کت پرچا کہ دومی تاہ بادشاہ ء گُرا ات۔ بادشاہ حکم کُت کہ داروگاہ ء دوکاندار گرگ ء درمجب بہ بنت ء آوانی مال وملت ہے بزگیں جنین ء چکانی سرا بہر کنگ بہ بنت۔

واجهِ خضرؑ بادشاہ

واجهِ خضرؑ بابتِ گوشتِ انت کہ پیغمبرے بوتگ ء لہتیں گوشتیت کہ حضرت ابراہیمؑ و ہد ء اے یک ٹوہیں زحمِ جنئے ء وزیر بوتگ۔ چوش کہ آئی ء آب ء حیات وارنگ ء ہر و ہد ء تاں جہان است انت زندگ انت۔ واجہ خضر مشکل ء و ہداں شرّیں مردمانی مکم ء ہم کنیت۔ عربی زبان ء ”خضر“ شونز ء گوشت انت ء آہر و ہد ء شونزیں پوشاک ء بیت۔

یک ملکہ ء بادشاہ ء دلی واہگ ات کہ آواجہ خضر ء بہ گندیت بلے کس آئی ء واہگ ء پیلوکنگ ء ساڑی نہ بوت۔ ہے ملک ء یک مردے است ات کہ آسک وار ء و امدارات۔ یک روچے ہے واریں مرد بادشاہ ء درگاہ ء شت ء گوشتے کہ واجہ من ء ہزار کلدار بہ دئے من ترا خضر ء کاران ء پیشداران۔ بادشاہ ء من ات۔ آئی ء را زرے دات انت ء چل روچ ء ہلتے دات۔ بادشاہ ء آئی ء اے ہم گوشت کہ اگہ آچہ وتی قول ء نچ ات یاسوب مند نہ بوت گڑا آئی ء گردن جنگ بیت۔

مرد ء ہزاریں کلدار زرت ء وتی میتگ ء شت۔ آئی ء وتی دراہیں وام ء بدل و اترکت انت۔ وتی چکانی ء زال ء استا سامان ء ازباب زرت۔ و ہدیکہ چل روچ پیلو بوت گڑا وتی زال ء را گوشتے کہ گوں بادشاہ ء منی قول ء روچ پیلو بوتگ انت ء من آئی ء دربار ء رواں بلے کہ مناشیت۔ یکلے و من واجہ خضر ء پیش داشت نہ کنناں ء دومی نون شما آسودگ ات ء منی مرگ ء شمارا ہچ نہ بیت۔

مرد بادشاہ ء دربار ء شت۔ بادشاہ ء جُست کت، اڑے مرد تو حضرت خضر درگیت؟ مرد ء گوشت، واجہیں بادشاہ اناں۔ ”بادشاہ ء گوں ترندی ء

گوشت گڑا تئی دوا کُشگِ انت۔“ مردء گوشت واجہ من سک وادارء بزرگ بوتگوں۔ چہ تئی زڑاں من وتی وام پُر کنگ انت، منی سرء بار ہلاس بوتگ انت نون منی گردنء جنہ شرء معاف کنے شر۔۔۔۔۔

بادشاہء وتی دربارء وزیر تو ارپر جت انت ”او وزیراں! شما چے گوشئے؟ اولی وزیر پاد آتک ء گوشئے، واجہ! اے مردء جان گون کینچی (مگراز) ء چُنڈ چُنڈ کنگ ء بُرگ بہ بیت۔

دومی وزیر ء گوشئے، واجہ! ایشی ء رایک ترونے ء تہا چگل دیگ بہ بیت۔ سیمی وزیر ء گوشئے، واجہ! ایشی ء جان ء گوشئے گون کارچ ء بُرگ بہ بیت۔ چارمی وزیر پاد آتک ء گوشئے، واجہ! من گوشاں کہ ایشی ء رایک میتگے ء کماش بہ کن ء دگہ لہتیں زڑے بہ دئے۔

بادشاہ ء اے وزیرانی گپ گوشداشت انت کہ ہمے دمان ء یک پیریں مردے دربار ء ساڑی بوت۔ بادشاہ ء چہ آئی ء ہم جُست گپت۔ واجہ! تئی سوچ جی انت؟ پیریں مردء درایت! واجہ! ہر کس وتی ذات ء زریات ء گپ ء جنت۔

تئی اولی وزیر خاندانی درزی ئے پرچا کہ آگراز ء چنگ ء بُرگ ء گپ ء انت۔ واجہ شے دومی وزیر تندرو والہے کہ ترون ء تہا پچگ ء گپ ء کنت۔ وہدیکہ سیمی وزیر حجامے کہ بلیڈ ء کارچ ء گپ ء انت۔

وہدیکہ شے چارمی وزیر چہ پیت وپیروک ء خاندانی مردم ئے ء اصلین وزیرے۔ دومی گپ واجہ اے مرد داد ء قابل انت کہ آئی ء وتی زال ء دیم ء شر مندگی ء وادار برداشت نہ کت ء شے دیم ء دروگ بست ء وتی سرء گڈگ ء آتگ ء ساڑی انت۔

اے گپاں گوں پیرین مرد ناگتہ گار بوت ء واد ارین مرد ء جا کے جت، بادشاہ سلامت! ہمیش ات واجہیں خضر کہ گئے جت ء گار بوت۔ ہمد اچہ بادشاہ ارمانی بوت کہ اے مرد پر چاٹت۔ آئی وتی سینیں وزیر چہ وزیر ی ء کش ات انت۔ ایوکا چارمی وزیرے داشت۔ وهدیکہ واد ارین مرد ء راگون زر ء مالاں یک میتگے ء حاکی ءے دات۔

ورنابین ڈنگ

یک ٹلکے بادشاہ لہتیں ڈرے ڈنگاں سک پریشان کتگ ات۔ پرچا کہ اے
 ڈنگاں راہ بست انت ء قافلہ ء مردمانی زر ء مال پل ات ء برت انت۔ کاروانانی
 مردم چه ایشان شزارات انت۔ یک روچے بادشاہ ء وتی سپاہی راہ دات ء اے
 ڈنگ دزگیر کت انت۔ بادشاہ ء دراہیں ڈزان ء پاہو دیگ ء حکم دات۔ ہے ڈزانی
 تہا یک شانزده ء ہبده سالی نوک برو تیں بچکے ہم ہمراہ ات۔ وزیر ء را اے بچک ء
 ورنابہی ء سرا بزرگ بوت ء چه بادشاہ ء دز بندی کت کہ اے بچک ء بخشش ء بہ کنت
 کہ اے کسان سال انت ء گناہ و بدی نہ زانت، پہ نزا نکاری گون کپتنگ۔ وزیر ء
 سفارش ء سرا بادشاہ ء گوشت کہ واجہین وزیر مار ء کُشک ء آئی چکانی دارگ
 دانشمندی نہ انت، و ہدیکہ آس ء کُشے گڑا اشکران رُوکی ء مئیل۔ بلے دربار ء
 نندو کیں ایندگہ مردم ہم وزیر ء پلہ مرز بوت انت کہ واجہ اے بچک ء پہل بہ
 کن کہ اے کسان انت۔ بادشاہ ء آوانی گپ زرت ء آدگہ ڈنگ پاہو دیگ بوت
 انت۔ اے بچک وزیر ء وتی لوگ ء آئورت ء داشت ء ایشی ء راوانگ ء زانگ ہیل
 دات ء بچک گندگ ء شر بوت۔ یک روچے وزیر ء بچک ء جوانی و فرمانبرداری ء
 قصہ گوں بادشاہ ء گرت گڑا بادشاہ ء پتہ دات۔

عاقبت گرگ زادہ گرگ شود
 گرچہ با آدمی بزرگ شود

بزاں گرگ ۽ چڪُ گرک بیتِ بلے کہ مردمانی تہار دوم بہ زوریت۔
 وہد گوہست تاں کہ یک روچے حال آتک کہ شپ ۽ ہے بچک ۽ پاد آتگ، وزیر ۽
 چک ۽ جن کُشتنگ انت ۽ پدا ڈنگانی ٹولی ۽ ہمراہ بوتگ ۽ جستگ۔
 وہدے بادشاہ سہی بوت گڑا آئی درائنت کہ سورگین زمین ۽ پلنہ رُ دیت۔۔

غلام ۽ بوجیگ

یک بادشاہے گوں وتی غلام ۽ یک بوجیگے ۽ زِر ۽ سفر ۽ در کپ۔ غلام ۽ کدی زِر بوجیگ نہ دیستگ ات گڑا پریات ۽ کوکار ۽ لگ ات۔ ہر پیم ۽ سر پد کن بوت کہ تراہچ نہ بیت، بلے غلام ۽ کوکاراں آزمان سرازرتگ ات۔ ہے بوجیگ ۽ یک کواسیں مردے سوارات۔ آئی ۽ گوں بادشاہ ۽ دست بندی کت کہ واجہ اگہ شتاموکل بہ دیت گڑامن ایشی ۽ علاج ۽ کت کناں۔ بادشاہ ۽ پتو دات کہ اے تئی ٹوہین مہربانی بیت کہ ایشی ۽ جاک ۽ کوکاراران بند بہ کنے۔ کواساں دگہ لہتیں مردمان ۽ گوشت کہ ایشی ۽ بہ گرات ۽ زِر ۽ تہا چگل بہ دیت، انچوش کہ مہ بکیت۔ لہتیں ورنہاں ایشی ۽ راگوں پٹان گپت ۽ زِر ۽ تہا ایر دات۔ لہتیں بڈورگ ۽ پدواتر بوجیگ ۽ تہانادینگ بوت۔ نوں آبے ترک ۽ تواریک کڈے ۽ نشت ۽ وتی ساہ ۽ رگگ ۽ حد اوند ۽ شکر ۽ گران بوت۔ بادشاہ ۽ جُست گپت، اے کواس! اے پرچا بے تواریت۔ گڑا کواس ۽ پتہ دات! بادشاہ سلامت۔ امن وسلامتی ۽ ہامردم زانت کہ جنجال ۽ مصیبتے ۽ کپتگ۔۔۔

بادشاہ بالاش ء عالی

(The Legend of Persian Carpet)

بازین سالان پیسر ملک ء فارس ء یک بادشاہے است ات کہ آئی ء نام بالاش ات۔ بادشاہ بالاش یک عقلامند ء مہروانین حا کے ات۔ آئی ء ملک ء مردماں آسک دوست ات۔ آئی ء ماڑی گوں ڈولد ارین سنگ ء مر مر ء جوڑ بوتگ ات۔ ایشی ء چپ ء چاگرد ء ڈولد ارین باغ ء چمگ ات انت۔ بادشاہ بالاش ء کرا ہجی ء کئی نہ ات، بلے آئی ء گو را یک قیمتی الماسے است ات کہ اے آئی ء آسک دوست ات۔ اے ہیرا آئی ء وتی ماڑی ء برز ترین کوٹی ء ایر کتگ ات کہ روچ برکت ء وہداں، روچ ء برمش ایشی ء سرا کپت انت گڑا اے انچش درپشت کہ چارین نیمگان ہزاران بزان سنج ء ہفت رنگ تالان بوت انت۔ بادشاہ بالاش یک پراہ دلیں مردے ات۔ آئی ء وتی محل ء ماڑی ء درپہ وتی ملک ء رعایا ء تچ کتگ ات کہ ہر کس اے الماس ء ڈولد ارین برمش ء سنجانی چارگ ء آتک کت کنت۔ آئی ء را وتی ملک ء مردمانی سرا بیسہ ات۔ پیمیشکا ہر روچ مردم نیمروچ تاں بیگاہ ء بادشاہ بالاش ء ماڑی ء آتک انت ء اے الماس ء دیوالانی سرارنگ ء برانزانی ندارگ ء کت۔

یک روچے یک در آمدیں مردے ء کہ وتی اسپ ء سوار ات، مہلوک ء چوکائی ء تہا الماس ء رازرت ء دیمپہ کوہ ء صحراء رہادگ بوت۔ بلے کوہ ء صحراء تہا الماس مردے دست ء لگوشت ء زمین ء تلارے ء سرا کپت ء ٹکڑ ٹکڑ بوت۔ دُزے

چھاں روج ۽ بنگ ۽ لکھانی حساب ۽ **نزبو کین** برمش چہ الماس ۽ نشان تالان بوت
انت۔

مرد ۽ راوتی بحت ۽ کپگ ۽ باز ارمان بوت، بلے نون الماس بیکار بوتگ
ات۔ دومی نیمگ ۽ بادشاہ بالاش وتی الماس ۽ گار بوتگ ۽ ماڑی ۽ تہاری ۽ روج پیہ
روج نادرہ ۽ تہت ۽ باہوٹ بوت۔ ملک ۽ مردم وتی بادشاہ ۽ غمناکی ۽ سک پریشان
بوت انت پرچا کہ بادشاہ سک ملور ۽ ابیتک ات۔ ہر کس ۽ وتی وڑا جھد کت کہ
اے الماس ۽ در بہ گیحیت۔ یک کسانیں بچکے کہ آئی ۽ نام پیام ات، سرہین ۽
بست ۽ الماس ۽ در گیجگ ۽ در کپت۔ پیام چہ کوہ ۽ صحراء الماس ۽ در گیجگ ۽ سوب
مند بوت۔ آئی ۽ اے حال بادشاہ ۽ رادات۔ بادشاہ بالاش ہما گیا بان ۽ شت ۽
الماس ۽ ٹکرانی روج ۽ ندرگ ۽ دلگوش بوت کہ لکھانی حساب ۽ الماس ۽ چنداں
چہ بر انز چست بوت انت ۽ درین ۽ رنگاں تالان کنان بوت انت۔ نون بادشاہ
بالاش ۽ پیام ۽ راگوشت کہ آہم اندیت ۽ تہاریں محل ۽ نہ روت۔ پیام ۽ بادشاہ
بالاش ۽ گوشت کہ واجہ تو اگاں ادا نندے گڑا ملک ۽ چہ حال بیت؟ ملک ۽
مردمانی خیال داری کئے کنت؟ دگے دژمن ۽ ناشریں بادشاہ ملک ۽ گرانٹ ۽
مردمانی سرا ظلم ۽ زور کی کن انت۔ بلے بادشاہ بالاش ۽ گوشت کہ آے جاہ ۽ چہ
پاد نیت۔ مردم سک نہ گیگ ۽ حیران بوت انت۔ آوان ۽ ہمے ٹرس ات کہ
اگاں بادشاہ واتر میت ۽ آوانی حاکی ۽ مہ کنت، دز ۽ ڈنگ آوانی مال ۽ ملک ۽
برانٹ۔

پیام واتر وتی ملک ۽ مردمانی کرا آتک ۽ گوشت کہ ملک ۽ ڈراہیں نامد ارین غالی ۽
جل گوپوکاں یکجاہ بہ کن ات کہ آواز رنگ ۽ غالی ۽ جوڑ بہ کن انت ۽ بادشاہ ۽

محل ۽ چیر بہ گنج انت تاں کہ بادشاہ ایشی ۽ رنگاں بہ گندیت ۽ وتی الماس ۽ رنگ ۽
سنجاں بے حال بہ کنت۔

دراہین ملک ۽ غالی گوپوک یکجاہ بوت انت۔ ایشاں روج ۽ شپ کُت ۽
یک باز رنگ ۽ ڈولدارین ریشمی درپشوکیں غالی ۽ اڈکُت۔ پیام واتر بادشاہ بالاش
۽ کراشت ۽ آئی ۽ راگوشٹ کہ شما واتر ملک ۽ وتی ماڑی بیات کہ ایشی ۽ ہما
ڈولدارین رنگ واتر آتگک انت۔ بادشاہ و ہدے واتر وتی ماڑی ۽ آتک گڑا آسک
حیران بوت کہ محل ۽ مستریں دیوان جاہ کہ الماس ۽ رنگاں براہ دارکتگ ات نوں
گوں غالی ۽ شوکین رنگاں ترپگ ۽ ات۔
چوش یک کسانین بچکے ۽ عقل ۽ یک ملکہ ۽ بادشاہ چہ غم ۽ اندوہاں درکُت
۽ وتی ملک ۽ مردمانی آہندگ چہ تاوانے ۽ رکینت۔

(The Legend of Persian Carpet)

(By Tomie de Paola)

چل (۴۰) و ش بختی

Forty Fortunes (40)

یک و ہدے ء قصہ انت کہ اصفہان ء شعر ء احمد نامیں مردے گوں وتی
 زال جمیلہ ء نندوک ات۔ احمد بز گریں مردے ات۔ آئی ء کار ء کسب بز گری
 ات۔ آئی ء مال ء مڈی یک برد ء ٹیکمے ات۔ روچ ء شپ گوزان ات انت بلے احمد
 ء جن آئی ء کار ء کسب ء تنگ ات۔ یک روچے احمد ء زال پہ جان ء شودگ ء لئس
 جان شودگ ء آپ شون ء شت۔ اود ء نگہبان ء آئی ء را حال دات کہ مروچی ء چہ
 پد شے اء جان شودگ بند کنگ بوتگ پر چاکہ اے جاگہ بادشاہ ء پال چار بزاں
 جادو گر ء زال ء اے جاگہ وتی نام ء کتگ ء دگہ کس ادا آتک نہ کنت۔

جمیلہ پدرد بوت کہ بادشاہ ء پال جنوک ء جن ء عزت ء بچار کہ دگہ
 مردم آئی ء دیم ء گوک ء پس انت، آنرو نڈ آن ء لوگ ء وا تر آتک۔ و ہدے احمد
 بیگاہ ء وا تر آتک گڑا آئی زہر کت ء جاک بنا کت کہ آوتی مزدوری ء کار ء ویل بہ
 کنت ء پال جنگ ء کار ء بندات بہ کنت۔ احمد سک ہبکہ بوت کہ آنہ شرک ء پال
 زانت، نیکہ دست چاری ء جادو گری۔ بلے آئی ء زال ء گیر بست کہ ہرچ حال ء
 آہے کار ء بہ کنت ء دگہ بیچ۔ جمیلہ آئی ء سرا جاک ء کو کار کت کہ آگہ آے کار ء
 بنانہ کنت گڑا آوتی مات ء پت ء لوگ ء روت۔ احمد بزرگ ء گوشت آچون بہ کنت
 کہ مردم بزان انت کہ آپال جنوکے۔ گڑا جمیلہ گوشت کہ آ بازار ء چار راہ ء سر بہ
 نندیت، چادرے چیر بہ گیحیت ء ایشی ء سرا، الہتیں سامان ایر بہ کنت ء دم ء چوف

بنا بہ کنت۔ مردموت آئی ء کرا کا نینت ء آیو کا انچین گپ بہ جنت کہ مردمانی
دل ء تب ء بہ کپ انت۔

دومی روج احمد ء وتی ٹیکم ء برد بہاگت انت۔ لہتیں جادو ء سامان زرت ء
بازار ء کند ء چادرے چیر گیتک ء نشت۔

دمانے ء پدیک زالبولے تچان ء آتک آباد شاہ ء وزیر ء زال ات۔ آئی
ء گوشت کہ اے پال جنوک، حداء دوستی ء حال بدے کہ منی قیمتی مندریک
جان ء شودگ ء گار بوتگ ء ایشی ہر چنت کنے درگیج۔ احمد ء سر ہوش شت کہ چے
بہ کنت۔ آئی ء زالبول ء نیمگ ء شرمی ء چارات تاں آئی ء گوشان جاگہ ء ٹنگ
ات ء آئی ء دست پدرات۔ احمد وتی چم بندکت انت۔ لہتیں جنتر ء منتر و نت ء
زالبول ء نزیک شت ء گوشت: ”ٹنگے۔ ٹنگے“
ٹنگ بزاں کڑک؟ زالبول گوشت۔

احمد پتودات ہو۔ ہادمان ء زالبول ء رایات آتک کہ آئی ء جان شودگ
ء و ہداں مندریک کشتگ ء غسل خانہ ء دیوال ء ٹنگے ء پہ گار نہ بوتگ ء ایر کتگ
گڑا آزوت زوت ء ہموداشت۔ تاں مندریکے دیست ء پداپہ وشی واتر آتک ء احمد
ء سہر ء زڑے پہ بخشش داتے۔ احمد گل ء بال بوت ء واتر لوگ ء آتک گڑ زال ء
گلے چت ء گوشت بچاراے کار ء چنچو پاندگ انت۔ باند اپد ابرو۔

دومی شب ء بادشاہ ء انبار جنگ بوت۔ ڈڑاں چل پیتی سہر ء زڑ برت۔
بادشاہ ء وتی پال جنوک ء جادوگر لوٹا نینت انت بلے کس ء زانت نہ کت گڑا بادشاہ
ء دورہ بندی جاہ ء بندکت انت۔ ناگتہ بادشاہ ء وزیر ء رایات آتک کہ آئی ء زال ء
مندریک احمد نامین مردے ء پہ پال جتگ ء در کپتگ۔ آئی ء بادشاہ ء را حال
دات۔ بادشاہ ء احمد لوٹا نینت۔ احمد ء پاد در آہگ ء بوت انت۔ بلے دلے ڈڈکت ء

بادشاہ ءچہ موکل ءے گپت کہ آچل روج ء تہا دُزان در گپت پر چا کہ دُز چل انت۔ بادشاہ برے جبر ء گل بوت ء آئی ء را موکلے دات بلے ہکل ءے کُت کہ اگاں آئی ء دُز نیا ورت انت گڑا آئی ء جاہ ہم بندی جاہ انت۔

احمد پہ پر زگی لوگ ء آتک۔ جن ء را پیٹ ء لعنت ء بوت کہ تو بلا ہین مصیبتے پتن آورت۔ جن ء گوشت کہ ایشان ہم ہا مندر یک ء وژا در گنج۔ احمد پہ دات کہ مندر یک پہ حدائی یک در کپت اے باریں چون بیت۔ چل روج پورا بیت ء بادشاہ من ء جیل ء بند کنت۔ آئی چل روج ء یات کنگ ء حاترا یک ڈبی ءے زرت ء آئی ء چل دانگ ناہ (حراماگ) حشکین مان کُت کہ حساب ء برو بر بہ داراں ء روچے یک دانگے ناہ وراں کناں۔

بادشاہ ء کارداراں چے یک مردے انبار ء جنگ ء گون بیت۔ گڑا آ احمد ء بادشاہ گپاں سہی بیت تاں تچان ء روت دُزانی سردار ء حال دنت کہ کماش یک مردے ء بادشاہ ء را گوشتک کہ آجادو گرے ء آ دُزاں چل روج ء در گپت۔ چرے گپاں دُزانی سردار پریشان بوت ء گوشتے کہ تو بروایشی ء لوگ ء سربرا سر کپ ء آئی ء دراہیں گپاں گوش دار بارین اے چے کنت۔ مارا ہوشیار بو نگ لوٹیت، چوش مہ بیت کہ اے مئے راز ء پاشک بہ کنت۔ دُز چیر و کائی احمد ء لوگ ء سربرا سر کپیت۔ ہے دمان ء احمد چہ ڈبی ء یک دانگے ناہ کشیت ء گوں جمیلہ ء گوشتیت، ”اے یکے بوت“ دُز ء گوشان اے گپ کپیت گڑا ہے حیاں کنت کہ احمد ء آ پجہ آورتگ ء ہائی ء بابت ء گپ ء انت۔ آتچان تچان، ہیسک ء ہمپان سردار ء کرا روت ء حال دنت کہ اے شرک جنوک ء طاقت باز انت، من ء نہ دیستگے۔ بلے اشارہ کتگ کہ آیکے۔ آئی ء دراہین نشانہ منی جند بوتگ۔ سردار آئی ء گپان باور نہ کنت ء گوشتیت کہ باند اتو دگرے ہمراہ کن ء برو۔ وہدے اے

لوگ ۽ سربراہ سرکپ انت گڑا ہے و ہداں احمد یک دانگے ناہ کثیت ۽ گو شیت، ” اے دو!“ اے گپ دوہیں دُرانی گوشان کپیت گڑا اے ترس ۽ تچان پہ سردار ۽ کرار و انت۔ ”واجہ مرچی پدا انچوبوت، آئی زانت کہ مادومردماں۔ ماوتی گوشان ایشنگ۔“

ہے وڑا سیسی شپ ۽ سردار دگہ دو مردم آئی ۽ ہمراہی راہ دنت چارمی شپ ۽ چار تاں کہ سی وٹہ شپ ۽ ہر شپ ۽ احمد ناہے کشان کنت ۽ دپ ۽ ہماروچ ۽ حساب کنت۔ دُر باور کن انت کہ اے آوان ۽ گندگ ۽ انت ۽ زانت کہ آکجا انت۔ پیشکا چلمی شپ ۽ سرداروت آوانی ہمراہی روت گون۔۔۔

احمد گڈی ناہ ۽ دانگ ۽ دپ ۽ کنت ۽ گو شیت، ”اے بوت چل“ جمیلہ آئی ۽ کش ۽ اوشاتنگ ۽ دوہیں سک ملور انت پرچا کہ دُر گرگ نہ بوت انت ۽ مروچی چل روچ پورا بوت ۽ بادشاہ سپاہی کائنت ۽ آئی ۽ برانت۔ بلے دومی نیمگ ۽ چل دُر اٹنگ انت ۽ گوشدارگ ۽ انت ۽ ہماڈول ۽ احمد گو شیت، ”اے بوت چل“ گڑا آ دروازگ ۽ دپ ۽ ٹنگ ۽ بنا کن انت۔ احمد دل ترک بیت کہ اے بادشاہ سپاہی انت کہ آئی ۽ گرگ ۽ آتنگ انت آپہ ترس دروازگ تچ کنت تاں حیران بیت کہ چل مردم دیم پہ شکون آئی ۽ دیم ۽ کپنگ انت ۽ آوانی سردار ۽ دست بستگ ۽ اوشاتنگ۔ ”واجہ امارا معاف کن۔ مئے پت و پیر و کان توبہ انت۔ توبلاہیں جادو گرے ۽۔ اے زر ۽ مالاں بزور بلے مارا بادشاہ ۽ دست ۽ مہ دے۔ احمد قول کنت کہ آگاں دراہیں چل پیتی آل بیار انت ۽ ہماوڑا بادشاہ ۽ انبار ۽ ایربہ کن انت گڑا آوان ۽ بیچ نہ بیت۔

دومی سہب آبادشاہ ۽ دربار ۽ روت ۽ جار جنت کہ واجہ منی پال ۽ کرا کنگ بلے یکے۔ بزاں یا ترا سہر ۽ مال رس انت یا کہ دُر۔ دوہیں دزنہ کپ انت،

گڑا بادشاہ گوشی کہ منی ملاں بیار۔ احمد چمان بند کنت ء گو شیت، ”پیش پوش،
وشیں ہوش، میش موش، پدا چمان پچ کنت ء گو شیت کہ واجہ شے زر ء سہر انبار ء
سر بوتگ انت۔

بادشاہ وت آئی ء ہمراہی ء وتی انبار ء روت چاریت تاں چل پیتی سہر ء زر ہما
وڑا ایرانت۔ بادشاہ سک وش بیت ء آئی ء را گو شیت کہ تو شاہی پال جنو کے۔ بلے
احمد آئی ء دیم ء دست بندی کنت کہ واجہ من نوں پال جت نہ کنناں۔ تی حز انگ
ء واتر آرگ ء منی جادوئی قوت ہلاس بوتگ پیشکا من نوں اے کار ء کت نہ کنناں۔
بادشاہ آئی ء را دو پیتی سہر پہ بخشش دنت۔ آ واتر وتی لوگ ء کنیت ء گوں وتی زال
جمیلہ ء پشت کپتگین زند ء روچاں پہ آسودگی گوازینت۔

Forty Fortunes

(By Aaron Shepard)

سلیمان ء مرگ ء پریشنگ

سلیمان یک عقلمندے پیغمبر ء بادشاہے ات، آئی ء دربار ہر وہد ء بیچ ات ء مہلوک ء شت ء وتی اڑ ء جنجال بیان کت انت ء آئی ء ایشانی گینن ء گیوار ہم کت۔ یک روچے حضرت سلیمان ء دربار ء پچین دیوانے ات کہ یک مردے پہ گنوکی تچان ء آتک ء آئی ء پادان کپت۔ حضرت سلیمان ء گوشت کہ تراچے بوتگ۔ مرد ء پہ ترس ء لرزدرائنت، واجہ پہ حدائیگی من ء چہ مرگ ء پریشنگ ء بہ رگین۔ پرچا کہ دمانے ء ساری من اے دگ ء رہادگ بوتگوں کہ آمنی دیم ء آتک ء من ء روک روک ء چارگ ء ات۔ اے من ء کثیت۔ اے حداء پیغمبر منی ساہ ء بہ رگھین۔ حضرت سلیمان ء درائنت کہ، ”موت ء فرشتہ ء احداء حکم گون بیت ء آدگر ء گپ ء کجازوریت۔“

مردک ء پتہ دات، ”تئی گپ راست انت بلے اے وہدی تو منی ساہ ء رگھینت کنے۔ شما گوات ء حکم بہ دیت کہ من ء بال دیان ء ہندوستان ء بہ بارت تاں کہ فرشتہ من ء دیست مہ کنت۔“

دومی روچ ء سلیمان ء دیست کہ آئی ء دربار ء موت ء فرشتہ ہم مردمانی توکا اوشتوک انت گڑاچرائی ء پرست ءے کہ ”توپرچا آمرد ء رازی تریننگ؟ آمرد ء ردی چی انت؟“

فرشتہ ء پتہ دات، من آمرد ء داپہ بدی نہ چارینگ من آئی ء رادادیسنگ گڑا سک حیران ء ہبکہ بوتگال پرچا کہ حداء گوشتگ کہ باندا ایشی ء ساہ ء ہندوستان ء کبز کن من اجکہ بوتال کہ اے یک روچ ء چے پیم ہندوستان ء سربوت کنت۔

اے قصہ ء پنت ہمیش انت کہ ماتاں کدچہ حداء جست کناں۔

ملاء بُز

یک میتگے ءیک پہک دل ء حد اوستیں ملا ہے نشنگ ات۔ آسکیں صاف دل ء
 بزگیں مردے ات۔ آہر وہد ء وتی عبادت ء نیکیں کاراں دگوش ات۔ آاے
 میتگ ء مردے نہ ات۔ یک روچے ہے میتگ ء یک از گاریں مردے ء ملاء راپہ
 داد ء بخشش یک بُزے دات۔ ملاء گل ء بال بوت ء بُزے کوپک ء کت ء دیم پہ وتی
 میتگ ء رهاگ بوت۔ آوہدے دیم ء شت ء بازار ء چہ در آتک ء ویرا نین جاگھے ء
 روان ات، گڑا آئی ء را سنے لچین مردم ء دیست۔ ایشان ء وت ماں وت ء شور ء سلاہ
 کت کہ ملاء رد دیاں ء آئی ء بُزے پچ۔ گران۔ گڑا ایشان وت ماں وت ء سلاہ کت کہ
 آیک پہ یک ء ملاء کر روانت ء آئی ء چہ بُزے پچ۔ گرگ ء ہنر ء حیلہ کن انت۔

درستاں پیسر اولی لُچ آتک۔ آئی پہ نگی سلام دات ء ملاء را گوشت، ”ملاء
 صاحب تو سراشرے، مروچی یک کچے کوپک ء کتگ ء رهاگ ءے،“ ملاء پرے گپ ء
 گڑات کہ اے مرد ء راچے بوتگ کہ منی کوپک ء بُزے کچک گوشگ ء انت۔ ملاء آئی
 ء گپ کمار نہ کت ء دیم ترار رهاگ بوت۔ کے دیم ء شت گڑا دومی لُچ در کسیت ء
 ملا ہے سلام دات ء گوشت، ”واجہ ملا تراچے بوتگ کہ تو مروچی مرتگین گوکی چکے بڈ
 کتگ ء وت ء را تو سینگ۔“ ملاء پدا دل ء پریشان بوت کہ اے مرد چے گوشگ ء
 انت۔ من ء یک بُزے بڈ ء انت ء اے گوشی مرتگین گوکی گو سکے۔۔۔ خیر ملاء
 ایشی ء حبر ء پرواہ نہ کت ء دیم پہ وتی میتگ ء رهاگ بوت تاں کہ کے دیم ء شت۔ گڑا
 سیسی لچیں مردک در کپت کہ آوانی سنگت ات۔

لُچّہ درّائینت! واجہ ملا! تراچے بوتگ کہ تو حرّے کوپگ ء کتگ ء روان ءے۔
 نوں ملاسک پریشان بوت۔ آئی حیال کُت کہ اے بُزء تہا لم ء جن ء جا توئے است
 کہ ہر مردم گوشگ ء انت کہ اے دگہ ساہدارے ملا ء بُزء را کوپگ ء ایر کُت ء یلا
 کُت۔ سنّین لُچّہ یکجاہ بوت انت۔ آہاں پس گپت ء کباب کُت ء وارت پمیشا گوش
 انت کہ کدی ہم نف وارین لچین مردمانی گیاں گوش مدار۔۔۔“

تپیر

یک روچے یک دار بہا کنوکے دیم پہ جنگل ء دار ء گڈگ ء رہا دگ ات۔ آسکین
 غریبے ات ء وتی زندگی ء دار ء بہا کنگ ء گو ازینگ ء ات۔ آدریاء لمب ء روان ات
 کہ آئی ء پادلیترت ء دست ء تپیر یلا بوت ء دریاء تہا گار بوت۔ پریشی دار بہا کنوک
 سک غموار ء پریشان بوت۔ آیک دڑچکے ء چیر ء نشت ء پریات کناں بوت کہ آئی ء
 تپیر دریاء گار بوت ء نوں آچے بہ کنت۔ ہے فکر ء تہا ات کہ ناگتہ چہ دریاء یک
 ڈولدارین پری ء پدربوت پری ء گوشت کہ تو پریشان مہ بو۔ من تی تپیر ء
 دریگجان ء کاران۔ گڑاپری ء دریاء بک وارت ء در آتک، آئی ء دست ء سہر ء تپیرے
 ات۔ آئی ء تپیر دار بہا کنوک ء رادات، بلے آئی ء نہ زرت ء اے گوشت کہ اے
 سہر ء تپیر آئی ء نہ انت، آئی تپیر آہن ء بوتگ۔ پری ء پدا بک وارت ء در آتک گڑا
 آئی ء دست ء چاندی ء تپیرے ات، دار بہا کنوک ء پدا آئی ء تپیر نہ زرت کہ اے
 چاندی ء تپیر آئی ء نہ انت۔ پری ء پدا دریاء تہا بک وارت گڑا اے بری آئی ء دست
 ء آہن ء تپیر ات۔ دار بہا کنوک بازوش بوت ء وتی تپیرے زرت ء پری ء منت ء
 گران بوت۔ پری آئی ء ایمانداری ء سک وش بوت ء آدوہین چاندی ء سہر ء تپیرے
 آئی ء راپہ آئی ء راستی ء ایمانداری ء ٹیکسی دات انت ء۔

پنت: راست مردم ء موکیت۔۔۔

عقل ۽ قسمت

عقل ۽ قسمت پر یانی نیامچی ۽ یک روچے ہے گپ ۽ سراجاک بوت کہ ہر کس ۽ گوشت کہ آدمی ۽ چہ زوراک ترانت۔ عقل ۽ گوشت من ۽ قسمت ۽ گوشت من۔ دوہین یک مینگے ۽ شت انت کہ اودا یک دہقانے ۽ ڈگار ۽ غلہ کشتنگ ات۔ قسمت ۽ آئی ۽ غلہ ۽ ڈگار ۽ ہوشگ تیوگ ۽ سہرے کت انت۔ وہدے دہقان پاد آتک گڑا آئی ۽ اے دیست حیران ۽ ہبکہ بوت۔ دیرنہ گوشت کہ بادشاہ گوں وتی اپس ۽ ہمودا گوشت۔ بادشاہ ۽ ہم وہدے اے ندارگ دیست کہ تیوگیں ڈگار سہر انت گڑا آئی ۽ دہقان ۽ توار پر جت کہ تو اے دراہیں سہر ۽ دانگان بزور ۽ منی ماڑی بیا۔ ایٹی ۽ بدل ۽ من تراوتی زامات کنان۔ دہقان گل ۽ بال بوت۔ اے ڈول ۽ کسان ۽ تیوگیں کشار رت ۽ گوں وت ۽ بادشاہ ۽ ماڑی ۽ بُرت۔ بادشاہ ۽ وتی قول ۽ پدا آئی ۽ عاروس گوں وتی جنک ۽ کت۔ سور ۽ شپ ۽ وہدے دہقان بادشاہ جنک ۽ کش ۽ نندیت گڑا آئی ۽ راہے شبنگ بیت کہ بادشاہ ۽ جنک بنی آدمے نہ انت بلکنہ یک جاتوئے۔ ہے حیال ۽ گوں آچہ ماڑی ۽ تجیت۔ وہدے بادشاہ ۽ را حال رسیت گڑا آسک زہر گپت ۽ وتی مردماں راہ دنت کہ دہقان ۽ بہ گرات ۽ بیارات ۽ ایٹی ۽ پاہوبہ دیت۔ دہقان ۽ گر انت ۽ پاہو ۽ دار ۽ سرالونجان کن انت۔ گڑا ہے ساعت ۽ عقل ۽ پری گوں قسمت ۽ پری ۽ گوشت تو وتی کار کت نوں بچار کہ من ایٹی ۽ راچتور چہ پاہو ۽ ساد ۽ در کنان۔ عقل ۽ پری آئی ۽ دماگ ۽ یک زانگے ماں کنت گڑا دہقان بادشاہ ۽ را توار پر جنت، ”او بادشاہ شما کجام گناہ ۽ مناسزا دینگ ۽ ات، آپشی من پرے واستاجستگاں کہ یک مردمے ۽ پریات ۽ توار منی گوشان کپت کہ آکوڑ ۽ آپ ۽ بگگ ۽ مرگ ۽ ات، من

اشمتنگ کہ اگہ سورء شپء مردمے بگیت ء بہ مریت گڑا آمردء جن کدی ہم
 وشحال نہ بنت۔ من ہرچی کُت پہ تئی جنک ء واستا کتگ۔“

بادشاہ آئی ء اے گپ ء سک وش بوت۔ آئی دہقان یلا کت۔ پدا مردء جن پہ
 وشی زندگوا زیناں بوت انت۔

عقل ء ثابت کُت کہ آئی ء طاقت چہ قسمت ء گیشتر انت قسمت ء پہازوک
 عقلمندی بوت کنت۔۔۔

کچلین تیجگ

پیش ۽ زمانگ ۽ ازگارین مردماں کاردار داشتگ۔ حضرت ۽ لقمان ہم یک مالدارین مردمے ۽ کرا کارگرت، آئی ۽ کاردارات۔ آئی ۽ واجہ ۽ زانت کہ اے جوانین، دل سٹک ۽ ایماندارین کاردارے۔ پیشکا آچہ لقمان ۽ وش ات، پرے واستا آئی ۽ رلقمان چوتی اولادان دوست ات۔ وتی کار ۽ ایمانداری ۽ ہوار لقمان ۽ تہا عقل ۽ زانت بازات، اے حاترا آئی ۽ واجہ ۽ ہر وہد ۽ ہج ورگ دست پر نہ کت۔ تناوہدے کہ لقمان ۽ اول سرانہ وارت۔ اگاں لقمان پیسراورگ مہ وار تین گڑا آئی ۽ واجہ ۽ چیز چگل دات انت ۽ سک زہر بوت کہ تناوہدے لقمان نہ وارت آہچی ۽ دپ ۽ نہ کنت۔

یک روچے آئی ۽ واجہ ۽ سنگتے ۽ چہ دُور ۽ یک بے درورین تیجگے آورتگ ات۔ لقمان تیجگ ۽ راسار تین آپانی تہا ایرکت تاں کہ کسے سارت بہ بیت ۽ دیگر ۽ وہداں وتی واجہ ۽ دیم ۽ پیش ۽ نہ کنت۔ آئی ۽ واجہ ۽ یک دراجین کارچ ۽ زرت ۽ تیجگ ۽ چہ یک لاڑے بُرات ۽ وتی عادت ۽ روء اول سراں لقمان ۽ رادات۔ لقمان ۽ تیجگ ۽ لاڑپہ وش ۽ حُب ناکی وارت۔ واجہ ۽ چارات کہ لقمان ۽ اے تیجگ سک ۽ وش بوئگ ۽ انت گڑا آئی ۽ دومی لاڑ، سنیمی، چارمی ۽ تاں کہ گڈی لاڑپشت کپت دراہ دیان کت انت ۽ آپہ وش وران بُوت۔ تاں گڈ سرا آئی ۽ آخری لاڑپہ وتی واستاپشت گیتک۔ تنیکہ آئی ۽ کسانیں ٹکرے دپ ۽ نہ کتگ ات کہ تیجگ ۽ زہری آئی ۽ دپ ۽ انچوش شگ بوت کہ آئی ۽ وتی دپ ۽ تف کت ۽ کش ات انت۔ آئی ۽ زہری دپ ۽ سچک بناکت۔ آگوں، ہبھی لقمان ۽ چاران بوت ۽ گوشتے، ”اولقمان تو چونائی اے

تیوگیس تیجگ پہ کندگ ءوشی وارت کہ اے زہر ء کچل انت کہ من ایشی ء تئشے دپ
 ء کت نہ کت۔ تووتی جان ء دژ من نہ ءے کہ اپنکس زہر ء کچلن تیجگ ء راہ وشدلی
 وارت ءے۔“

لقمان ء وتی واجہ چوش پئسہ دات، ”منی بے درورین واجہ! تیوگیس زند ء شما
 من ء وش تا میں ورگ ء نیوگ داتگ۔ اے اولی روچ انت کہ یک چیزے نہ وش
 انت۔ منی مرگ ء زندگوں شماہوار انت گڑاہ یک رندے ء تہلی ء پرچاگلہ زاری
 بہ کنناں۔“

(مولانا رومی)

فیل ۽ تہاری

یک مینگے ۽ مردماں کدی فیل نہ دیستگ ات۔ یک روچے یک مردے ۽ فیل
 ۽ آؤرت ۽ یک تہارین کوئی ۽ تہا بست۔ شپ ۽ وهدات، مردماں ۽ اشتاپ ات کہ آ
 ہر ڈول کن انت فیل ۽ چار انت۔ فیل ۽ واہند ۽ گوشت کہ شما صبر بہ کن ات باندا
 سہب ۽ وهدے روژنائی بیت گڑا بیات ۽ فیل بچارات۔ بلے مردماں آئی ۽ گپ نہ
 زرت ۽ شپ ۽ قطار بوت انت کہ آفیل ۽ چارگ ۽ لوٹ انت، فیل یک ٹوہین بانے ۽
 توک ۽ بندوک ات ۽ تہا ہجی میم نہ بوت۔ گڈی ۽ فیل ۽ واہندا چار بوت۔ آئی ۽ یک
 پہ یک ۽ مردم موہدات انت کہ بہ روانت ۽ فیل ۽ بہ چار انت۔

اولی مردک ۽ شت ۽ چارات آئی ۽ راہچی گندگ ۽ نہ آتک، ایوکا آئی ۽ دست
 فیل ۽ لاپ ۽ کپت۔ آڈن ۽ درکپت ۽ گوشت کہ فیل چوش ڈڈین پائپ ۽ انت۔ پدا
 دومی مردک شت، آئی ۽ ہم تہاری ۽ ہجی نہ دیست۔ آئی ۽ دست ۽ فیل ۽ گوش کپت
 انت گڑا آئی ۽ گوشت کہ فیل چوش گواتو ۽ انت۔ سیمی مردک شت، آئی ۽ دست
 ۽ فیل ۽ پاد آتک گڑا آئی در ۽ آتک ۽ گوشت کہ فیل چوش منگ ۽ دار ۽ یک انت۔

گڈ سری مردم شت کہ آوت سک برزات، آئی ۽ دست ۽ فیل ۽ بڈ ۽ پشت
 کپت انت، آڈن ۽ آتک ۽ گوشت ۽ کہ فیل چوش تحت انت۔ بزاں ہر کس ۽ وتی
 وڑا فیل بیان کت۔ پرچا کہ آہان فیل روژنائی ۽ نہ دیستگ ات ۽ تہاری ۽ ایوکا وتی
 ناسر جمیں محسوس کنگ ۽ گوں فیل ۽ قد وبالاد ۽ بیان ات انت۔۔۔

(مولانا رومی)

استادؔ شاگرد

یک سکین دل پہکؔ کارگشا دین استادے است ات۔ آئیؔ دلؔ جان ہر و ہدے
گوں وتی شاگردانی وانینگؔ ات۔ بلے دومی نیمگؔ آئیؔ شاگرد سکین جان بڈے بے
کار ات انت۔ آہاں وتی استادے ترندیؔ پابندی دوست نہ بوت انت۔ و ہدیکہ استادے
واہگ ات آئیؔ شاگرد لائقؔ سر پدین مردم جوڑ بہ بنت۔

یک روچے مدرسہؔ ہزارین بچکؔ دراہین سنگت یکجاہ کت انتؔ یک ہنچیس
پلانے اڈدات کہ آچہ استادے چیزے روچ بہ رکت انتؔ دلؔ مئیلؔ وانگؔ دُور
لئیبؔ گوازی بہ کن انت۔ آئیؔ وتی سنگتانؔ گوشت کہ باند اسُہبؔ و ہدے استاد
کلاسؔ کئیت گڑا من پہ بزرگی استادے دیمؔ روانؔ آئیؔ راگوشتان واجہ تراچے بوتگ
تو پرچا چوش زرد، زردے، لازم ترانادر اہیؔ کپتگ۔ ایشیؔ پداشما سی بچک یک پہ
یک بیائےؔ ہمے گپؔ بہ کنے۔ و ہدے سی بچک اے گپؔ بہ کنت گڑا آلا چار بیت
ؔ باور کنتؔ مئے جان، لہتیس روچؔ آچہ مدرسہؔ چٹیت۔

دومی سُہبؔ و ہدے استاد اسکولؔ آتک گڑا ہمے چالا کیں بچکؔ آئیؔ را پہ
ادب سلام داتؔ مز نیں دل تیر کی پہ گوشت! واجہ تراچے بوتگ تئی دیم بے بلاہی
زرد زرد چوش الگدارؔ انت؟

استادے آئیؔ نیمگؔ پہ ترندی چاراتؔ آہٹل کت۔ بُروات چداں چے! من
ؔ ہچ نہ انت، دیم چوش الگدارؔ انت، احمق!

بلے و ہدے دمانےؔ پدیک پہ یک و ہدے سی بچکؔ سلام داتؔ ہمے گپ پر
ترینتؔ گوشت گڑا استادے راباور بوہان بوتؔ گڈ سر اگوشتے آئیؔ جانؔ لرزوکین
گوہری تپےؔ گپت۔ آئیؔ وتی کتابؔ کاگد چت انتؔ لوگؔ راہادگ بوت۔ راہؔ

آئی ء راوتی زال ء حیاں آتک کہ آئی ء زالبول گوں آئی ء دل پہک نہ انت کہ انچو بیمار انت بلے یک روچے ہم نہ گوشگ ءے کہ تئی دیم زرد انت ء تو نا جوڑے، آرام بہ کن، مدرسہ ء مہ رو۔ آوہدے لوگ ء سر بوت گڑا آئی ء زال ہبکہ بوت کہ مروچی چون زوت واتر بوتگ، اے مدرسہ ء موکل ء وہد نہ انت۔ بلے استاد وتی زال ء سرا ہژم گپت ء نپاد ء سرا کپت کہ ترا منی ہچ فکر نیست تو سکین منافق ء بے پرواہیں زال ء ءے۔ آئی ء جن حیران بوت کہ مروچی مرد ء راچے بوتگ۔

آئی پہ ادب ء فرمانبرداری جُست کہ تو سلا متیں مردم ءے۔ تراچے بوتگ دگہ جن ء ڈیہہ ءے تئی دیم نہ کپتگ۔ بزور آدینک ء وتی دیم ء بچار۔ ترا ہچ نہ انت تئی دیم اسپیتی ء ترپگ ء انت، تو چیا چوش دل وارگ ءے؟ بلے استاد ء باور نہ کت ء ہے وسواس ء نادراہ کپت ء تحت ء باہوٹ بوت۔ مدرسہ ء بچکاں گل کت ء دگ ء میتگ ء لئیب ء بنا بوت انت۔ آیک رندے استاد ء لوگ ء کرا مچ بوت انت ء زور زور ء سبق ء وانگ ء لگ ات انت، بلے استاد سک بیزاری ات ء دراہین ءے گلینت انت، اے ڈول استاد نادراہ بوت ء کپت۔ گڈ سرا وہدے زہگانی مات سہی بوت انت گڑا آواں استاد حال دات کہ مئے چکانی گیاں باور مہ کن، بلے استاد ہچ منگ ء تیار نہ ات۔ آئی ء گوشت کہ من شے چکانی باز منتواراں کہ آوان منی نادراہی زوت دُست کتگ من آوانی وانینگ ء وتی چند ء جان سلامتی ء بے حال کتگ۔ شرین منی جند نہ مُرتگ۔

پیشکا گوش انت کہ بازین گوشگ چہ جادو ء سحر ء گندہ تر انت۔۔۔۔

(مولانا رومی)

زانت کارین اُستا

یک لوڑی اُستاکارے است ات کہ آئی ء عادت کہ سُهَب ء مہلاوتی دوکانے پچ کُت۔ ہر روچ وتی دوکانے روپگ جت ء صاف ءے کُت۔ اے تاں بازین و ہدے ء آئی ء عادت ات۔ آئی ء اے وار نہ کُت کہ آئی ء شاگرد ء کاردار اے کار ء بہ کن انت۔

یک سُهَبے مدام ء وڑا آوتی صفائی ء روپگ ء کار ء رند فارغ بوت تاں یک پیرین مردے آئی ء دوکان ء پُترت۔ آئی ء دست ء یک گر نچ ءے ات گوں مہری ء گپتنگ اتے۔

”سلام علیکم اُستا۔ مہربانی بہ کن وتی شاہیم ء بدے گوں، منی کمو کے سُہر انت کہ تور کنگی انت؟“

”واجہ وتی راہ بگر، منی کرا روپگ ء گیحین نیست کہ تئی سُہر اں تور بکناں“ اُستاء یک ء ٹک مرد ء راجواب کُت۔

اُستاء جواب ء پیرین مرد ناراض بوت۔ ”اُستا۔ ترا چے بوتگ من ترا پے شاہیم ء گوشت، روپگ ء گیحین چہ کجا آتک؟“

اُستاء پیر مرد ء نیمگ ء دیم چرینت ء پے تہمبل گوشت۔ ”من تئی گپ اشکتاں، نہ من کراں ء نیکہ کور۔ بلے گپ ء اُشکن۔ ترا سُہر کنگی انت گڑا سر پد بُو کہ تو پیرین مردے، تئی دست لرزانت اگہ شاہیم سُر ات ء تئی سُہر انی نُشے بُن ء کپت ء گار بوت گڑا تو لازم روپگے لوٹ ءے، پدا حاکانی تہا تئی سُہر گندگ مہ بیت تو گیحینے لوٹ ءے۔ اے منی وسی کارے نہ ات، بڑو وتی راہ ء بگر۔ منی وشین سر ارادردے مان مہ کن۔ اے پیم ء زانت کاریں اُستاء وت ء راجہ اے مرد ء گڑا ء چُٹینت۔۔۔“

(مولانا رومی)

دوبرات

یک میتنگے ء دوبرات ات انت۔ آہانی پت مُرت، یکے نام میرک ء دومی ء نام شیرک ات۔ میرک مزن ء ہوشیارات و ہدیکہ شیرک کستر ء کم عقلے ات۔ آوانی پت ء مال ء میراث یک مچ، یک کمبلے ء یک گوکے ات۔

یک روچے میرک ء وتی برات ء راگوشت کہ بیاپت ء میراث ء بہر کنناں۔ اے ڈول ء میرک پہ ہوشیاری سین چیزان ء چوش بہرکت، آئی ء گوک ء پدی حصہ زرت ء دیکی بہر شیرک ء رادات۔ آئی ء مچ ء بُن شیرک ء دات ء سروت زرت۔ و ہدیکہ کمبل آئی شپ ء زرت ء روچ ء شیرک ء دات۔ اے ڈول ء آئی ء وت فاندگ وارت ء وتی برات بزرگت۔ شیرک ء مچ آپ دات بلے ناہ میرک ء وارت انت۔ شیرک گوک کاہ دات ء شیر میرک وارت انت۔ و ہدیکہ شپ ء سردی ء میرک ء کمبل پر ات ء شیرک سارتی ء ڈرہگ ء ات۔

یک روچے میتنگے ء کماشیں مردے ء دیست کہ میرک وتی کسترین برات ء را سک عذاب کتگ، گڑا آئی ء شیرک ء را لہتیں سوج دات۔ شیرک ء ہمے پنتانی سرا عمل کنگ بناکت۔ و ہدے میروک گوک ء شیرانی دوشگ بناکت گڑا شیروک ء لٹے زرت گوک ء سرا جنگ ء لگت۔ میروک زہر گپت کہ چوش پرچا کن ء؟ گڑا شیرک ء پتودات کہ گوک ء سرگ منی انت، منی مرضی انت کہ ہرچی بہ کنناں۔ گڑا میرک لاچار بوت آئی ء شیرے بہرے دات۔ پدا و ہدے میروک مچ ء سرا سرکپت کہ ناہ چناں، شیرک ء تیرے زرت ء گڈگ ء لگت۔ ہمے ڈرا کمبل ء باری ء شیرک ء تیوگیں روچ ء کمبل آپ ء کت، شپ ء کمبل ترات۔ آخر آئی ء برات ء را اے گپ ء مارگ بوت کہ آئی ء گوں وتی کسترین برات ء نا انصافی کتگ ء ہماروچ ء چہ آئی ء توبہ کت ء شیرک ء حق برابر دات۔۔۔

بخت

است ات سے برات، ایشانی تہا مستریں برات سک محنتی ات، شپ ۽ روج کارے کت بلے کستریں برات سکین جان بڈ ات انت۔ مستریں برات ۽ کارکت، ہرچی کہ آئی ۽ کٹ ات ۽ آکورت کستریناں وارت، بلے کارے باری ۽ ایشاں دست نہ سرینت۔ یک روچے مستریں برات ۽ آتک ۽ ایشان ۽ گوشت کہ شما کار نہ کنے گڑا من چداں چہ روان ۽ وتی بخت ۽ پٹان ۽ دریگان، تاں کہ گیشتر سیر ۽ آباد بہ باں۔ وہدے دوہین براتاں اے گپ اشکت گڑا آہم پاد آتک انت۔ دوہین برات شپ جاہ ۽ روج جاہ بوت انت تاں کہ آوانی سر شپ ۽ بلکے ۽ لوگ ۽ کپت۔ بلک ۽ گوشت کہ شے بخت ہمیش انت کہ اے کنڈ ۽ تہا استار انت ایشان در بہ کنے۔ دوہین برات سک پریشان بوت انت کہ چوش چون بیت کنت کہ کنڈ ۽ تہے استالاں چون کش ات کناں اے آزمان ۽ استالانی عکس انت۔

خیر دوہین برات پہ نا ایتی واتر بوت انت۔ نوں مستریں برات ۽ باری ات آہم ہامیتگ ۽ سر بوت کہ بلک ۽ گیس ات، وہدے بلک ۽ وتی شرط ایرکت گڑا مستریں برات ۽ گوشت کہ من ۽ یک آپ ۽ ڈولے بہ دے۔ بلک ۽ آڈولے دات تاں آئی ۽ سچین روج ۽ ہے کنڈ ۽ آپ کش ات۔ وہدے شپ بوت گڑا آپ ۽ ہلاسی ۽ استالانی عکس آپ ۽ تہا گندگ نہ بوت۔ بلک آئی ۽ محنت ۽ عقلمندی ۽ سک وش بوت ۽ آئی را بلاہین آبادیں ڈگارے دات ۽ گڑا مزنین برات سیر ۽ آباد بوت۔ وہدے آوتی میتگ ۽ واتر آتک، دوہین جان بڈین براتاں جُست کت کہ آپون سیر آباد بوتگ ۽ آئی ۽ بخت چچی انت؟ آئی ۽ آواں وتی دست پیش داشت انت کہ اے منی بخت ۽ قسمت انت۔۔۔

ہیک، پٹاٹہ ۽ کافی

یک رندے یک مردے است ات کہ آئی ۽ کار ۽ کسب بورچی ہانی ات۔ آئی ۽
یک جنکے است ات کہ آئی ۽ ہر وہد ۽ گرہیت ۽ پریات کُت ۽ وتی بحت ۽ قسمت ۽ را
ڈو بار ات۔ آئی ۽ ہمے گلہ ات کہ زندگی ۽ گوازینگ گران انت ۽ آئی ۽ نون دم برتگ
۽ چد ۽ گیشتر جنجال سگت نہ کنت۔ وہدے آئی ۽ وتی گلہ شانی ۽ پریات وتی پت ۽ کرا
بُرت انت گرا آئی ۽ پت ۽ ہج حبر نہ کُت ۽ آئی ۽ تچک ۽ جنک دست ۽ گپت ۽ بورچی
خانہ ۽ بُرت۔ آئی ۽ سے دیگ زرت، ایشان ۽ آپ مان کُت ۽ زبرین آس ۽ سرا
ایر کُت انت۔ وہدیکہ آپ جوش و ران بوت انت گرا آئی یک دیگے ۽ را پٹاٹہ، دومی
راہیک ۽ سیمی ۽ را کافی ۽ دانگ مان کُت انت۔ آئی ۽ تاں کساس نیم ساعت ۽ آپان
۽ لہڑات ۽ ودار کُت۔ اے دمان ۽ آئی ۽ جنک بے تواری حنک حیران ات کہ پت
چے کنگ لوطیت بلے پت ۽ ہیچی نہ گوشت۔ آئی ۽ سین دیگانی شے، پٹاٹہ، ہیک ۽ کافی ۽
دانگ کش ات ۽ جتا جتا مین رزانانی تہا ایر کُت انت۔ نون آئی ۽ دیم گوں وتی جنک ۽
کُت ۽ گوشت، ”جی منی! جنک توچے دیست۔“

جنک ۽ پٹو دات، ”پٹاٹہ، ہیک ۽ کافی۔“

گرا پت ۽ گوشت کہ ہرچی ۽ دست بہ جن ۽ بہ چار تاں کہ ترا معلوم بہ بیت۔
جنک ۽ پٹاٹہ دزجت انت نرم گونگ ات انت ۽ لڑات انت۔ ہیک ڈڈ بوتگ ات۔
پدا آئی ۽ گوشت کہ کافی ۽ تام ۽ بگر۔ آئی ۽ گٹے گپت، کافی ۽ وشیں تام آئی ۽ گٹ ۽
ایر نشت۔

”ابا! ایسی ۛ معناچی انت؟ جنک ۛ جُست کُت۔ پت ۛ پتو دات، ”منی چک!
ہیک، پٹاٹ ۛ کافی ۛ دانگ، دراہین جو شین آپ ۛ تہات انت بلے ہر کس ۛ وتی وڑا،
اے برداشت کُت ۛ درشانی کُت۔ پٹاٹ ڈُوات بلے لہڑین آپ ۛ تہا نرم ۛ کمزور
بوت۔ ہیک دست ۛ پر کنگ ۛ پُرشیت بلے ادا ڈُ بوت۔ وہدیکہ کافی ۛ ہے آپ ۛ جند
ۛ رابدل کُت۔ نون تو بزاں کہ سکی ۛ وہداں تو چون جواب کن ۛ۔ پٹاٹ، ہیک یا کافی
ۛ دانگ ۛ وڑا۔۔۔

سوب مندی ۽ راز

یک رندے مزن نامین شہ زانت سقراط ۽ چے یک ورنائے ۽ جُست گپت، ”واجه زندہ تہا سوب مندی ۽ راز چي انت“؟ سقراط ۽ آئی ۽ جبر گوشداشت بلے گوشتے کہ باند افلاں دریاء کر ابیاتر اجواب دیاں۔ دومی روچ ۽ ورناسقراط ۽ کراہما کور ۽ لمب ۽ شُت۔ آئی ۽ ورننا ہمراہ کُت ۽ کور ۽ لمب ۽ گردان بوت انت۔ پدا آئی ورننا دست ۽ گپت ۽ آپ ۽ تہامان دات، آروان بوت انت تاں کہ آپ بچک ۽ گردن ۽ سر بوت۔ بلے بچک ہما و ہد ۽ کُرات کہ سقراط ۽ آئی ۽ راجہ گردن ۽ گپت ۽ آپ ۽ تہا بُد دات۔ سقراط زور ۽ پُرات بچک ۽ ہر ڈول ۽ زور جت بلے در آتکے نہ کُت۔ تنا و ہدے کہ شونز ترات تاں سقراط ۽ آئی ۽ سرچہ آپ ۽ کش ات۔ آپ ۽ در آہگ ۽ گوں بچک ۽ ٹوہین گینے کش ات کہ مرگ ۽ رک ات۔ سقراط ۽ آئی ۽ راجُست کُت، تی سر کہ آپ ۽ تہات اے و ہدی ترادرستان چہ گیسن کجام چیز پکارت۔ ورننا ۽ پتو دات، دم کشگ، سقراط گوشت: ”سوب مندی ۽ راز ہمیش انت۔ اگہ تو سوب مندی ۽ ہے وڑاشوہاز بکنے، انچوش کہ تو آپ ۽ تہا گوات ۽ لوٹوک ات ۽ گُزابزاں کہ تراوت کُیت ۽ دز کپیت، ایٹی ۽ ابید دگہ ہچ راز نیست، بزاں یک کسانیں آچے، گرمی کم دنت۔ ہے وڑایک کسانیں واہگے کدی ہم سوب مندی آتورت نہ کنت۔۔۔

ریک ۽ تللار

یک رندے دوسنگت یک ریگستانے ۽ سفر جناں رهاگ ات انت۔ سفر دراج
 ات، یک جاہے ۽ گپ گپ ۽ سرائیک سنگتے ۽ زہر گپت ۽ وتی دومی سنگت ۽ دیم ۽
 شہماتے جت۔ ترندیں شہمات ۽ ورگ ۽ پد دومی سنگت ۽ دگہ نہ گوشت، بدل ۽
 ہم نہ جتے، ایوکا ریک ۽ سرائنبشته ۽ کت، ”مروچی منی شترترین سنگت ۽ دیم ۽
 شہماتے جت۔“ پدا آوتی سفر ۽ جُزناں بوت انت تاں کہ آواں صحراء تہایک آپ ۽
 گورمے دیست، ہما سنگت کہ آئی ۽ را دوست ۽ شہماتے جتگ ات۔ آپ ۽ نیمگ ۽
 شت کہ جان شودان بلے آچ ۽ تہامین بوت ۽ ایر روان بوت، بلے دومی سنگت ۽ آئی
 ۽ راگپت ۽ چہ لچ ۽ کش ات ۽ آئی ۽ ساہ رکینت۔ لچ ۽ دراہگ ۽ پد آئی ۽ یک تلارے
 ۽ سرائنبشته کت۔ ”مروچی منی سنگت ۽ منی ساہ رکینت۔“ آئی ۽ دوست حیران ۽
 ہبکہ بوت، گڑا جسے کت۔ من ترا شہماتے جت بلے توریک ۽ سرائنبشته کت، بلے
 نول تو تلارے سرائے نبشته کت۔ پرچا؟ گڑا آئی ۽ سنگت ۽ درائینت، وہدے یکے مارا
 تکلیف دنت گڑاما جہد بہ کنال کہ آئی ۽ ریک ۽ سرائنبشته بہ کنال تاں کہ پہل کنگ ۽
 گوات آئی ۽ بہ بارت ۽ گار بہ کنت۔ بلے وہدے یکے ہما شتریں کارے کنت، گڑا آئی
 ۽ سنگ ۽ سرائنبشته بہ کن تاں کہ پہ ملام ۽ آئی ۽ نشانی گارمہ بیت۔۔۔

جاتوئی توم

اے چین ۽ کوہنیں قصہ انت کہ یک زالے ۽ یک زہگے ات بلے قدرت ۽ حدا
 زال ۽ یکیں چک مُرت۔ وتی یکیں چک ۽ غماں بار اے زال یک پیروعالے ۽ کراشت
 کہ آجادوبہ کنت۔ دم ۽ چُپ بہ کنت ۽ تاں کہ آئی ۽ یکیں چک واترزندگ بہ بیت۔
 پیر ۽ زالبول گوں حیرانی چارات بلے دگہ گپے نہ کُت۔ آئی ۽ گوشت کہ توبرو
 میتگ ۽ یک لوگے ۽ یک سرسوں ۽ تومی دانگے بیار کہ آلوگ ۽ مردماں کدی غم نہ
 دیستگ۔ جنین رهاگ بوت۔ دیم ۽ یک ٹوہین ماڑی ۽ دروازگے ٹک ات ۽
 اوشات۔ یک مردے درآتک۔ آئی ۽ گوشت کہ من انچین لوگے ۽ شوہاز ۽ در
 کپتگوں کہ اود ۽ مردماں غم نہ دیستگ، ہمالوگ ۽ چہ سرسوں ۽ دانے لوٹاں۔ اگہ
 شمر لوگ انت گڑا منی کمک ۽ بہ کن ات۔

لوگ ۽ واہند ۽ پتہ دات کہ بی بی! تو ر دیں جاہے ۽ آتگ ۽۔ مئے سراغمانی
 کوہ کپتگ انت۔ پدا آہان وتی غم ۽ ڈکھ بیان کُت، آئی ۽ مار ات کہ اے چہ من
 ہم گندہ تر ۽ بزرگ انت۔ من ۽ باند انت کہ ایشانی غماں ہوار بہ باں ۽ ایشانی کمک ۽
 بہ کناں۔ لہتیں و ہدا ایشانی کر ۽ نندگ ۽ جاہ ۽ شُت گڑا ہر یکے ۽ رایک غمے گون
 ات، یک درد ۽ رنجے ۽ آماج ات۔ اے پیم ۽ آجنین سر پد بوت کہ دو میگانی غم ۽
 درد ۽ ہمراہ داری مردم ۽ غمان وت کٹینیت بزاں جادو ۽ سرسوں ۽ توم ۽ درگیجگ
 ۽ گپ ایوکا آئی ۽ غم ۽ ہلاس کنگ ۽ واستا پیر ۽ توجیل کتگ ات۔

لُردین آپ

یک برے مہاتما بدھ گوں وتی مُریداں جاگے روان ات۔ راہ ءیک گورمے آپ ات۔ بدھاء وتی یک مُریدے دیم دات کہ بہ رو پچن آپ بیار کہ سک تُنیگاں۔ مرید شُمت کہ تاس ء آپ پُر کناں گڑا آئی دیست کہ مردم آپ ء تہا تچ شودگ ء انت۔ گوک گاڑی گو زان انت ء آپ لُرد انت ء ورگ ء قابل نہ انت۔ اے ڈول ء آواتر بوت ء گوں حشکین تاس ء آتک۔ مہاتما بدھ ء آئی ء رانا دینت ء ساعته ء پد دوارگ دیسے دات۔ مُرد ء چارات کہ آپ ء لُرد سَنگر تگ ء سپاہ انت۔

آئی ء آپ پُر کت ء آورت، بدھاء آپ چارات انت ء دیم گوں وتی مُرید ء کت ء گوشت اے آپ چتور صاف بوت انت۔ اے وت صاف بوت انت۔ بلے کتے و ہدے لوٹ ات۔ ہے وڑا مردم ء دماغ انت اے و ہدے گرم بیت گڑا یلا کنے، اے وت سارت بیت۔ بزاں دماغ ء تاہیر گرگ ء و ہد پکار انت ء آسمر ء اے وت شر بیت۔

بادشاہء جنکء گروناکی

است ات یک بادشاہے، آئیء یک جنکے است ات، بادشاہء جنک باز زیبا
 ات۔ ہمے زیبائیء سوبء بادشاہء جنک باز گروناک ات۔

ہر ورناء واہگ ات کہ بادشاہء جنکء سانگ بہ کنت، بلے جنکء گوشت کہ
 اے ملکء آئیء مٹ نیست، اگہ آسورء سانگ کنت گڑ ایک در آمدیں شہزادگےء
 کنت۔ بادشاہء آئیء بانکء وس کنت کہ آہانی جنک وتی اے ضدء میل بہ کنت بلے
 جنکء ہیچ وڑانہ من ات۔ یک روچے حال بوت کہ بادشاہء ملکء یک شہزادگے
 ہتنگ کہ باز ڈولد ار انت۔ بادشاہء جنک سہی بوت، گڑا آشتء ہمے شہزادگ چار
 ات۔ ہما دمانء آئیء دلء پترت، آئیء شہزادگ وتی ماڑیء لوٹا نینتء وتی ماتء
 پت گوشت انت کہ آگوں، ہمیشیء عاروس کنگ لوٹیت۔ بادشاہء آئیء بانکء یک
 برے نہ من ات بلے وتی یکیں لاڈکیں جنکء دیمء لاچار بوت انتء گڈیء بادشاہ
 ء جنکء عاروس گوں ہمے در آمدین شہزادگء بوت۔

دوسے روچء پد شہزادگء گوشت کہ آوتی جنینء وتی ملکء برگ لوٹیت۔
 پرچا کہ آوتی ملکء واتر روگ لوٹیت کہ ڈور انت۔ بادشاہء جنین پد ارازی نہ بوت
 انت بلے وتی جنکء واہگء دیمء پد لاچار بوت انت۔ وہدے آواں بادشاہء ملکء
 سیمسر گوازینت انت گڑ ایک عجیبیں مردمء ندرگ آئیء دیمء آتک، اے رُوحء
 جنانی ملک ات۔ ادے مردم جنء جنس ات انت۔ اولی سرا یکےء آتکء شہزادگ
 ء پاد ڈور کت انت، دومیء آئیء دستء دگرےء آئیء تیوگیں جان برتء اے
 ڈولد اریں شہزادگء ایوکا کا مپول پشت کپت۔ جنکء رانگوکیء گپت کہ آئیء گوں

انسانے ۽ عاروس نہ کنگ۔ جنک ۽ تچک ۽ واتر وتی ملک ۽ روگ ۽ جھد کت بلے کا مپول
 ۽ آئی ۽ رانیشٹ۔ اے وڑا آئی ۽ جنک وتی گیس ۽ بُرت کہ همودا ایو کا آئی ۽ مات ات۔
 آئی ۽ مات پیرین، کپتنگین زالے ات، بادشاہ ۽ جنک ۽ آئی ۽ خدمت ۽ خیال داری بنا
 کت تاں آئی ۽ راجنک ۽ سرا بڑگ بوت۔ اے زال ہم جاتو ۽ بلد ات آئی ۽ موکو
 لوٹائینت کہ جنک ۽ مُوداں شری بہ رندیت ۽ آئی ۽ رنگ ۽ درو شم ۽ بدل بہ کنت۔
 پدا آئی ۽ گوں وتی جادو ۽ زور ۽ آئی ۽ گوات ۽ راپر مات کہ جنک ۽ تچک ۽ آئی ۽ پت ۽
 ملک ۽ بہ بارت۔ اے وڑا ۽ جنک وتی پت ۽ ماڑی ۽ سر بوت۔ دُراہیں ملک ۽ ڈھول ۽
 ڈومب بنا بوت۔ ایٹی پدا بادشاہ ۽ ملک ۽ جار جت کہ چد ۽ پد پچ جنک گوں در آمد ۽
 عاروس کت نہ کنت۔ پدا بادشاہ ۽ وتی جنک ۽ عاروس گوں وتی ملک ۽ شہزاد گے ۽ کت
 ۽ دراہ گوں وش حالی زند گوازیگ ۽ بوت انت۔۔۔

(افریقہ)

شپانک

کوہنیں زمانگ ء گپ انت کہ اسرائیل ء سرا یک بادشاہے ء حاکی ات۔ آئی ء نام ساہول ات۔ حد اچہ ساہول ء نہ وش ات پرچا کہ آحداء نافرمان ات۔ ساہول ء ملک ء یک ورنابہیں شپانکے است ات کہ آئی ء نام داؤد (David) ات۔ داؤد پس چارینت ء یک دلاورے ات۔ ایشی ء ابید آئی ء راساز ء زمیل جنگ ء باز شوق ات۔ اسرائیل ء راجہ فلسطین ء نیمگ ء جنگ ء بہار یک زور آورین زحم جنے چہ است کہ آئی ء نام (GOUATH) (جالوت) ات۔ جالوت سک گردناک ات ء آئی سیادی چہ فلسطین ء سر زمین ء ات۔ آئی ء بہادری ء قصہ ہر نیمگ ء تالان ات ء ہر کس چہ آئی ء ترس ء گارات۔

بادشاہ ساہول ہم بیم ء لرزگ ء ات۔ وہدے شپانک داؤد سہمی بوت گڑا آ بادشاہ ء کراشت کہ ”من اے ظالم ء دیم ء داشت کناں“۔ بادشاہ ء یک کسانیں بچکے دیست کہ آئی ء کارپس ء چارینگ ات۔ ”اے چے پیم آبلہ ء دیم ء داشت کنت کہ آئی ء دراجی وہ فٹ انت“۔ گڑا بادشاہ ء یک برے نہ من ات بلے آخر آئی ء بازین گوشتن ء گیاں کہ آئی ء بازین شیر ء پتار کشتگ انت ء تنیگتہ ہج ناہارے ء آئی ء پس بُرت نہ کتگ انت۔

بادشاہ لاچار بیت ء آئی ء راجنگی اسباب ء پوشاک دنت، بلے داؤد نہ مئیت۔ گڈ سر داؤد ء جالوت ء جنگ بیت گڑا مردم حیران بنت بلے داؤد گوں وتی غلیل (ربڑ) ء یک سنگے ء جالوت ء سر ء میہہ ء پروشیت ء بامرد جوڑ بیت ء آسر ء وتی ملک ء بادشاہ جوڑ بیت ء ما آئی ء راحضرت داؤد علیہ السلام ء نام ء یات کنین۔۔۔

مصرء حزانگ

یک مردے بغدادء نشتنگ ات۔ آئی ء راجہ پت ء پیر کی مزین مال ء ملکتے پہ وارثی رستگ ات۔ بلے وتی بے پروائی ء ناد لگوشی ء آئی ء سجھین مال ء دولت شُت ء کُٹ ات انت ء کُدارے ء محتاج بوت۔ آئی ء حداء درگاہ ء مزین فریاد ء کوکارے کُت، بلے یکبرے دست ء شتگین چیز پہ مشکل واتر کُنیت۔

ہے فکر ء حیالاں مرد شپ ء روج پریشان ات۔ واری ء نادری ء گرات۔ یک شپے مرد ء یک اسپیت پوشاکین بزرگے واب ء دیست۔ بزرگ ء آئی ء راسوج دات کہ آمصر ء بروت کہ ہمو دایک حزانگے جاگھے ء گل انت ء ہمائی ء بہ پٹیت گڑا پداسیر ء ازگار بیت۔

مرد چہ واب ء گڑات ء پاد آتک ہماو ہد ء لانکے بست ء گور بام ء اولی کاروان ء ہمراہ بوت ء شپ جاہ ء روج جاہ کنال تال کہ مصر ء سر بوت۔ آسک دم بردگ، بزرگ ء گڑن ء شن ء بد حال ات۔

مصر ء شہر قارہ ء آئی ء یک ہم پجارو کے نیست ات ء دومی آئی ء اپنڈگ ء لوٹگ ء لُج بوت۔ آہے ودار ء ات کہ شپ ء تہاری مانثانیت گڑا بہ پنڈگ ء لوٹگ ء میار ہم تہاری ء تہاگار بیت۔

بلے پر آئی ء دست ء شہارگ سکین گرانیں کارے ات، پرچا کہ کدی ہم آئی ء زند ء پنڈو کی مال نہ وارنگ ات ہم، غم ء گڑتی ء تہاشپ ء نیم گوٹست۔

قدرت ء حد کہ شہر ء ہبے ہند ء لہتیں روج ٹوہین دُزی بوتگ ات۔ بادشاہ ء حکم داتگ ات کہ ہر وڑیں مردے ء سراسنک بوت آئی ء دزگیر بکن ات بلے کہ بادشاہ ء وتی عزیز ء سیادے بہ بیت۔ دُڑے سزا دست ء بُرگ ات ء سپاہی ہبے کار ء شپ ء روج ازگلاش ات انت کہ دُڑے چے پیم دزگیر بہ کن انت۔ بخت ء کپگ ء،

ہمے شپ ۽ پولیس پٹ ۽ لوٹ ۽ دزگٹ ات کہ آیانی چم پرے مرد ۽ کپت انت کہ
 یک کنڈے چوش دز ۽ وڑا سرپنگ ات۔ گڑا درستاں ایشی ۽ راکبندگت ۽ گپت ۽ لٹان
 بست۔ مرد ۽ فریات ۽ زارگت کہ حدانام ۽ من ۽ یلاکنے، من بے گناہیں مردے
 آں، بلے مز نیں لٹ ۽ گٹے ۽ پدیک سپاہی ۽ رابزگ بوت۔ آدگران ۽ چہ جنگ ۽
 داشت ۽ جُست ایش کت، گڑا بگش تو ادا چے کنگ ۽ ات ۽؟ گندگ ۽ تو چو
 در آمدے ۽؟ اے بندیں دمک ۽ تی کارچی انت؟

مرد ۽ پتہ دات، واجہ! من چہ بغداد ۽ آتنگوں ۽ درآمدے آں۔ من ۽ دُزی ۽
 ڈنگی چے کار؟

مرد ۽ وتی واب ۽ حال دات انت گڑا سپاہیان ۽ باور بوت کہ اے مرد سرا
 بروبر نہ انت گڑا یک سپاہی ۽ آئی ۽ کم عقلی ۽ سرا کندات ۽ دڑا کینت، ”توپہ یک
 وابے ۽ چہ بغداد ۽ شتگ ۽ مصر ۽ آتنگے“۔ اے گپ ۽ مرد ۽ چم جہل کت انت۔
 سپاہی ۽ گوشت، ”اے وڑا من ۽ ہر شپ ۽ واب ۽ یک مردے ۽ سکین دات کہ پادا
 برو بغداد ۽ فلان دمک ۽ فلان مردے کو نہیں ماڑی ۽ زیر زمین ۽ یک حزانگے کل انت
 گڑا من وتی اد ۽ کاراں بلاں ۽ جہہ جنان ۽ بغداد ۽ برواں۔ اڑے مرد۔ تو سارے کہ
 پہ یک وابے ۽ گندگ ۽ وت راکشنگ ۽ ادا آتنگے“۔ سپاہی ۽ واب ۽ قصہ ۽ مرد
 گڑینت ہما مردم ۽ لوگ ۽ چیر ۽ حزانگ ۽ کل بوئنگ ۽ قصہ ۽ آئی ۽ جند ۽ نام گرگ
 بوتگ ات۔ آئی ۽ پہ نام ۽ پکا کنگ ۽ دووارگ جُست کت۔ وتی نام ۽ جاگہ ۽ دلجمی ۽ پد،
 آئی چہ سپاہیاں موکل لوٹ ات ۽ تچک ۽ وتی لوگ ۽ سر بوت۔ آہے فکر ۽ گارات
 کہ ہرچی وتی جند ۽ لوگ ۽ ایمنی ۽ وششی است انت دگہ جاہ ۽ دزنہ کپیت۔

بزاں اے دراہین سفر ۽ تکلیف، گرانی ۽ جنجالانی مقصد آئی ۽ چٹانی پچ کنگ
 ات کہ وائے وطن خشکیں دار۔۔۔۔۔

(رُومی)

مستزین برات

یک میتگے ءیک مردے است ات، آئی ءیک بچکیں زہگے ات۔ آئی ءزہگ
 ء عمریک سالے ات کہ آئی ء زال وفات بوت۔ مرد ء دگہ سورے کت ء چرائی ء
 دگہ دو بچک بوت۔ وہد گوزان بوت، چک مزن بوت انت۔ مرد ء دومی جن ء ہر
 سین چک یکیں چم ء چارات انت ء کدی ہم وتی جند ء چکانی دیم ء پد رنہ کت کہ آوانی
 مستزین برات جد مادرے۔ بوت یک روچے کہ ایشانی پت وفات بوت، بلے چک
 انگہ تپاک ء یکجاہ ات انت۔ آوانی ٹوہین ڈگارے ء لوگے ات پیشکا آوانی کہول وش ء
 آبادات۔ اے جبر آوانی ہمساہگ ء میتگ ء دگہ مردمان ء نہ وش بوت ء آواں شپ ء
 روچ جہد کت کہ چے پیم ء ایشانی تہانا تپاکی اڑے دؤر بہ دسیان۔

یک روچے آوان کستریں براتان ء گوشت کہ شما سہی نہ ات بلے شے
 مستزین برات شے مات ء چک نہ انت۔ اے حال ء اشلنگ ء آسک پدرد ء دل
 وارگ بوت انت ء تچک ء وتی مات ء کراشت انت کہ پرچا اے جبرچہ آوان چیر
 داتگ اش ء مات پرچا مزنیں برات ء رامے وڑا مہر ء محبت دنت۔ ایشانی مات یک
 دیرچا ء زانو گرین زالبولے ات۔ آئی ء وتی چکان ء گوشت کہ آمر وچی ء چہ پد ایوکا
 آہانی حیال داری ء کنت ء چکو ء پہ ماتوی چھے چاریت۔ شپ بوت گڑا دراہین چک
 واب کپت انت۔ شپ ء نیم ء مات ء کوکار کت، ”مارے مارے“ مستزین بچک پاد
 آتک ء لپرزگی گوشتے، ”کجا انت اماں مار“ مات ء پتہ دات، ”من دیست کہ تئی دپ ء
 پُترت ء تئی لاپ ء شت“۔ اے گپ ء اشلنگ ء گوں مستزین چک دل وارگ ء رنج
 ء غم ء نادراہی ء گپت۔ آئی ء نان ء ورگ یل کت ء نادراہ بوت۔ لوگ ء کپت۔ کار ء
 کبسی نہ بوت ء تہت ء باہوٹ بوت۔ آئی ء لائق ء مستزی شت۔ وہدیکہ کستریں

برات کم عقل ۽ نابودات انت۔ مسترین برات ۽ نادر ای ۽ گیس ۽ کپک ۽ پد همساہگ ۽ میتگ ۽ مردماں آوانی زمین ۽ ڈگار گران ۽ بران کت انت ۽ آسک وار ۽ بزرگ بوت انت۔ آوانی مات ۽ اے دراہین جاور دیست انت ۽ وتی کسترین چکان ۽ آوانی بے عقلی ۽ مسترین برات ۽ ارزش ۽ کماشی ۽ زانت ۽ سرپدی دات۔ گڑ ایک شپے دراہین چک و اب ات انت کہ مات ۽ کوکار کت، ”مارے۔ مارے“ مزنین برات **جہہ ستر** ات ۽ پاد آتک، ”کج انت مات“۔ اے حال ۽ پد **مسترین** برات ۽ نادر ای روان بوت۔ آجان سلامت ۽ تمرد بوت، آئی ۽ گوں وتی براتاں وتی ڈگار واتر گیت۔ مسترین برات ۽ لائق ۽ عقل مندی ۽ دراہین کہول پداوش حال ۽ تپاک بوت۔۔

پیشی ۽ پادگ

چار سوداگر است ات که آوان گندیم ۽ بیارکت۔ آہاں گندیم ۽ گونی یک
 ٹوہیں انبارے ۽ ایرکت انت۔ بلے انبارے تہا بازیں مُشکے ۽ جاگہ کنگ ات ۽ آہانی
 گندیم ۽ تاوان داتگ ات انت، گڑا آہانی تہا یکے ۽ سلاہ دات کہ یک شرین پیشی
 ۽ انبارے تہا یل کنین ۽ آوت مُشکانی دیمپانی ۽ کنت۔ اے پیم ۽ یک پیشی ۽ انبارے
 پہ نگہبانی یل کنگ بوت۔ پیشی ۽ وتی کار جوانی ۽ کت ۽ مُشک صاف کت انت۔ اے
 ڈول ۽ باپاری سک وش بوت انت۔ آوان وت ماں وت ۽ سلاہ کت کہ پیشی ۽ حیال
 داری پہ جوانی کنگ لو طیت ۽ ہر یکے وتی بہرے مطابق ۽ پیشی ۽ بہ وارینیت ۽ بچاریت۔
 پریشی ۽ فیصلہ بوت کہ پیشی ۽ دو یاد و دست انت پیشکا ہر یکے۔ بحت ۽ یک یک دست
 یاپادے ۽ ذمہ واری انت، یک روچے پیشی ۽ وتی دستے پٹی کت گڑا اے دست ہما
 سوداگرے بہرے ات۔ آئی ۽ ایشی ۽ علاج ۽ پٹی ۽ بند ۽ بون کت۔ پیشی ۽ دست پٹی ات،
 پیشی گندیانی انبارے ترے گردان ات۔ شپ ۽ ناگتہ ۽ پیشی ۽ یک نوکیں چرانغے ۽ را
 دست جت، ایشی ۽ چہ پیشی ۽ پٹی والہین دست ۽ بون کت ۽ آس روک بوت۔ پیشی
 تچان تچان ۽ وتی دست ۽ آس ۽ توسگ، گندیم ۽ ہر یک گونی ۽ گوں وتی دست ۽
 لگاشان بوت، گڑا ایشی ۽ چہ گونی آس۔ گران بوت انت ۽ تیوگیں انبار سٹک ۽
 پربوت۔ اے وڑا چارین سوداگر ات انت، ہما باپاری ۽ بہرے پیشی ۽ دست پٹی
 بندوک ات، درستان آئی ۽ راڈوبہ جت کہ ایش تئی سبب ۽ بوتگ، بلے آئی نہ من
 ات۔ گڑا دراہ شہر ۽ قاضی ۽ کراشت انت۔ قاضی ۽ دراہین قصہ گوش داشت ۽
 گوشت، ”انبارے پیشی میں دست ۽ سبب ۽ بون کنگ، بلے تیوگیں انبارے تہا ایشی ۽ تالان

کنوک آدگہ سہ دست ء پادانت کہ آہانی سبب ء پیشی یک پہ یک گونی ء کر اشتنگ پیشکا
 آس ء تالان کنوک ہر چارین دست ء پادانت۔“

قاضی ء فیصلہ ء آدگہ سینین باپاری چم جہل بوت انت ء وتی ہمراہ ء چہ پہلی
 لوٹان بوت انت کہ حیوان کدی ہم سرجمین چو کیدارے بوت نہ کنت۔۔۔

گارین اُشتر

یک مردے ء اُشتر گار بوت۔ آنچیں جاہے ء نندوک ات کہ اُودے گرک ء پس ء یلکین کنڈے آپ وارت، شاہین ء کپوت ء یلکین کدو ء تہا ہیک کت۔ بلے مردے اُشتر ء بیچ جاہ گواہ نہ رس ات۔ مردوتی اُشتر ء پیٹ ء لوٹ ء کر ء گور ء ہند ء شہراں سوچ کنناں بوت تاں کہ آئی ء رچار مردپ ء کپت کہ آپوش باپاری مرد ء وڑا ات انت۔ ایشانی تہا ہر یکے ء مردے ر ایک جستے کت۔ اولی ء جست کت۔ واجہ! تئی اُشتر لنگ انت؟ مردے پسو ء گوشت ہو!۔ دومی ء جست کت واجہ! تئی اُشتر ء راستین چم کور انت؟ مردے پسو دات ہو!۔ سیمی ء گوشت واجہ تئی! اُشتر ء لک لک انت؟ مردے پدا پسو دات ہو!۔ چارمی ء جست گپت واجہ! تئی اُشتر ء رالاپ دردے گوں بوتگ؟ مردے ایشی ء پسو ء ہم ہو گوشت۔۔۔

نوں مردے رابا اور بوت کہ آئی ء اُشتر ہے مردماں دڑبتگ ء چیر داتگ، بلے اے چارین مردماں ہے پسو دات کہ آوانی کرانہ انت۔ گڑا مردے پہ اہکی درائینت کہ چتور شما گوشت کنے کہ اُشتر ء اے ڈولین نشانی انت۔

مرد شہر ء حاکم ء کر اُشت ء فریادے کت کہ اے چارین مردماں آئی ء اُشتر دڑبتگ۔ حاکم ء چارین مرد لوٹائینت انت ء جست کت انت کہ آچے پیم ء سرپد بوتگ انت کہ اُشتر ء اے ڈولین چہر ء شہین انت و ہدیکہ آہاں اُشتر ء جند نہ دیستگ؟ اولی مردے درائینت واجہ ما اُشتر نہ دیستگ بلے ما کہ اے راہ ء سفر کتگ ماہتیں اُشتر ء پدے نشانی دیستگ انت ء ہے جبر ء بنیاد ء وتی عقل کار بستگ۔ من

دیسٹنگ کہ اُشترے سے پدانت ء چارمی ء ایرنہ کنت گڑا منی عقل ء ہمے گپ آتنگ
کہ یک پادے لنگ انت۔ دومی مرد ء وتی بیان اے پیم ء دات:

واجہ من دیسٹنگ کہ راہ ء دڑچکانی چیمین لمب ء دڑچکانی تاک سسٹنگ ء گار
انت، بلے راستین دست ء ہما وڑا سلامت انت۔ پیشکا من ہمے ماربتگ کہ اُشترے
راستین چم کور انت۔ سیمی مرد ء وتی بیان دات، واجہ! من راہ ء، لہتیں خون ء تر مپ
دیسٹنگ گڑا من ہمے سر پد بوتگاں کہ اُشترے لٹک کسان انت، پرچا کہ بگندے مگسک
ء لولو کے بڈھ وار تگ بلے لٹک ء کسانی ء بال داتے نہ کتگ ء پیشکا خون رتیج بوتگ۔
چارمی مرد ء اے ڈول ء پستودات۔ واجہ! من وہدے اُشترے پد چاریتگ انت گڑا ہمے
دیسٹنگ کہ آئی ء دیم ء دست پہ ترندی ء زمین ء سک بوتگ انت۔ بلے پدی پادے
ایوکازمین ء کلھے سک بوتگ انت، پیشکا منی اندازہ ہمے بوتگ کہ لاپ ء درد ء پاداں پہ
شری ء زمین ء ایرگت نہ کنت۔

حاکم ء راے مردمانی عقلمندی ء دیرگندی سک دوست بوت۔ آئی ء اُشترے
مالک ء راجہ وتی حزانہ ء ملام دات ء چارین مرد وتی وزیر ء گزیر جوڑکت انت۔

(زر باری ہندوستان ء قصہ)

سینڈریلا (CENDERLLA)

زمانگ ۽ گپ انت یک سکین شرر نکلیں جنکے است ات کہ آئی ۽ نام سنڈریلا ات۔ سنڈریلا وتی مات ۽ پت ۽ یکیں اولاد ات۔ یک روچے آئی ۽ مات مُرت، سنڈریلا چورہ بوت گڑا آئی ۽ پت ۽ دگہ زالے ۽ گوں آروس کُت۔ نوکین زال ۽ چہ آئی ۽ دوگوہار بوت انت۔ بلے آبد رنگ ات انت، پیشکا ماتو ۽ آئی جد مادرین گوہار چہ سنڈریلا ۽ جلوہ ۽ براہداری ۽ حسد ۽ گپت انت۔ یک روچے وهدے سنڈریلا ۽ پت پہ یک دیر پندیں سفرے ۽ سرگپت گڑا ماتو ۽ آئی ۽ دوہین گوہاران وتی دل ۽ کینگ درشان کُت ۽ آئی ۽ راگس ۽ مولد جوڑ کُت ۽ ہر وڑیں کارے گپت، رزان ۽ ہیران ۽ موشگ، لوگ ۽ صفائی ۽ آپ ۽ آرگ ۽ ورگ وردن ۽ جوڑ کنگ ۽ کار دراہ آئی ۽ کوپگان بوت انت۔

سنڈریلا زند گراں بوہان بوت۔ ماتو ۽ آئی ۽ چکانی شگان، زوراکي ۽ ظلم گیسین بوہان بوت انت۔ سنڈریلا دوست ایوکا، لہتیں بالی مُرگ ۽ لوگ ۽ مُشک ات انت۔

یک روچے ملک ۽ بادشاہ ۽ یک جارے جت کہ بادشاہ ۽ بچک ورنابوتگ ۽ آئی ۽ آروس ۽ حاترا یک دشترے لوہیت پیشکا دراہین جنکان ۽ حال دیگ بیت کہ آ بادشاہ ۽ ماڑی ۽ بیانت کہ ہر کسے بادشاہ ۽ بچک ۽ رادوست بیت ہمائی ۽ پہ دشتری درچنت۔

اے جارے اشکنگ ۽ گوں سنڈریلا ۽ ماتو ۽ وتی جنک سمبہینت ۽ تیار کُت انت تاں کہ بادشاہ ۽ بچ ایشان ۽ پسند بہ کنت ۽ دل ۽ جم ات کہ آئی ۽ جنکانی مٹ

نیست۔ بزرگیں سنڈریلاءِ دل ءِ لوٹات کہ آہم ہے مرا گش ءِ بروت پرچا کہ آ
 قدرتی سک ڈولدار ات، بلے ماتو ءِ آئی ءِ را گرو ہنداں بست ءِ مکن کت کہ تو کئی
 لُنٹ ءِ مزواک ءِ کہ ترا یکے ہمراہ بہ کنت۔ بادشاہ ءِ بچ یک جنین لوٹک ءِ انت
 یک مولدے، کارکنو کے نہ لوٹیت۔ آئی ءِ تژنان سنڈریلاءِ دل ءِ پروشت۔

اے پہ کندان ءِ بادشاہ ءِ چک ءِ مرا گش ءِ ر ہادگ بوت انت ءِ بزرگیں
 سنڈریلا گس ءِ پشت کپت ءِ گریوان بوت کہ ناگتہ یک جلوہ نا کین پری ءِ ظاہر
 بوت۔ آئی ءِ سنڈریلاءِ دل ءِ حال زانت ءِ دلجمی دیان ءِ گوشت ءِ کہ تو بچ دل
 وارگ مہ بو۔ تو ہم بادشاہ ءِ مرا گش ءِ لازم روئے۔ پری ءِ گوشت کہ یک کو سیچے ءِ
 دگہ ہفت مشک بیار، و ہدیکہ سنڈریلاءِ ایشان ءِ آئورت گڑا پری ءِ وتی سحر ءِ جادو ءِ
 کو سیچ اسپ ءِ گاڑی ءِ جوڑکت ءِ مشکان ءِ اسپ جوڑکت ءِ یک مشکے ایشی ءِ کوچوان
 ءِ جاگہ ءِ نادینت۔ سواری ءِ جوڑ بونگ ءِ پد، پری ءِ سنڈریلا سراجیزے دم جت ءِ
 ونت گڑا آئی ءِ راسراتاں پاد ءِ نو کین لباسے پر بوت ءِ پادان شوکیں کوش پاد ءِ
 بوت انت۔ پری ءِ آئی ءِ راپنت دات کہ تراہر پیم ءِ شپ ءِ دوانزدہ بچ ءِ پیسرادا سر
 بونگ انت ءِ انوں ہرچ پیم کنے مرا گش ءِ ر ہادگ بہ بے۔ سنڈریلا اسپ ءِ گاڑی ءِ
 سوار بوت ءِ بادشاہ ءِ محل ءِ نیمگ ءِ ر ہادگ بوت۔ و ہدے آمر اگش ءِ سر بوت گڑا
 ہر یکے آئی ءِ گندگ ءِ گنوک بوت۔ آئی ءِ ماتو ءِ گوہاراں ہم آئی ءِ را بچہ نیارات ءِ
 بادشاہ ءِ بچ آئی ءِ گندگ ءِ گوں آئی ءِ مہرے ڈولدار ی ءِ مہر ءِ بندوک بوت۔ آچہ
 بُرزے پدیانکاں ایر کپان بوت، گڑا ہر کسی دل دریلگ ءِ بوت کہ بادشاہ ءِ بچک آئی ءِ
 نیمگ ءِ پیداک انت، بلے و ہدے شہزادگ سنڈریلا دیم ءِ اوشات ءِ آئی ءِ دست
 ءِ گپت ءِ ناچ کنگ ءِ واگے در شان کت گڑا ماتو ءِ آئی ءِ جنکانی دل چہ بند ءِ سست ءِ

دلپروش بوت انت۔ آگوں شہزادگ ء نالج ء انچوش بے دلگوش ات کہ ناگت
 آئی ء چم ٹوہین گھڑیال کپت کہ شپ ء نیم ء لہتیں دمان پشت کپتگ ات۔ گڑا
 آئی ء را پری ء پنت یات آتک کہ شپ ء نیم ء پیسروا ترہ بو کہ تئی ہرچی بدل بیت
 ء تئی اے نوکین دروشم کو نہیں دروشم ء بدل بیت گڑ اسنڈریلا ء ناگتہ شہزادگ ء
 دست یل کت ء تچان ء چہ مراکش ء محفل ء در کپت۔ آتچان بوت ء ماڑی ء
 پدیانکاں ایر کپان بوت، بلے آئی ء پاد ء یک کوشے ء تاہ درنگشت ء کپت، بلے
 آئی ء کراوہد کم ات ء آئی ء شپادی ء تچان ء روان کت تاں کہ وتی اسپ ء گاڑی ء
 سر بوت۔

شہزادگ آئی ء رندا تچان بوت تاں کہ آئی ء کوش ء تاہے چت ء جارے
 جت کہ اے کونش ء پاد ء کچ ء در گنج ات ء اے جنک ء ابید آگوں دگہ کس ء
 آروس نہ کنت۔

بادشاہ ء سپاہی لوگ پہ لوگ بوت انت، بلے اے کوش کسی ء پاد ء نہ کپت
 انت۔ گڈسرا آسنڈریلا ء گس ء آتک انت۔ وہدیکہ سنڈریلا سہی بوت گڑا آئی ء دل ء
 لوٹ ات کہ برت، بلے آئی ء ماتو چوش ناہار ء آئی ء دیم ء اوشات ء آئی ء رالوگے ء تہا
 کبل ء کت۔ آئی ء وتی جنک آتورت انت ء پہ زور کوش آوانی پاد ء دیان کت انت،
 بلے کوش آوانی پاد ء نہ پترت۔

ہے دمان ء سنڈریلا ء مشک توار کت انت، گڑا ایک مشکے ء تچان ء چیر وکائی
 چد ماتو ء پندول ء کلیت دڑات ء سنڈریلا ء دست ء دات۔ سنڈریلا ء کبل پچ کت ء
 تچان ء ڈن ء در کپت ء بادشاہ ء سپاہی توار کت انت کہ آئی ء پاد ء کچ ء بگر
 انت۔ سپاہی پدترات انت۔ ماتو ء آئی ء گوہاراں ٹہک ء توازہ بناکت کہ اے گنوک

بوتگ۔ کجا بادشاہ ۽ بیچ ۽ کجا اے گنوک۔ وھدیکہ سپاہیان کوش آئی ۽ پاد ۽ دات گڑا
 اے پہ بربری شت۔ اے ڈول ۽ آواں ہما دمان ۽ سنڈریلا ہمراہ کت ۽ محل ۽ بُرت۔
 ہمودا بادشاہ ۽ بیچ ۽ دمان آئی ۽ رلیبجہ آکورت ۽ دوینانی سور بوت۔۔۔

(جر من)

راپنڈل

است ات یک مرد ء جنے، ایشان ء چک نیست ات۔ ایشانی دل ء واہگ
 ات کہ آوان ء یک چکے بہ بیت کہ آوانی زندگی وش ء آسودگ بیت۔ آوانی لوگ ء
 پشتی نیمگ ء یک باغے ات کہ ایشی ء تہاہر ڈولین درچک، پل ء کشارات انت۔ بلے
 کس اے ڈگار ء نیمگ ء شت نہ کت پرچا کہ ایشی ء واہندیک زالبولین ساحرے ات
 کہ آئی ء نام ڈیم گوتل ات۔

یک روچے زال ء وتی مرد ء راگوشت کہ آئی ء دل لوٹیت کہ اے باغ ء
 چہ یک کائے بُر ء بیار کہ آئی ء ورگ ء چہ بگندے آئی ء راچک ء اُمت واری ءے بہ
 بیت۔ مرد ء پسودات کہ اے سکین گرانین کارے پرچا کہ اے ڈگار ء واہندیک
 ساحرین زالبولے، اگہ آسہی بوت گڑا مارازند ء ظاہری گار کنت۔ بلے جنین ء ضد
 کت تاں مرد لاچار بوت ء شپ ء نیم ء شت ء ہمے کاہے بُرات ء آورت ء جنین ء
 کے وارنگ ات کہ جادو گرین ماسی گوں جاکاں لوگ ء سر بوت ء پاتراپ ء بیہار
 دیاں بوت کہ شماراچتوہمت بوتگ کہ منی ڈگار ء کاہ بُرتنگ ء آورتگ، نوں بچارے
 کہ من شماراچون کنین۔ ایشان مزنیں دسندی ء فریات کت، بلے ساحر منگ ء
 ساڑی نہ بوت ء اے پاتراپ ء گوں واتر بوت کہ ہماروچ ء ودار ء اول کہ تئی جنین
 چک ء بیاریت گڑاچک منی بیت۔

قدرت ء حد جنین ء رایک شرر نکلیں جنکے بوت ء دومی روچ ء ساحر ء چہ
 گوانزگ ء چک چست کت ء بُرت یک ٹوہین برزین بُرج ء مینارے ء تہابند کت ء
 رودینت۔ بُرج ء یوکایک درے ات کہ آئی ء سر بر ء لوگ مردی کارے نہ ات۔

دوہین مات ء پت جنک ء غمان کور بوتان ء جنک جادوگر ء دست ء کپت۔
 جنک مینار ء دراجین مود ہم مزن بوہان بوت انت۔ آئی ء راڈن ء درآہگ ء مومہ
 نیست ات ء آخر آدر ء دپ ء آتک ء غمناکین صوت ء زہیر ونکے جت۔ جادوگر ء
 عادت ات کہ آیینار ء جہل ء آتک ء ریپنزیل ء نام گپت ء گوانک جت ء آئی ء وتی
 دراجین مود چہ در ء جہل ء ایردات انت ء آئی ء ساد ء وڑا گپت ء بُرز ء سر کپت ء
 ہمودا گوں آئی ء کراشت۔

یک روچے بادشاہ ء بچک پہ شکار ء جنگل ء شت تاں آئی ء گوشاں یک
 زہیر ونکے توارے کپت۔ آئی ء اینگو آنگو چارات، بلے کس آئی ء نہ دیست۔ اے
 توار آئی ء دل ء تہا ایر کپت۔ آواتر وتی محل ء شت، بلے واب نہ کپت، آروچ ہم جاہ
 ء آتک، زہیر ونک ء توار آتک، بلے مردم گندگ نہ بوت۔ آاے توار ء عاشق
 بوت، اے ڈول ء یک روچ آئی دیست کہ یک ہر گیس ڈیکے بال کنان ء پیدا ک
 انت آوتار ایک در چکے ء پُشت ء چیردات۔ اے ہما جادو گریں ماسی ات کہ مینار ء بُن
 ء اوشتات ء جاک ء بوت، ریپنزیل، ریپنزیل موداں ایر دے۔ موداں جہل ء ایر
 دے۔

ریپنزیل وتی دراجین مود جہل ء ایردات انت ء ساحرین ماسی ء ایشان ء
 گران کت ء بُرز ء سر کپت۔

دومی روچ ء شہزادگ آتک۔ وہدیکہ روچ بک ات گڑا آئی ء توار
 کت۔ ریپنزیل ریپنزیل وتی مودان ایرے دے۔

ریپنزیل وتی دراجین مود ایردات انت ء بچک بُرز ء سر کپت۔ وہدے آئی
 ء شہزادگ دیست گڑا گڑات۔ شہزادگ آئی ء ڈولداری ء چارات گڑا آئی ء
 غمناکیں زہیر ونکانی حال ء دات۔ دوہین یکے دومی ء مہر ء گنوک بوت انت ء

شہزادگے آئی ء را گوشت کہ بیامن ء تورواں، من ملک ء بادشاہ ء بچکان، من گوں
تو آروس کنناں۔ بلے ریپنزںل ء گوشت کہ تی جبر بے مٹ انت بلے جیڑگ ایش
انت کہ تو منی موداں گرے ایر کپے بلے من پہ چونی ایر کپاں۔ گڑا بچک ء قول کُت
کہ آیک نہ یک وڑے کنت ء آئی ء ایر گیجگ ء راہ ء درے شوہاز کنت۔ اے ڈول ء
آئی ء چہ موکل گر اں مودانی مکم ایر کپان بیت تاں کہ ہے دمان ء ساحرین ماسی
سر بیت۔ آگندیت کہ بچک ء مود گپتگ انت ء ایر کپان انت۔ آپوش کاہر گیگے ء
زہر ء گوات گیت۔

آ بُر ء روت ء ریپنزںل ء سرازہر گران ء مگرازے زوریت ء آئی ء
دراجین موداں چنت۔ ساحر، ریپنزںل ء مودانی بُرگ ء پد آئی ء رار یگستان ء جنگل ء
یل کنت۔ دومی روج ء شہزادگ کیت، آتوار کنت۔ ساحر ریپنزںل ء چیتنگین مودان
ء ایر دنت۔ بچک ایشاں گران کنت ء سر کپاں بیت بلے دریگ ء کرا سر بیت کہ نہ
بیت۔ ساحر آئی ء را گوں مودان یل کنت، بچک ڈگار ء کپیت ء چٹاں کور بیت۔
اے ڈول ء آدز موش کنان ء جنگل ء وئیل بیت۔

سال ء ماہ گوزان بنت، شہزادگ سک پہ بزگی زند ء گوازینان بیت۔ یک
روچے جنگل ء آئی ء گوشاں یک زہیر ونکے کپیت۔ آہے توار ء نیمگ ء روان کنت
تاں کہ آپجہ کاریت کہ اے ریپنزںل ء توار انت۔ اے ڈول ء آگوانگ جنت۔
ریپنزںل ہم آئی ء را پجہ کاریت۔ دوہین یکے دومی ء امبازاں زور انت گڑا ریپنزںل
گریوگ بنا کنت۔ آئی ء ارس تر مپ تر مپ ء شہزادگ ء چٹاں کپاں بنت ء آئی ء
چٹانی روتزنائی کسیت ء آدنیا ء گندگ ء بیت۔ شہزادگ آئی ء رازوریت ء وتی پت ء
ملک ء بارت ء یک آسود گین زندے بنا کن انت۔۔۔

(جر من)

ساہگ

یک رندے دو مسافر نیمروچ ۽ جل ۽ یک راہے ۽ روگ ۽ ات انت۔ سکیں
 گرم ۽ آہان بے وار کتگ ات انت ۽ آواں لوٹ ات کہ جاگے ساہگے بہ گند انت
 ۽ آرام بہ کن انت۔ گرم ۽ آہان ۽ سک ۽ ہید ۽ بے تاہیر کتگ ات۔ دیم ۽ روان بوت
 انت گڑا آواں دیست کہ یک مز نیں، بزیں در چک ۽ ۽ آئی ۽ ساہگ وش ۽ سارت
 انت۔ دویناں وتی سامان ایرکت انت ۽ در چک ۽ ساہگ ۽ آرام کنگ ۽ وپت انت۔
 یکے ۽ وتی چم چست کت انت ۽ بُر ز ۽ چارات ۽ گوشت ”اے در چک ۽ بچار، ایٹی ۽
 بلائیں تاک انت بلے بچ بر ۽ دانگ نہ کنت۔ ایو کا وتی ز نڈیں تاکاں زمین ۽ دور دنت“
 ۔ ناگتہ چہ در چک ۽ توارے اتک۔

”اوناشکریں بنی آدم منی ساہگ ۽ وپتگ ۽ ساسارگ ۽ ۽ انگتہ منا بے
 پاندگ گوشے۔ تی بے متی ۽ ناشکری ۽ شاباش انت۔“

پنت: مردم ۽ پہ کور ۽ سنگے ۽ ہم کار کپیت۔

حرء ساہگ

یک مسافرے ء دُوریں جاگھے ء روگ ء حاترا یک مردمے ء چہ حرے پہ
 کرایہہ زُرت تاں کہ سفر ء ایشی ء سوار بہ بیت۔ حرء واہند ہم آئی ء ہمراہ بوت کہ
 راہ ء حرء پہ شرمی بہ بارت۔ آروان بوت انت کہ دیم ء سکیں گرمیں جاہے اتک۔
 اود ء کش ء گور ء گرم ء ساسارگ ء پہ دژ چک ء ساہگ نیست ات گڑا مسافر ء حر
 داشت ء حرء ساہگ ء نشت تاں کہ گرمی کمتر بہ بیت بلے حرء واہند گوں آئی ء اڑات
 کہ آئی ء حر پہ کریہہ زرتگ حرء ساہگ نہ زرتگ۔ ہے جاک ء سلوات ء دوہیں بُرز
 شت انت ء جنگ ء چوپ ء سر بوت انت ء یکے دومی ٹپی ء ٹوری کت۔ جنگ ء
 ساعت ء آچہ حرء بے سمات انت ء وہدیکہ حرء پادسرا کت انت ء درک زرت
 ء بیگواہ بوت۔

پہمیشا گوش انت پہ ساہگ ء جنگ ء اصلیں چیز ء جند چہ دست ء روت۔

شیر ء شوانگ

یک روچے یک شوانگے کوہ ء پسانی چارینگ ء شت۔ آکے آرام ء حاترا
 دڑچکے ء ساہگ ء وپت ء پے یل کت انت کہ بلے کاہ چرانت۔ وہدیکہ آئی ء بُست
 کت چارات تاں یک پے گار انت۔ شوانگ سک زہر گپت ء دل ء حیا لے کت کہ
 آئی ء پس الم ء گر کاں بُرتگ۔ آگر کانی پد ء رندا اکران ء روگ ء ات ء گوں وتی حد
 ء دعائے کت اگاں من دڑیں گرک گپت گڑا پڑوریں گر انڈے کُشاں حیرات
 کناں۔ آئی ء بازپٹ ء لوٹ کت بلے گرک دپ ء نہ کپت۔ آئی ء ناگتہ کوہانی کش ء
 یک گارے دیست کہ چرائی ء یک شیرے دراتک کہ آئی ء دپ ء شوانگ ء پس
 ات۔ شیر ء گندگ ء شوانگ ء جہلی جہل ء ء برزی برز ء بوتان ء ترس ء لرزگ ء لگ
 ات ء حداء دیم ء کپت ء پریات ء لگ ات کہ اے حدامردم چوں ناتوان انت،
 پس ء استاد عاکت کہ دُز گپت گڑا پڑوریں گر انڈے کُشاں، نوں پس دیست آہم
 شیر ء دپ ء انت نوں مناچہ شیر ء رکین من بلاہیں کائیکرے کُشاں ء شیر ء چداں
 بہ بر۔

پہمیشا گوش انت کہ آچیز ء ہج بر طلب مہ کن کہ آئی ء رسگ ء دگہ مصیتے

سرا بہ کپیت۔

واجہ

یک روپے یک واجہ کاریں مردے وتی اسپء سوار اتء شہرء نیمگء روگء ات۔ دیمء شت آئیء دیست تاں کہ یک بزرگ، درتہ پُچء غریبیں مردے پیادگء روان انتء آئیء دست ءے دات کہ منء اسپء سوار بہ کنء شہرء برگوں، من سکء دمبرتگ۔ اسپء واہندء مردء سربزرگ بوتء آئیء راوتی ہمرائیء اسپء سوار کتء دوہیں رہادگ بوت انت۔ وہدے کہ شہرء سربوت انت گڑا اسپء واہندء گوشت کہ نوں ترا ایر کنناں پرچاکہ من دیمارواں۔ بلے مردکء اڑی کتء جاکء کوکار بندات کت کہ اے اسپ منی انتء توجہ من پچگ کپتگ۔ مردء اے احسان فراموشیء سراسکء ارمان بوت۔

معاملہ شہرء قاضیء عدالتء شت۔ قاضیء دوہینانء جست کتء ہر کسء گوشت کہ اسپ منی انت۔ پمیشا فیصلہ کنگ مشکل ات۔ درتہ پچیں مردء گوشت کہ شامنی پچانء غریبیء مہ چارے، من وتی اسپ پہ باز جنجالاں گوں رو دینتگ۔ بہ گندے شامگو شے کہ من غریبے آلء منی کرا اے ڈولیں شریں اسپ بوت نہ کنت۔ قاضی فکرء کپتء آئیء کاردار حکم دات کہ اسپء بیارے۔

اسپ عدالتء آرگ بوت۔ قاضیء گوں اسپء مالکء گوشت کہ بہ رو اسپء بدء دستء ایر کن۔ مردء اسپء بدء دست ایر کتء اسپء پونشگے جتء ووشی پیش داشت۔ وہدیکہ دومی مردکء را گوشتگ بوت کہ بہ رو اسپء بدء دستء ایر کن۔ وہدے اے اسپء کرا شت۔ اسپء وتی پادچست کت انت ایشیء را انچیں لگتے جت کہ دُور کپت۔

اے ڈولء قاضیء ہما دمانء اسپء اصلیں واجہ کارء اسپ دستء داتء دروگ بندیں مردء را کیز کنگء حکم دات۔

دروگ

یک میتگے ۽ پشت ۽ کوہے است ات ۽ ہے میتگ ۽ بچکے کہ پسانی شوانگ ات
آئی ۽ ہر روچ وتی پس کوہ ۽ پشت ۽ چارینگ ۽ بُرت انت۔

یک روچے آئی ۽ وتی دل ۽ خیال کت کہ باریں مروچی میتگ ۽ مردماں گوں
مسکراکناں چاریں آچے کن انت۔۔ آکوہ ۽ سرا اوشات ۽ کوکار ۽ لگ ات۔ شیر
پیداک انت۔ ہینا کن ات بیات کہ شیر پیداک انت۔ میتگ ۽ مردماں وتی کاریل
دات انت ۽ تچان ۽ کوہ ۽ نیمگ ۽ شت انت کہ شیر ۽ بہ جن انت بلے و ہدے آکوہ ۽
سرا سربوت انت گڑا آہاں شیر نہ دیست ۽ بچک دیست کہ کندگ ۽ ات۔ آواں
جست کت کہ شیر کج انت؟ بچک ۽ پتہ دات۔ شیر نیست من گوں شتا توارہ لنگ۔
دگہ رندے پدا آئی ۽ انچش مردم توار کت انت بلے اودا شیر نہ ات نوں مردم ہم چہ
آئی ۽ دل گران بوت انت کہ دروگ بندیت۔

یک روچے راستی ۽ شیر اتک۔ آئی ۽ رگ ۽ پس وراں کت انت بچک ۽ توار
کت کہ میتگ ۽ مردماں بیائے کہ شیر اتلگ بلے کس آئی ۽ گپ ۽ پاد نیاتک ۽ آسر ۽
شیر ۽ دور کت ۽ بچک ۽ گٹ گپت ۽ کشت۔

پہمیشا گوش انت کہ کسے یک رندے دروگ بندیت، مردمانی چم ۽ دانی
دروگ بندے بیت۔

دوجن ۽ جُود

ڪڪ مردے است ات آئی ۽ دوجن ات انت۔ بلے آئی ۽ سرء پُٽ نیم
 سیاہ ۽ نیم اسپیت ات انت بزاں ماش ۽ گنگ ات انت۔ ڪڪ جنینے عمرء ڪسان ات
 ۽ دومی عمرء مسترات۔ وهدیکه آڪستریں جنین ۽ ڪراشت گڑا آئی ۽ ایثی ۽ سرء
 اسپیتیں مود گوتک انت ۽ هے گوشت که آڪسان درابه بیت پرچا که چش آئی ۽ پت
 ۽ وڑا انت بلے وهدیکه مستریں جنین ۽ ڪراشت گڑا آئی ۽ ایثی ۽ سیاہیں مود درکت
 انت ۽ هے دلیل دات که اے پیم ۽ جنین آئی ۽ مات ۽ عمرء پدّر انت اے ڈول ۽ ڪڪ
 روچه اتک که مرد سرء کُٹ بوت ۽ دوین زالاں آئی ۽ راجه وتی ڪراکش ات۔

ایمانداری

یک روچے یک دار بہا کنو کے جنگل ء دار ء گڈگ ء شُت۔ آسکیں غریبیں
 مردے ات۔ ایک کورے ء لمب ء دڑچکے ء داراں گڈگ ء ات کہ ناگتہ آئی ء
 تیر ء دستگ پر وشت ء تیر آپ ء تہا کپت ء گار بوت۔ دار بہا کنوک سک پریشان
 بوت کہ آئی ء لاپ ء روز گارہے یکین تیر ات کہ آ آپ ء گار بوت نوں آچتوروتی
 چکانی واستہ لاپ ء روزی شوہاز بہ کنت۔ آہے فکر ء تہا ات کہ آئی ء چٹانی ارس
 رچگ ء بوت انت۔ ناگتہ چہ آپ ء یک پری ءے دراتک ء آئی ء راجست ءے کت کہ
 تئی چے پریشانی انت ء تو چیا گریو گائے؟ مرد ء وتی تیر ء قصہ آورت انت۔ پری ء
 آپ ء تہا بڈوارت ء دراتک۔ آئی ء دست ء سہر ء تیرے ات آئی ء جست کت تئی
 تیر ایش انت مرد ء پتہ دات اناں۔

آئی ء پدا بڈے وار ت ء دراتک۔ آئی ء دست ء نگرہ ء تیرے ات۔ مرد ء
 اے ہم نہ زرت گڈسے پری ء دگہ بڈے وار ت ء آئی ء جند ء بزاں آسن ء
 تیر کش ات مرد گل بوت ء وتی تیرے زرت بلے پری مرد ء ایمانداری ء سک وش
 بوت ء آئی ء آدگہ تیر مرد ء را پہ آئی ء ایمانداری ء بدل ء بکشش دات انت۔
 وہدے کہ مردیتگ ء اتک قصہ ءے آورت گڑا دراہیں دار چنوک آئی ء ضد ء ہما
 آپ ء کراشت انت ء وتی تیر آپ ء تہا دور دات انت بہ گندے آوان ء سہر ء
 تیر دست بہ کپیت۔

دیر نہ گوست پری پدربوت۔ آئی ء دست ء سہر ء تیر ات۔ آئی ء درستاناں
 جست کت، یک یک ء درستاں درائینت کہ آوانی تیر سہر ء بوتگ۔ پری ء را ایشانی

بے ایمانیء سرء سک بژن بوت۔ آئیء آوانء یک پہ یک ء لٹ جت ء گلینت۔ آ
 دومی روتجء پدا اتک انت بلے نہ کہ پری دراتک ء ناکہ آوانی وتی آسن ء تپر
 ظاہر بوت۔

پمشا گوش انت کہ راستی ء ایمانداری مردم ء گیچنی راہ انت۔

Honesty is the best policy

تپاکی

یک دہقانے ء چار چک ات انت بلے اے مدام گوں یکے دومی ء اڑے کڑے
جنگ ء مڑے گیسن نہ ات انت۔ ہر روج ایشانی جاک ء سلوات ات۔ پت چہ ایشانی
اے عادت ء سک دل پرُوش ات۔

مدام ء وڑے یک روچے پدا چاریں براتانی جنگ ء جاک بندات بوت گڑا
پت ء یکے توارکت کہ بہ روچار دانگ لٹ بیار۔ وہدے آئی ء لٹ آورت انت گڑا
پت ء چاریں برات توارکت انت ء لٹنان ء گوں سادے ء بست ء گوشت کہ اے
داراں پرُوش ء۔ چاریناں باری پہ باری زورجت بلے دارنہ پرشت انت۔

پدا آئی ء حکم دات کہ داراں پچ بہ کن ات ء ہر یکے ء رادات ء گوشت کہ
ایشاں پرُوش ات۔ نوں دار پہ ارزانی دو بہر بوت ء پرشت انت۔ پت ء گوشت شے
مثال ہے دار انت اگہ یک جاہ بیئت کس شمارا تاوان دات نہ کنت بلے یک یک بے
ء اڑے گڑا ہے دار ء وڑا پرُوشے۔ ہر کس شمارا جہل جنت ء ہلاس بے۔ ہماروچ ء پد
چاریں برات تپاکی ء معنایا پوہ ء سر پد بوت انت۔

Unity is strength

حزانگ

یک پیر مردے ۽ چار چکّ ات انت بلے ایشاں کار نہ کت۔ ہر و ہدے ۽ وپتگ
 ات انت۔ آوانی یک انگور ۽ ڈگارے ات بلے آواں ایشی ۽ سر امحت نہ کت ۽ ڈگار
 حشک ات ۽ ایش وت ہم سک تنگ دست ات انت۔ پیر مردیک روچے بیمار بوت ۽ مار
 ات ۽ کہ آئی ۽ گڈی و ہدانت گڑا آئی ۽ وتی چکان ۽ لوٹا نینت ۽ گوشت کہ منی
 پت ۽ گوشتگ کہ اے ڈگار ۽ تہامز نیں حزانگے کل انت، من پٹینگ بلے نہ دیستگ
 شہباریں بہ چارات ۽ بگندے در بیئت۔

اے گپ ۽ اشکنگ ۽ گوں دراہیں براتماں ٹیکم ۽ برد زرت انت ۽ زمین سرا
 تاں بُن پتگ بند ات کت بلے حزانگ در نہ کپت بلے ہے وڑ ۽ انگور ۽ موسم اتک،
 ایشاں انگور کشت انت ۽ زمین ۽ پتگ ۽ چہ زمین ۽ جہل ۽ حاک ۽ سر بر ۽ حاک ہوار
 بوتگ ات انت ۽ انگور شربوت انت ۽ انگوراں باز ز ۽ مال آورت۔

نوں آوانی مجگ ۽ کار کت کہ پت ۽ حزانگ ۽ گپ ۽ ہے واستا جتگ ات کہ ما
 کار نہ کت ۽ اصلیں حزانگ ہمیش انت زمین ۽ کشار ۽ آبادی انت۔

زر زوال

یک بچکے ء ہر وہدء وتی زر ء مال پہ ردیں کاراں ء دوست ء گنگلانی سرا حرتچ
کت انت۔ یک وہدے اتک کہ آئی ء کرا یک کلد ارے ہم پشت نہ کپت ء آئی ء
دراہیں دوست ء سنگلتاں ہم آئی ء رایل کت۔ آسک پریشان بوت کہ کجاچے زر یکجاہ
بہ کنت بلے آئی ء کرا پہ ورگ ء بچ نیست ات۔ دومی نیمگ ء زمستان ء سکیں
سارتیں موسم ات۔ یک روچے آئی ء لوگ ء دیم ء دڑچک ء سرا یک شانتلے اتک
ء توار ء لگت۔ بچک ء دل وش بوت کہ نوں موسم بدل بوتگ ء گرماگ انت۔ آئی ء
وتی دراہیں زمستان ء تچ چست ء یکجاہ کت ء بازار ء شت ء بہا کت انت بلے دومی
روچ ء موسم پد اسک سارت بوت۔ نوں آئی ء کرا پہ زمستان ء گور ء کنگ ء گر میں
بزیں تچ نیست ات ء ایو کا گرماگی تنکیں تچ ات انت۔
پہمیشا گوش انت کہ یکیں شانتل ء توار ء سر پدمہ بو کہ گرماگ اتلگ۔